

เรียนรู้เพื่อรับใช้สังคม

องค์ประกอบและความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์

Elements and Conflict in the Detective Novels of Prapt

LI RUIYAN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

พ.ศ. 2566

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

องค์ประกอบและความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์
Elements and Conflict in the Detective Novels of Prapt

LI RUIYAN

ได้รับพิจารณาอนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)
เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2566

รองศาสตราจารย์ ดร.มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์
ประธานกรรมการสอบ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัชนีพร ศรีรักษา
อาจารย์ที่ปรึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัชนีพร ศรีรักษา
กรรมการสอบ

อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร
ประธานหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)

อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร
กรรมการสอบ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิก สุนทรชัย
คณบดีคณะศิลปศาสตร์

องค์ประกอบและความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់

LI RUIYAN 646006

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: ดร.รัชนิพร ศรีรักษา (ปร.ด.)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของการสร้างเรื่อง ความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ โดยเลือกศึกษาเฉพาะนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ที่ได้รับรางวัลหรือเข้ารอบการตัดสินรางวัลวรรณกรรม ซึ่งมีจำนวน 5 เล่ม ได้แก่ *กาหลมற்றทีก* *นิราศมற்றณพ* *ห่มแดน* *สิงพาดกลอน* และ *อโศกสง*

ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบการสร้างเรื่องแนวสืบสวนสอบสวนในนวนิยายของปรាប់มีดังนี้ 1) การเปิดเรื่องมีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์ที่สร้างข้อสงสัยทำให้ผู้อ่านต้องการติดตามสืบค้นความจริง 2) การดำเนินเรื่องแบ่งได้เป็นสามประเภทได้แก่ การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทินหรือลำดับเวลา การดำเนินเรื่องย้อนไปย้อนมา และการดำเนินเรื่องโดยการอ้างอิงที่เป็นจุดเด่นในงานเขียนของปรាប់ 3) การผูกปม ผู้เขียนสร้างการผูกปมโดยใช้การขาดความรักและความเข้าใจ การเกลียดชังและใส่ร้ายกัน และความห่างเหินกันของบุคคลในครอบครัว 4) การคลายปม ผู้เขียนเปิดเผยตัวละครคนร้าย และเหตุจูงใจที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง 5) การปิดเรื่อง ผู้เขียนใช้วิธีการจบแบบโศกนาฏกรรม การจบแบบหักมุม และการจบแบบทิ้งปมปัญหา 6) การสร้างตัวละคร บทบาทของตัวละครที่ปรากฏในเรื่องแบ่งได้เป็น ตัวละครนักสืบ ตัวละครผู้ช่วยนักสืบ และตัวละครคนร้าย และ 7) การสร้างฉากและบรรยากาศ ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของตัวละคร สภาพแวดล้อมและสถานที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่องได้อย่างน่าติดตาม

ในด้านความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ ผู้วิจัยพบว่า 1) ด้านความขัดแย้งในเรื่องแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม และความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร 2) ด้านการคลี่คลายความขัดแย้งในเรื่อง ลักษณะการคลี่คลายความขัดแย้งจะมี 5 ลักษณะ ได้แก่ การเอาชนะ การร่วมมือ การประนีประนอม การหลีกเลี่ยง และการยอมให้

คำสำคัญ: นวนิยายสืบสวนสอบสวน องค์ประกอบการสร้างเรื่อง ความขัดแย้ง การคลี่คลาย ปรាប់

ELEMENTS AND CONFLICT IN THE DETECTIVE NOVELS OF PRAPT

LI RUIYAN 646006

MASTER OF ARTS (COMMUNICATION THAI AS A SECOND LANGUAGE)

THESIS ADVISORS: RUCHANEEPORN SRIRUKSA, Ph.D.

ABSTRACT

This research aims to analyze story elements, conflicts and their unravelling in the detective novels of Prapt. Five novels, awarded and/or nominated for literary awards, are studied, including Ga-hon-mahora-took; Ni-ras-mahun-nope; Home-dan; Ling-pard-glon; and Asoak-sang.

Research findings focusing on seven elements are observed as the following. 1) Exposition, suspicious events are narrated as exposition scenes in all five novels studied; these attract curiosity of readers to the ending facts. 2) Story development, three types are noted including chronological sequence; shifting between the present and the past; and selected scenes presented according to their distinction. 3) Climax, three main issues causing problems in the stories include lack of love and understanding; hatred and imputation; and remote relationships between family members. 4) Anti-climax, the villains and their motives are identified. 5) Resolutions, three types are found including a tragic ending; a twist ending; and an ending with the unsolved problem. 6) Characters, three major types are found including the detective; the assistant; and the villain. 7) Setting and atmosphere attractively narrate actions of characters; environment; and scenes.

Relating to conflicts and their unravelling in studied novels of Prapt, following aspects are found. 1) Three conflicts are noted, including a conflict between characters; a conflict of the character against the society; and a mental conflict of the character. 2) Five ways of unravelling conflicts are presented, including defeating; cooperating; compromising; avoiding; and surrendering.

Keyword: detective novel, story elements, conflict, unravelling, Prapt

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดีเพราะได้รับความอนุเคราะห์และเอาใจใส่ให้คำปรึกษาเป็นอย่างดีจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัชนิพร ศรีรักษา ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่อง รวมทั้งให้คำแนะนำองค์ความรู้แนวทางในการศึกษาค้นคว้ามาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์ ประธานกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร ประธานหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัชนิพร ศรีรักษา อาจารย์ที่เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำแนะนำในการสอบเค้าโครงและสอบป้องกันการวิทยานิพนธ์แก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบคุณอาจารย์ทุกท่านในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่ให้ความช่วยเหลือในด้านการเรียนและการดำเนินชีวิตอยู่ในประเทศไทย

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทั้ง 8 คนในชั้นเรียนสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งได้เรียนร่วมกันตลอดสองปี และให้ความช่วยเหลือรวมทั้งเป็นกำลังใจอย่างดีในทุก ๆ ด้านตลอดมา

ขอขอบพระคุณ บิดา มารดา และสามีที่ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยในการศึกษาเล่าเรียนในประเทศไทย

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งในความกรุณาของทุกท่านที่ได้กล่าวถึงและผู้ที่ไม่ได้เอ่ยนามในที่นี้ได้มีส่วนช่วยเหลือในการสนับสนุนให้สำเร็จด้วยดีตลอดมา จึงขอกราบขอบพระคุณทุกท่านด้วยความจริงใจ และขอขอบคุณประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นกตเวทิตาคุณแต่บิดามารดา อาจารย์ และผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา ขอน้อมคารวะแด่ผู้เขียนที่ได้ศึกษาค้นคว้าและใช้อ้างอิงทุกท่าน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	4
1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.6 วิธีดำเนินการวิจัย	6
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 ความรู้ที่เกี่ยวกับนวนิยาย	9
2.1.1 ความเป็นมาและความหมายของนวนิยาย	9
2.1.2 ประเภทของนวนิยาย	10
2.1.3 องค์ประกอบของนวนิยาย	12
2.1.4 ความหมาย และลักษณะของนวนิยายสืบสวนสอบสวนหรืออาชญาวิทยา	14
2.1.5 องค์ประกอบของนวนิยายสืบสวนสอบสวนหรืออาชญาวิทยา	15
2.2 การวิเคราะห์องค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยาย	16
2.2.1 การเปิดเรื่อง	16
2.2.2 การดำเนินเรื่อง	17
2.2.3 การปิดเรื่อง	18
2.2.4 ตัวละคร	18
2.2.5 ฉากและบรรยากาศ	20
2.2.6 การสร้างโครงเรื่องของนวนิยายสืบสวนสอบสวนหรืออาชญาวิทยา	21
2.3 ความรู้ที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ความขัดแย้งในนวนิยาย	23
2.3.1 ความหมายของความขัดแย้งในนวนิยาย	23

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.3.2 ลักษณะและประเภทของความขัดแย้งในนวนิยาย	23
2.3.3 การคลี่คลายความขัดแย้ง	24
2.4 ความรู้ที่เกี่ยวกับนักเขียนปราชต์	26
2.4.1 ประวัตินักเขียนปราชต์	26
2.4.2 ผลงานของปราชต์ และรางวัลที่ได้รับหรือเข้ารอบ การตัดสินรางวัลวรรณกรรม	27
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	28
2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยาย	28
2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้ง ในวรรณกรรม	30
2.5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับวรรณกรรมสืบสวนสอบสวน	32
บทที่ 3 องค์ประกอบของการสร้างเรื่องแนวสืบสวนสอบสวนในนวนิยายของปราชต์	
3.1 การเปิดเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราชต์	37
3.2 การดำเนินเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราชต์	41
3.2.1 การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน	41
3.2.2 การดำเนินเรื่องย้อนไปย้อนมา	47
3.2.3 การดำเนินเรื่องโดยการอ้างอิง	49
3.3 การผูกปมในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราชต์	55
3.4 การคลายปมในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราชต์	60
3.5 การปิดเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราชต์	67
3.5.1 การจบแบบโศกนาฏกรรม	67
3.5.2 การจบแบบหักมุม	69
3.5.3 การจบแบบทิ้งปมปัญหา	72
3.6 ตัวละครในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราชต์	74
3.6.1 ตัวละครนักสืบ	75
3.6.2 ตัวละครผู้ช่วยนักสืบ	80
3.6.3 ตัวละครคนร้าย	84
3.7 ฉากและบรรยากาศในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราชต์	93

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์	
4.1 ความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์	100
4.1.1 ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร	100
4.1.2 ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม	109
4.1.3 ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร	114
4.2 การคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์	118
4.2.1 การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร	119
4.2.2 การคลี่คลายความขัดแย้งตัวละครกับสังคม	125
4.2.3 การคลี่คลายความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร	128
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย	133
5.2 การอภิปรายผล	137
5.3 ข้อเสนอแนะ	139
บรรณานุกรม	141
หนังสือยินยอมการเผยแพร่ผลงานวิจัย	144

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การอ่านเป็นสิ่งที่ไม่ได้ในชีวิตของมนุษย์ทุกคน พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร (2549, น. 11) ได้มีพระราชดำรัสถึงความสำคัญของหนังสือไว้ว่า “หนังสือเป็นการสะสมความรู้และทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ได้สร้างมาทำมาคิดมาแต่โบราณกาลจนทุกวันนี้ หนังสือจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ เป็นคล้าย ๆ ธนาคารความรู้และเป็นอมสิน เป็นสิ่งที่จะทำให้มนุษย์ก้าวหน้าได้โดยแท้” จากพระราชดำรัสนี้ ทำให้เราเห็นได้ชัดว่า ประเทศไทยให้ความสำคัญต่อการอ่านเป็นอย่างมาก ในขณะที่เดียวกัน ประเทศจีนก็เป็นประเทศที่ให้ความสำคัญต่อการอ่านตั้งแต่สมัยโบราณ ในราชวงศ์ฮั่นตะวันตกของจีนก็มีนักวิชาการที่มีชื่อเสียงชื่อหลิวเซียงเคย บอกว่า หนังสือเฉกเช่นยา อ่านหนังสือหลาย ๆ รอบจะสามารถรักษาความโง่เขลาของมนุษย์ได้ และหนังสือที่ดีนับได้เป็นภูมิปัญญาของนักเขียนนักประพันธ์ทุกท่าน แต่เราเปิดอ่านผลงานของท่านใดท่านหนึ่ง ก็จะได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เราไม่เคยมีโอกาสไปสัมผัสได้ในอดีตทันที เวลาเราเปิดหนังสือ ก็เหมือนได้เข้าไปในโลกใหม่อีกใบหนึ่งที่ไม่เคยเห็น ดังนั้น ไม่ว่าจะป็นวรรณกรรมประเภทใด ต่างก็จะส่งความรู้ ความคิด และประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ที่มีประโยชน์ต่อชีวิตของทุกคนเป็นอย่างมาก

วรรณกรรมไทย แบ่งได้เป็นสองประเภทใหญ่ ได้แก่ วรรณคดีไทยเดิมและวรรณกรรมไทยปัจจุบัน โดยทั่วไป วรรณคดีเขียนเป็นแบบจิตนิยมโดยไม่คำนึงถึงความสมจริงและข้อเท็จจริง ส่วนวรรณกรรมจะเขียนเป็นแบบสมจริงที่เรียกว่าสัจนิยมมากขึ้นกว่าเดิม มีความสมเหตุสมผลมากขึ้น ดังนั้น วรรณกรรมไทยจะใกล้ชิดกับวิถีชีวิตของคนไทยในปัจจุบันมากกว่า

วรรณกรรมไทยปัจจุบันมีการแต่งหลายรูปแบบ สายทิพย์ นุกุณกุล (2543, น. 33-35) ได้กล่าวว่า วรรณกรรมไทยปัจจุบันมีรูปแบบการแต่งมากขึ้นกว่าวรรณคดีไทยเดิม และแต่ละรูปแบบยังแยกย่อยออกไปได้อีกมาก ได้แก่ ร้อยกรอง เรื่องสั้น นวนิยาย บทละครพูด และสารคดี อย่างไรก็ตาม แต่ละรูปแบบของวรรณกรรมไทยปัจจุบันต่างก็จะสะท้อนให้เห็นความคิด ค่านิยม วิถีชีวิต และสังคมไทย นอกจากนี้ ยังสามารถสะท้อนให้เห็นถึงกลวิธีการสร้างเรื่องของนักเขียนนักประพันธ์ทุกท่านได้อย่างชัดเจน

นวนิยายเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่มีการผูกเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมของมนุษย์ในลักษณะที่สมจริงและอาจเกิดขึ้นได้ในชีวิตจริง มีการจำลองสภาพชีวิตของคนในสังคมส่วนใดส่วนหนึ่ง โดยมีองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจดังนี้ แก่นเรื่อง โครงเรื่อง

ตัวละคร บทสนทนา ฉาก และบรรยากาศ ซึ่งมีความหลากหลายแตกต่างกันไป ตามแนวทางการสร้างเรื่องของผู้เขียนที่มีการแสวงหากลวิธีการสร้างเรื่องแบบใหม่ ๆ โดยไม่ได้ยึดเกณฑ์หรือข้อกำหนดของโครงสร้างแบบตายตัว การถ่ายทอดเรื่องราวของผู้เขียนมายังผู้อ่านจึงขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เขียนในการสร้างโครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก การใช้บทสนทนา การใช้สัญลักษณ์ที่สื่อความหมายอย่างซับซ้อนในเรื่อง เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน ดังที่ สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 121) กล่าวเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งไว้ว่า เป็นวิธีในการเสนอเรื่องทำให้น่าอ่าน น่าสนใจ และมีผลต่อการดำเนินเรื่อง ผู้เขียนพยายามสร้างขึ้นเพื่อให้งานเขียนของตนมีลักษณะเด่น แปลก และมีคุณค่าด้วยกลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง การดำเนินเรื่อง การสร้างตัวละคร และการสร้างและเสนอฉากที่ส่งผลให้นวนิยายในสมัยปัจจุบันมีความสนุกน่าติดตามมากยิ่งขึ้น ดังนั้น นวนิยายจึงเป็นวรรณกรรมที่มีผู้อ่านให้ความสนใจเป็นอย่างมากในยุคปัจจุบัน

การสร้างสรรคนวนิยาย ผู้เขียนจึงพยายามผูกเรื่องสร้างเหตุการณ์ สร้างปมความขัดแย้งให้เกิดขึ้นกับตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ ระทึกใจ และติดตามว่าความขัดแย้งเหล่านั้นจะก่อให้เกิดเหตุการณ์อะไรและจะคลี่คลายไปในทิศทางใด สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 183) ได้กล่าวว่า โครงเรื่องประกอบด้วยปัญหาข้อขัดแย้งด้านพฤติกรรม ด้านเหตุการณ์ หรือด้านอารมณ์ของตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านสนใจอยากรู้ค่าเฉลยในตอนจบ ดังนั้น ความขัดแย้งหรือการผูกปม จึงเป็นองค์ประกอบส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการสร้างโครงเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านติดตาม

นอกจากนั้น เดเนียล ดานา (2549, น. 35) ได้กล่าวว่า ความขัดแย้งจะต้องเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ระหว่างหรือท่ามกลางบุคคลที่ทำงานเกี่ยวข้องกันและมีความรู้สึกโกรธ มีความคิดว่าเป็นความผิดของอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้น เงื่อนไขของความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้นนั้น อย่างน้อยต้องมีสองฝ่าย และจะเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อสร้างปัญหาโดยมีความรู้สึกที่โกรธ ไม่พอใจ หรือไม่ลงรอยกัน พฤติกรรมที่มาจากความขัดแย้งต่าง ๆ จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจเช่นกัน

นวนิยายมีหลายประเภท สำหรับนวนิยายประเภทสืบสวนสอบสวนเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่ได้รับคามนิยมจากนักอ่านสมัยใหม่ เพราะมีการดำเนินเรื่องสนุกสนานเร้าใจจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้เขียนมักมีการสร้างเรื่องที่มีความซับซ้อนของเหตุการณ์ให้ผู้อ่านเกิดความสงสัย อยากรู้ อยากเห็น และมีการสืบสวนสอบสวนเพื่อคลี่คลายปมความขัดแย้งต่าง ๆ ด้วยการสืบค้นหาความจริง ดังที่ เพ็ญวิภา วัฒนปรีชานนท์ (2550, น. 16) ได้สรุปความหมายของนวนิยายประเภทสืบสวนสอบสวนไว้ว่า “เป็นนวนิยายที่มีการนำเสนอเรื่องราวผ่านการสืบสวนสอบสวนเพื่อนำไปสู่การค้นหาความจริง มีการดำเนินเรื่องผ่านตัวละคร โดยตัวละครจะเป็นผู้เปิดเผยความจริงและคลี่คลายความลึกลับภายในเรื่อง” ดังนั้น นวนิยายจะทำให้ผู้อ่านสัมผัสกับความคิด ค่านิยม วิถีชีวิต วัฒนธรรมที่อาจจะแตกต่างจากของตนเอง และสามารถดึงดูดผู้อ่านให้ติดตามเนื้อเรื่องเพื่อค้นพบเหตุผลเชิงตรรกะได้ นอกจากนี้ยังช่วยผู้อ่านได้ไตร่ตรองพฤติกรรมของตนเองและปัญหาทางสังคมได้อีกด้วย

ปราปต์ หรือชื่อจริง ชัยรัตน์ พิพิธพัฒนาปราปต์ เป็นนักเขียนรุ่นใหม่ที่น่าสนใจมาก โดยมีผลงานด้านการเขียนนวนิยายที่ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมนายอินทร์อะวอร์ด ได้แก่ *กาหลมทรทิก* นับเป็นผลงานนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่มีชื่อเสียงที่สุด ช่วงต้นของชีวิตปราปต์เผยแพร่ผลงานไม่ใช่แนวสืบสวนสอบสวน แต่ฝึกฝีมืออยู่หลายปีแล้วเขาจึงตัดสินใจปรับแนวการเขียน จึงทำให้เราเห็นว่าปราปต์มีความสามารถในการเขียนนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนมาก และยังเขียนเรื่องในแนวอื่น ๆ สลับกันไป และได้เข้ารอบรางวัลต่าง ๆ เช่น ได้รับรางวัลนายอินทร์อะวอร์ดปี 2557 ได้เข้ารอบชอร์ตลิสต์การประกวดรางวัลซีไรต์ ปี 2558 ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 เซเว่นบุ๊ก อวอร์ด ปี 2558 และได้รับรางวัลชมเชยการประกวดหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ปี 2558 เป็นต้น ดังนั้น ปราปต์จึงมีสไตล์การเขียนส่วนตัวแตกต่างกับนักเขียนนักประพันธ์อื่น ๆ องค์ประกอบของปราปต์จึงเป็นประเด็นอีกอย่างหนึ่งที่น่าสนใจ

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าว การอ่านเป็นเรื่องสำคัญต่อเราทุกคน ดังนั้นเราต้องเลือกอ่านหนังสือที่ดีและเหมาะสมด้วย สำหรับหนังสือที่มีคุณค่านั้น นอกจากต้องมียกเขียนนักประพันธ์ที่ดี การใช้เทคนิค องค์ประกอบการสร้างเรื่องของผู้เขียนยังเป็นสิ่งที่สมควรแก่การศึกษาเป็นอย่างยิ่ง และปราปต์เป็นนักเขียนรุ่นใหม่มีผลงานด้านการเขียนนวนิยายที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของนักอ่านนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนอย่างมาก ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยในฐานะชาวต่างชาติที่ศึกษาสาขาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจึงสนใจศึกษาวิจัยเรื่อง องค์ประกอบการสร้างเรื่อง และความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ ซึ่งจะทำให้รู้และเข้าใจองค์ประกอบ การสร้างเรื่อง ความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ ทำให้เห็นและเข้าใจความคิด ค่านิยม วัฒนธรรม และสภาพสังคมไทยมากยิ่งขึ้น และทำให้ผู้อ่านนำความรู้และความเข้าใจที่เกี่ยวกับความขัดแย้งของตัวละครในนวนิยายไทยไปปรับใช้เพื่อแก้ไขพฤติกรรมที่มีปัญหาของตนเองและสังคมได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของการสร้างเรื่องแนวสืบสวนสอบสวนในนวนิยายของปราปต์

1.2.2 เพื่อวิเคราะห์ความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.3.1 กรอบแนวคิดที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยาย

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาองค์ประกอบของการสร้างเรื่องในด้านการเปิดเรื่อง

การดำเนินเรื่อง การปิดเรื่อง การสร้างตัวละคร และการสร้างฉากและบรรยากาศ โดยมีกรอบแนวคิดอย่างละเอียดดังต่อไปนี้

1) การเปิดเรื่อง เป็นบทตอนต้น เป็นส่วนเริ่มเรื่อง มีกลวิธีวิธีการเปิดเรื่องดังกล่าว เปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉาก ตัวละคร หรือเหตุการณ์ เปิดเรื่องด้วยการพรรณนาฉากตัวละคร หรือเหตุการณ์ เปิดเรื่องด้วยนาฏการ หรือการกระทำ เปิดเรื่องด้วยการใช้บทสนทนา เปิดเรื่องด้วยถ้อยคำพิเศษ เช่น คำประพันธ์ สำนวน สุภาษิต บทกวี จดหมาย คำถาม ฯลฯ

2) การดำเนินเรื่อง หรือวิธีการเรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง นิยมใช้เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องตามการเดินของเข็มนาฬิกา หรือตามปฏิทิน เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องแบบย้อนกลับไปกลับมา (flash back) แต่เรื่องจะเป็นเรื่องที่ต่อเนื่องกันโดยตลอด

3) การปิดเรื่อง คือ ตอนสุดท้ายของเรื่อง กลวิธีวิธีการจบมีจบลงด้วยความสุข ความสมหวัง จบลงด้วยความผิดหวัง โศกเศร้า ไม่ว่าจะจบแบบไหน ผู้แต่งก็จะใช้กลวิธีการจบเรื่องต่อไป ได้แก่ จบอย่างสมบูรณ์แน่นอนว่าเรื่องได้คลี่คลายไปในลักษณะใด จบแบบทิ้งปมปัญหา หรือจบแบบพลิกความคาดหมาย

4) ตัวละคร แบ่งตามบทบาทและความสำคัญจะแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ตัวละครเอกกับตัวละครประกอบ แบ่งตามลักษณะนิสัยจะแบ่งได้เป็นตัวละครมิติเดียวและตัวละครหลายมิติ สิ่งที่น่าสังเกตคือ โดยทั่วไป ตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายจะคล้ายกับบุคคลทั่วไป ส่วนใหญ่จะมีลักษณะนิสัยหลายมิติ

5) ฉากและบรรยากาศ แบ่งได้เป็น 5 ประเภท ได้แก่ ฉากที่เป็นธรรมชาติ ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ฉากที่เป็นช่วงเวลาหรือยุคสมัย ฉากที่เป็นสภาพการดำเนินชีวิต ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม

1.3.2 กรอบแนวคิดที่เกี่ยวกับความขัดแย้งในนวนิยาย

แนวคิดสำหรับการผูกปมของเรื่องที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือ ความขัดแย้ง ซึ่งแบ่งได้เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาวิธีการสร้างเรื่องและความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ที่ได้รับรางวัล หรือเข้ารอบการตัดสินรางวัลวรรณกรรม ซึ่งมีจำนวน 5 เล่ม ได้แก่ *กาหลมற்றทีก* *นิราศมற்றณพ* *ห่มแดนสิงพาดกลอน* และ *อโศกสง*

ชื่อหนังสือ	ปีที่พิมพ์	รางวัลที่ได้รับ
กาหลมหรทีก	พ. ศ. 2557	1. นวนิยาย กาหลมหรทีก เข้ารอบชอรัตลิสต์การประกวดรางวัลซีไรต์ ปี 2558 2. นวนิยาย กาหลมหรทีก ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 เซเวนบุ๊กอวอร์ด ปี 2558 3. นวนิยาย กาหลมหรทีก ได้รับรางวัลชมเชยการประกวดหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ปี 2558 4. นวนิยาย กาหลมหรทีก ได้รับรางวัลนายอินทร์อวอร์ดปี 2557
นิราศมหรณพ	พ. ศ. 2558	นวนิยาย นิราศมหรณพ เข้ารอบลองลิสต์การประกวดรางวัลซีไรต์ ปี 2558
ห่มแดน	พ. ศ. 2559	นวนิยาย ห่มแดน เข้ารอบ 10 เรื่องสุดท้ายการประกวด 'เที่ยว เขียน ไทย' ของนิตยสารสกุลไทยและททท. ปี 2559
ลิ่งพาดกลอน	พ. ศ. 2561	นวนิยาย ลิ่งพาดกลอน เข้ารอบชอรัตลิสต์การประกวดรางวัลเซเวนบุ๊กอวอร์ด ปี 2562
อโศกสง	พ. ศ. 2564	นวนิยาย อโศกสง ได้รับรางวัลชมเชยการประกวดหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ปี 2565 นวนิยาย อโศกสง ได้รับรางวัลชนะเลิศอันดับ 2 สาขานวนิยายไทย Naiin Readers' Awards ปี 2021

1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 องค์ประกอบของการสร้างเรื่อง หมายถึง การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง การผูกปม การคลายปม การปิดเรื่อง การสร้างตัวละคร และการสร้างฉากและบรรยากาศในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์

1.5.2 การเปิดเรื่อง หมายถึง การเริ่มเรื่องก่อนนำไปสู่เนื้อหา เป็นการสร้างความสนใจแก่ผู้อ่านทำให้อยากติดตามเรื่องราว เหตุการณ์ตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบเรื่องด้วยการแนะนำตัวละคร ฉากและบรรยากาศ เหตุการณ์ หรืออุปมาอุปไมยสำคัญของเรื่อง และมีการเชื่อมโยงกับเหตุการณ์สถานการณ์ของเรื่อง

1.5.3 การดำเนินเรื่อง หมายถึง การลำดับเรื่องราวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในการดำเนินเรื่อง ตั้งแต่ต้นจนจบ ได้แก่ การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน และการดำเนินเรื่องย้อนไปข้างหน้า

1.5.4 การผูกปม หมายถึง การสร้างความขัดแย้งหรือปัญหาที่เกิดขึ้นในเรื่อง และส่งผลกระทบต่อเหตุการณ์ตามมามาก่อนไป เป็นลูกโซ่จนกว่าเรื่องนั้นจะจบลง

1.5.5 การคลี่คลาย หมายถึง การเปิดเผยเรื่องราวปัญหาหรือความขัดแย้งทั้งหมดให้ปรากฏ และทำให้ข้อสงสัยทั้งหมดได้รับการคลี่คลาย

1.5.6 การปิดเรื่อง หมายถึง การสรุปเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดในเรื่อง การปิดเรื่องที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ คือ การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม การปิดเรื่องแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมาย และการปิดเรื่องแบบทิ้งปัญหาไว้ให้คิด

1.5.7 ตัวละคร หมายถึง บุคคลที่ผู้เขียนสมมติขึ้นมาเพื่อทำพฤติกรรมในเรื่อง เป็นผู้มีบทบาทหรือทำให้เรื่องเคลื่อนไหวดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางของเรื่อง

1.5.8 ฉากและบรรยากาศ หมายถึง เวลา สถานที่และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ณ ที่ใดที่หนึ่งในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาฉากและบรรยากาศของที่เกิดเหตุการณ์

1.5.9 ความขัดแย้ง หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลหรือกลุ่มคนมีความเห็นที่แตกต่างกัน ความขัดแย้งที่ปรากฏในนวนิยายที่ศึกษานี้ ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร

1.5.10 การคลี่คลายความขัดแย้ง หมายถึง ความต้องการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งของมนุษย์ เพื่อหาแนวทาง ตลอดจนวิธีการที่เหมาะสมในการลดความขัดแย้ง การคลี่คลายความขัดแย้งที่ปรากฏในนวนิยายที่ศึกษานี้ ได้แก่ การเอาชนะ การประนีประนอม การหลีกเลี่ยง การยอมรับหรือการยอมให้ และการร่วมมือ

1.5.11 สืบสวนสอบสวน หมายถึง การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเอกสาร (Documentary Research) และการวิเคราะห์ตัวบทนวนิยาย (Textual Analysis) โดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1.6.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของการสร้างเรื่องและความขัดแย้งในนวนิยาย เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย

1.6.2 ศึกษาชีวประวัติและวรรณกรรมของปราชต์ จากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และจากการสัมภาษณ์

1.6.3 ศึกษาวรรณกรรมของปราชต์ ที่ตีพิมพ์รวมเล่มแล้วทุกเรื่อง และทุกประเภท

1.6.4 นำเสนอคัดเลือกวรรณกรรมของปราชต์ เฉพาะประเภทนวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสืบสวนสอบสวนที่ได้รับรางวัล หรือเข้ารอบการตัดสินรางวัลวรรณกรรมเท่านั้น ซึ่งมีจำนวน 5 เล่ม ได้แก่ *กาหลมทรทิก นิราคมพรรณพ ห่มแดน ลิงพาดกลอน และ โอโคสวาง*

1.6.5 วิเคราะห์องค์ประกอบของการสร้างเรื่องแนวสืบสวนสอบสวนในนวนิยายของปราชต์

1.6.6 วิเคราะห์ความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราชต์

1.6.7 นำเสนอผลการศึกษาวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ทำให้รู้และเข้าใจองค์ประกอบของการสร้างเรื่องแนวสืบสวนสอบสวนในนวนิยายของปราชต์

1.7.2 ทำให้รู้และเข้าใจความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราชต์

1.7.3 ทำให้เห็นและเข้าใจความคิด ค่านิยม วัฒนธรรม และภาพสังคมไทยมากยิ่งขึ้น

1.7.4 สามารถนำความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับความขัดแย้งของตัวละครในนวนิยายของปราชต์ไปปรับใช้เพื่อแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของตนเองและสังคมได้

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวិเคราะห์องค์ประกอบและความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย ดังต่อไปนี้

2.1 ความรู้ที่เกี่ยวกับนวนิยาย

2.1.1 ความเป็นมาและความหมายของนวนิยาย

2.1.2 ประเภทของนวนิยาย

2.1.3 องค์ประกอบของนวนิยาย

2.1.4 ความหมาย และลักษณะของนวนิยายสืบสวนสอบสวนหรืออาชญนิยาย

2.1.5 องค์ประกอบของนวนิยายสืบสวนสอบสวนหรืออาชญนิยาย

2.2 การวิเคราะห์องค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยาย

2.2.1 การเปิดเรื่อง

2.2.2 การดำเนินเรื่อง

2.2.3 การปิดเรื่อง

2.2.4 ตัวละคร

2.2.5 ฉากและบรรยากาศ

2.2.6 การสร้างโครงเรื่องของนวนิยายสืบสวนสอบสวนหรืออาชญนิยาย

2.3 ความรู้ที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ความขัดแย้งในนวนิยาย

2.3.1 ความหมายของความขัดแย้งในนวนิยาย

2.3.2 ลักษณะและประเภทของความขัดแย้งในนวนิยาย

2.3.3 การคลี่คลายความขัดแย้ง

2.4 ความรู้ที่เกี่ยวกับนักเขียนปราปต์

2.4.1 ประวัตินักเขียนปราปต์

2.4.2 ผลงานของปราปต์ และรางวัลที่ได้รับหรือเข้ารอบการตัดสินรางวัลวรรณกรรม

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยาย

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในวรรณกรรม

2.5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับวรรณกรรมสืบสวนสอบสวน

โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ความรู้ที่เกี่ยวกับนวนิยาย

นวนิยาย เป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งประกอบด้วยแก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉาก และบรรยากาศ เรื่องที่เกิดขึ้นในนวนิยายนั้นจะเป็นเรื่องที่ไม่เป็นความจริง หรือว่าเป็นเรื่องสมมุติ แต่บางทีก็อาจจะเกิดขึ้นในโลกจริงโดยบังเอิญได้ ถ้าหากเราอ่านนวนิยาย สามารถมองเห็นกลวิธีการสร้างเรื่องของนักเขียนได้ นอกจากนี้ การอ่านนวนิยายยังสามารถช่วยเราพักผ่อนใจ เปิดแง่มุมความคิด และส่งเสริมความรู้ของเราในทุกด้านได้อีกด้วย ผู้วิจัยจึงจะศึกษาความรู้ที่เกี่ยวกับนวนิยาย ดังต่อไปนี้

2.1.1 ความเป็นมาและความหมายของนวนิยาย

ความเป็นมาและความหมายของนวนิยายเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการวิเคราะห์นวนิยาย นักวิชาการได้อธิบายความเป็นมาและความหมายของนวนิยาย ดังนี้

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2546, น. 24) ได้กล่าวว่า นวนิยายเป็นผลงานแบบตอน ๆ ของผู้เขียนโดยมีแบบอย่างมาจากการเขียนงานในนิตยสาร ซึ่งมีต้นกำเนิดจากนิตยสารฟ้าเมืองไทย

ไพโรธ เลิศพิริยมล (2542, น. 73) ได้กล่าวว่า คำว่านวนิยายเป็นคำที่เรียกวรรณกรรมประเภทหนึ่ง มีความหมายที่ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Novel มีลักษณะที่แตกต่างกับวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ บางทีจะเรียกว่า เรื่องสมมุติ หรือ เรื่องอ่านเล่นได้

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 171) ได้กล่าวว่า คำว่า “นวนิยาย” เป็นคำศัพท์ที่คนไทยสร้างมาเพื่อใช้เรียกวรรณกรรมประเภทเรื่องสมมุติตามแบบ Novel หรือ Novella ของตะวันตก ซึ่งในภาษาไทยแต่เดิมเรียกว่าเรื่องอ่านเล่นหรือเรื่องประโลมโลก เป็นนิยายแบบใหม่หรือเรื่องเล่าแบบใหม่

อิงอร สุพันธ์ุณี (2552, น. 1) ได้กล่าวว่า นวนิยายเป็นคำที่เจ้านายและสามัญชนที่ได้รับการศึกษากลับจากต่างประเทศและนำมาใช้เพื่อมีความหมายตรงกับ Novel หมายถึงนวนิยายแบบใหม่ คำนี้ใช้เป็นครั้งแรกเพื่อเรียกนิยายสร้างใหม่ของบอคาจิโอ (Boccaccio)

อิงอร สุพันธ์ุณี (2558, น. 1) ได้กล่าวว่า นวนิยายเป็นประเภทความบันเทิงประเภทหนึ่งที่เอามาจากต่างประเทศในปลายรัชกาลที่ 5 มีความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของมนุษย์ จึงมีหน้าที่สะท้อนภาพสังคมมาโดยลำดับ

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 13-16) ได้กล่าวว่า นวนิยายเป็นวรรณกรรมที่มีเนื้อหาสะท้อนให้เห็นถึงภาพชีวิตประจำวันของมนุษย์โดยเล่าเรื่องที่เหมือนความจริง ใช้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จึงได้รับความนิยมจากผู้อ่าน

ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา (2545, น. 98-101) ได้กล่าวว่า นวนิยายคือเรื่องแต่งร้อยแก้วที่มีขนาดยาว เป็นเรื่องสมมุติที่ผู้แต่งสร้างมาเพื่อแสดงความคิด เสนอสาระ และให้ความบันเทิง ผ่อนคลายกับผู้อ่าน โดยมีความหมายตรงกับภาษาอังกฤษที่เรียกว่า novel

โดยสรุป นวนิยายเป็นวรรณกรรมที่เกิดจากจินตนาการของผู้แต่ง เป็นเรื่องสมมุติที่แต่งเป็นร้อยแก้ว มีเนื้อหาสะท้อนให้เห็นถึงภาพชีวิตประจำวันของมนุษย์ โดยสอดแทรกข้อคิดเห็นและความบันเทิง ผ่อนคลายให้กับผู้อ่าน ส่วนความหมายของคำว่า นวนิยาย เป็นคำที่เอามาใช้มีความหมายที่ตรงกับ Novel ในภาษาอังกฤษ หมายถึง เป็นวรรณกรรมประเภทใหม่หรือเรื่องเล่าแบบใหม่

2.1.2 ประเภทของนวนิยาย

ประเภทของนวนิยาย มีการแบ่งไว้หลาย ๆ ด้าน นักวิชาการได้อธิบายประเภทของนวนิยาย ดังนี้

ไพโรธ เลิศพิริยกุลม (2542, น. 74-79) ได้กล่าวว่า การแบ่งประเภทนวนิยายมีวิธีการจัดกลุ่มเป็นหลายแบบ เช่น แบ่งตามเนื้อเรื่องของนวนิยายจะแบ่งได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) เนื้อเรื่องประเภทพฤติกรรม คือ เนื้อเรื่องประเภทผจญภัย เนื้อเรื่องประเภทประวัติบุคคล และเนื้อเรื่องเกี่ยวกับทหารและกีฬา 2) เนื้อเรื่องประเภทประดิษฐ์กรรม คือ เนื้อเรื่องประเภทนักสืบ เนื้อเรื่องประเภทลึกลับ และเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น 3) เนื้อเรื่องประเภทชีวิตมนุษย์ และ 4) เนื้อเรื่องประเภทแสดงผล และแบ่งตามเนื้อหาของเรื่องจะแบ่งได้เป็น 7 ประเภท ได้แก่ 1) นวนิยายเนื้อหาอิงประวัติศาสตร์ 2) นวนิยายที่เกี่ยวกับสังคมและการเมือง 3) นวนิยายที่มีเนื้อหาแบบลูกทุ่ง 4) นวนิยายที่มีเนื้อหาในต่างแดน 5) นวนิยายที่มีเนื้อหาทางอาชญากรรมและนักสืบ 6) นวนิยายที่มีเนื้อหาอิงศาสนา 7) นวนิยายที่มีเนื้อหาแบบมหัศจรรย์ และการแบ่งตามกลุ่มนักเขียนจึงจะแบ่งได้เป็น 10 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มพาฝัน กลุ่มราชสำนัก กลุ่มชีวิตครอบครัว กลุ่มชีวิตต่างแดน กลุ่มชีวิตชนบท กลุ่มสยองขวัญ กลุ่มขบขัน กลุ่มอิงธรรมะ กลุ่มผู้ตีรุ่นใหม่ และกลุ่มศิลปะเพื่อชีวิต

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 187-193) ได้กล่าวว่า โดยปกติ การแบ่งประเภทนวนิยายนิยมแบ่งกันอยู่ 3 ลักษณะ คือ 1) แบ่งตามแนวคิดในการเขียน ได้แก่ นวนิยายจินตนิมิต นวนิยายแนวสังคมนิยม นวนิยายแนวสังคมนิยมใหม่ นวนิยายแนวธรรมชาตินิยม และนวนิยายแนวสัญลักษณ์นิยม 2) แบ่งตามเนื้อหาของเรื่อง ได้แก่ นวนิยายเชิงประวัติ นวนิยายสะท้อนสังคม นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ นวนิยายแสดงข้อคิด นวนิยายล้อเลียน นวนิยายผจญภัย จินตนิมิต อาชญากรรมและเรื่องลึกลับ นวนิยายลึกลับเหนือธรรมชาติ นวนิยายเกี่ยวกับท้องถิ่น นวนิยายเป็นตอนต่อเนื่องกัน นวนิยายผู้ร้ายผู้ดี นวนิยายเชิงจิตวิทยา นวนิยายเชิงปัญหา และหัตถนิยาย และ 3) แบ่งตามแนวการเขียน ได้แก่ งานเขียนพาฝัน งานเขียนของกลุ่มจินตนิมิตทั้งอิงประวัติศาสตร์และไม่อิงประวัติศาสตร์ งานเขียนของกลุ่มชีวิตครอบครัว งานเขียนของกลุ่มนวนิยายชีวิตต่างแดน

งานเขียนของกลุ่มสะท้อนชีวิตชาวชนบท งานเขียนของกลุ่มผู้สร้างผลาญ งานเขียนในแบบอุดมคติของปัญญาชนเสรีนิยม งานเขียนในแบบกลุ่มผู้ตื่นใหม่ และงานเขียนในกลุ่มศิลปะเพื่อชีวิต

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 45-101) ได้กล่าวว่า การจัดจำแนกประเภทของนวนิยายเป็นเรื่องสำคัญสำหรับนวนิยายวิจารณ์ และประเภทของนวนิยายสามารถแบ่งตามหลักการได้ 2 ประการ รายละเอียดดังต่อไปนี้

1) ประเภทของนวนิยายตามแนวเขียน ได้แก่ นวนิยายผูกเรื่อง (Plot Novel) นวนิยายสมจริง (Realistic Novel) และนวนิยายจิตวิทยา (Psychological Novel)

2) ประเภทของนวนิยายตามเนื้อเรื่อง ได้แก่ นวนิยายประเภทตัวเอกเป็นผู้ร้ายที่ทำความดี นวนิยายประเภทจดหมาย นวนิยายประเภทพัฒนาการอันเกิดจากการศึกษาชีวิต นวนิยายประเภทจิตวิทยา นวนิยายแนวสังคม นวนิยายการเมือง นวนิยายประวัติศาสตร์ นวนิยายแสดงข้อคิด นวนิยายที่สมจริง นวนิยายสืบสวน นวนิยายสงคราม นวนิยายผจญภัย นวนิยายวิทยาศาสตร์นวนิยายลึกลับสยองขวัญ นวนิยายตะวันตก นวนิยายชนบท นวนิยายหรรษา นวนิยายรัก นวนิยายชีวิตครอบครัว นวนิยายชีวิตต่างแดน นวนิยายแนวศาสนา และนวนิยายอิงวรรณคดี

ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา (2545, น. 101-115) ได้กล่าวว่า ประเภทของนวนิยายสามารถแบ่งเป็น 8 ประเภทที่ควรทราบ ได้แก่ นวนิยายเกี่ยวกับชายพเนจร นวนิยายในรูปแบบของจดหมาย นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ นวนิยายเกี่ยวกับการศึกษาพัฒนาตัวละคร นวนิยายในรูปอำพราง นวนิยายแนวสังคม นวนิยายแนวจิตวิทยา และนวนิยายประเภทโกธิด

อิงอร สุพันธ์ุณี (2552, น. 2) ได้กล่าวว่า นวนิยายอาจแบ่งประเภทตามเนื้อเรื่องได้หลายประเภทดังนี้ นวนิยายรัก นวนิยายสะท้อนสังคม นวนิยายแสดงข้อคิดหรือปัญหา นวนิยายชีวิตโลดโผน อาชญากรรม นวนิยายผจญภัย หัสนิยาย นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ นวนิยายการเมือง นวนิยายพุทธศาสนา และนวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์ นอกจากแบ่งตามเนื้อเรื่องแล้ว นักวิจารณ์บางคนคงอาจแบ่งตามยุคสมัย วัตถุประสงค์ หรืออื่น ๆ ได้

โดยสรุป นวนิยายสามารถจำแนกประเภทได้ 3 ประเภท คือ 1) แบ่งตามแนวคิดในการเขียน เช่น นวนิยายจินตนิยม นวนิยายแนวสังคมนิยม นวนิยายแนวธรรมชาตินิยม และนวนิยายแนวสัญลักษณ์นิยม เป็นต้น 2) แบ่งตามเนื้อหาของเรื่อง เช่น นวนิยายเชิงประวัติศาสตร์ นวนิยายสะท้อนสังคม นวนิยายผจญภัย นวนิยายสืบสวนและเรื่องลึกลับ เป็นต้น และ 3) แบ่งตามแนวการเขียน เช่น งานเขียนพาฝัน งานเขียนของกลุ่มจินตนิยายทั้งอิงประวัติศาสตร์และไม่อิงประวัติศาสตร์ งานเขียนของกลุ่มชีวิตครอบครัว งานเขียนของกลุ่มนวนิยายชีวิตต่างแดน งานเขียนของกลุ่มสะท้อนชีวิตชาวชนบท สำหรับงานวิจัยนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษางานเขียนนวนิยายแบ่งประเภทตามเนื้อหาเป็นนวนิยายประเภทสืบสวนสอบสวน ซึ่งจะกล่าวถึงรายละเอียดในหัวข้อต่อไป

2.1.3 องค์ประกอบของนวนิยาย

องค์ประกอบของนวนิยายเป็นเรื่องสำคัญสำหรับการวิเคราะห์นวนิยาย ต้องศึกษาองค์ประกอบให้ครบถ้วน เพื่อเข้าใจนวนิยายว่ามีกลวิธีการสร้างเรื่องอย่างไร มีนักวิชาการได้อธิบายองค์ประกอบของนวนิยาย ดังนี้

ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2539, น. 70-74) ได้กล่าวว่า เนื้อหาที่เราควรพิจารณาศึกษาในนวนิยายมี 6 ส่วน ได้แก่ 1) แนวคิด หรือแนวเรื่อง 2) โครงเรื่อง 3) เนื้อเรื่อง 4) ตัวละครในเรื่อง 5) อุปนิสัย ลักษณะนิสัย 5) ทรรศนะ หรือปรัชญาชีวิตของผู้แต่ง และ 6) ฉาก

ไพโรธ เลิศพิริยกุลมล (2542, น. 73-74) ได้กล่าวว่า นิยายโดยทั่วไปจะมีองค์ประกอบสำคัญ 6 ประการ ได้แก่

1) เนื้อเรื่อง (Story) เป็นเนื้อหาของเรื่อง ประกอบด้วยแก่นเรื่อง สารของเรื่อง และการดำเนินเรื่อง

2) ฉาก (Setting) เป็นการมโนภาพที่ผู้แต่งสร้างมาเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ ทำให้เรื่องสมเหตุสมผล และเพื่อดำเนินเรื่องต่อไป

3) โครงเรื่อง (Plot) คือการจัดลำดับของเรื่อง เช่น การปล่อยตัวละคร การผูกปม การเรียงเหตุการณ์ การขึ้นต้น และการจบเรื่อง

4) ความคิดหรือทัศนะของผู้แต่ง (Point of View) ข้อคิดหลักที่แฝงในนวนิยาย

5) การสร้างตัวละคร (Characters) คือการสร้างลักษณะนิสัยของตัวละคร โดยปกติจะมี 5 ประการ คือ การสร้างตัวละครที่เป็นแบบพิมพ์เดียวกัน การสร้างตัวละครที่เป็นแบบธรรมเนียมนิยม การสร้างตัวละครที่เป็นแบบมิติสมบูรณ การสร้างตัวละครที่เป็นแบบเปรียบเทียบ หรือสัญลักษณ์ และการสร้างตัวละครที่เป็นแบบคงที่ตลอดกาล

6) การปิดเรื่อง (Ending) แบ่งได้เป็น แบบพลิกความคาดหมาย แบบโศกนาฏกรรม และแบบสุชานาฏกรรม

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2534, น. 206-213) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของนวนิยายว่ามีส่วนประกอบของเรื่องพอสรุปได้ดังนี้

1) แก่นเรื่อง (Theme) คือ แนวความคิดหรือจุดสำคัญของเรื่องที่ผู้แต่งมุ่งจะสื่อให้ผู้อ่านทราบ ในนวนิยายนั้นแนวคิดที่นำเสนอในเรื่องอาจแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ แนวคิดเอก (Major Theme) และแนวคิดรอง (Minor Theme)

2) โครงเรื่อง (Plot) คือ คำโครงเรื่องที่ผู้แต่งกำหนดไว้ก่อนว่าจะแต่งเรื่องไปในทำนองใด จึงจะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้ติดตามเรื่องอย่างตื่นเต้นและกระหายใคร่รู้ไปได้ตลอดทั้งเรื่อง ในนวนิยายนั้นอาจมีโครงเรื่องย่อย ๆ อีกหลายโครงเรื่องแทรกซ้อนอยู่ภายในโครงเรื่องใหญ่ เพราะเป็นเรื่องที่มีขนาดยาว ส่วนลักษณะสำคัญของ โครงเรื่องนั้นจำเป็นต้องอาศัยกลวิธี

การผูกปม การคลายปม และการหน่วงเหนี่ยว ตลอดจนการเปิด-ปิดเรื่อง และการดำเนินเรื่องที่ดีของผู้แต่ง การผูกปมที่ดีนั้นจะต้องประกอบไปด้วยความขัดแย้งและอุปสรรคด้วย

3) ตัวละคร (Character) คือ ผู้แสดงบทบาทสมมติตามที่ผู้แต่งกำหนด ตัวละครในนวนิยายอาจมีจำนวนได้ไม่จำกัดแล้วแต่ความเหมาะสมของผู้แต่ง สำหรับการแสดงลักษณะนิสัยของตัวละครนั้นอาจแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครประเภทตัวแบนหรือน้อยลักษณะ (Flat Character) กับตัวละครประเภทตัวกลมหรือหลายลักษณะ (Round Character)

4) บทสนทนา (Dialogue) คือ ถ้อยคำที่ตัวละครใช้พูดจาโต้ตอบกันบทสนทนาช่วยทำให้เรื่องดำเนินไปได้โดยผู้แต่งไม่ต้องอธิบายให้มากช่วยสะท้อนบุคลิกภาพลักษณะเฉพาะตัวของตัวละคร หรือช่วยสร้างบรรยากาศของเรื่องให้เป็นธรรมชาติและหลีกเลี่ยงความซ้ำซากไปในตัวด้วยบทสนทนาที่ดีต้องเหมาะสมกับบุคลิกของตัวละคร และต้องมีความสมจริงคือเหมือนกับบุคคลในชีวิตจริงใช้พูดจากัน สำหรับนวนิยายบทสนทนาอาจเป็นเรื่องราวทั่ว ๆ ไปที่อาจไม่ได้มีส่วนเกี่ยวกับเนื้อเรื่องเลยก็ย่อมได้ เพราะนวนิยายไม่มีข้อจำกัดในเรื่องขนาด และผู้แต่งอาจต้องการให้ผู้อ่านมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ของชีวิตและโลกอย่างกว้างขวาง ผู้แต่งจึงนิยมแทรกทัศนคติของตนที่มีต่อชีวิตและโลกไว้ในบทสนทนาของตัวละคร เพราะบทสนทนาเป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมอย่างหนึ่งของตัวละครผู้แต่งจึงนิยมใช้บทสนทนาเป็นสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจอุปนิสัยใจคอของตัวละครโดยตรง

5) ฉาก (Setting) คือ สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ซึ่งหมายรวมถึงเวลาและสภาพที่แวดล้อมเหตุการณ์นั้น ๆ ด้วย ในนวนิยายโดยทั่วไป จะสร้างฉากเป็นส่วนประกอบของเรื่อง เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเหตุการณ์และเวลาที่กำหนดไว้ในเนื้อเรื่องหรือช่วยกำหนดบุคลิกลักษณะของตัวละคร ช่วยสื่อความคิดของผู้แต่ง หรือช่วยให้เรื่องดำเนินไป และผู้แต่งมักให้รายละเอียดเกี่ยวกับฉากต่าง ๆ ไว้ในเรื่อง การสร้างฉากนั้นอาจใช้วิธีการอธิบายแบบตรงไปตรงมา หรือใช้วิธีการพรรณนาและสัญลักษณ์ก็ได้

6) บรรยากาศ (Atmosphere) คือ อารมณ์ต่าง ๆ ของตัวละครที่เกิดจากประสาทสัมผัสทั้งห้า และมีอิทธิพลทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วยการสร้างบรรยากาศ นวนิยายจำเป็นต้องอาศัยรายละเอียดจากส่วนประกอบของเรื่องด้วย เช่น สิ่งของเครื่องใช้ สีหน้าท่าทาง เครื่องแต่งกาย และบทสนทนาของตัวละครตลอดจนเครื่องประกอบฉาก เป็นต้น เพราะสิ่งแวดลอมเหล่านี้จะทำให้ตัวละครและผู้อ่านเกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้แต่งต้องการได้ และนวนิยายที่ดีจะต้องมีฉากและบรรยากาศที่สมจริงและจะต้องสัมพันธ์และสอดคล้องกับเนื้อเรื่องด้วย

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 105-157) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของนวนิยายแบ่งได้เป็น 5 ส่วน ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉาก และท่วงทำนองเขียน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1) โครงเรื่อง เป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดของนวนิยายโดยมีความสัมพันธ์เกี่ยวกับตัวละครที่แยกไม่ออก ลักษณะของโครงเรื่อง ส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากความขัดแย้ง ความขัดแย้งนั้นต้องกำหนดไว้อย่างสมบูรณ์ทั้งปมปัญหาและคลี่คลายปัญหา รูปแบบของโครงเรื่องเป็นแบบแผนที่นิยม และมีโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรอง

2) ตัวละคร เป็นบุคคลที่ผู้แต่งสร้างมา โดยมี 2 ประเภท คือ ตัวละครเอกกับตัวละครประกอบ โดยปกติ ผู้แต่งจะสร้างตัวละครมิติเดียวหรือตัวละครหลายมิติ ส่วนกลวิธีนำเสนอตัวละครผู้แต่งทำได้ 2 วิธี คือ การบอกเล่าโดยตรงและบอกเล่าโดยอ้อม

3) บทสนทนา เป็นคำพูดของตัวละคร สามารถเปลี่ยนอารมณ์ของเรื่อง ทำให้ตัวละครสมจริงขึ้น ทำให้ผู้อ่านรู้สึกใกล้ชิดกับตัวละครด้วย ดังนั้น บทบาทของบทสนทนา คือช่วยดำเนินเรื่อง แทนการบรรยาย ช่วยแสดงลักษณะนิสัยของตัวละครผู้พูด ช่วยให้วิธีการนำเสนอเรื่องเล่าไม่จำเจ สร้างความสมจริงขึ้น และทำให้เรื่องมีชีวิตชีวาเข้าใจขึ้น

4) ฉาก เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งที่สำคัญโดยสร้างหรือส่งเสริมบรรยากาศ ฉากและบรรยากาศสามารถเสริมสร้างความสัมพันธ์กับเหตุการณ์เรื่องเล่าหรืออารมณ์ของตัวละครได้เพื่อเร้าอารมณ์ของผู้อ่าน ส่วนกลวิธีเกี่ยวกับฉาก มี การใช้ฉากจริงและฉากสมมุติ การเสนอฉากอย่างมีประสิทธิภาพ และความสอดคล้องระหว่างตัวละครกับฉาก

5) ท่วงทำนองเขียน คือลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียนในการประพันธ์ โดยสรุป องค์ประกอบของนวนิยายสามารถจำแนกเป็น 5 ประการใหญ่ ได้แก่ แนวคิดหรือแก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา และ ฉากและบรรยากาศ

2.1.4 ความหมาย และลักษณะของนวนิยายสืบสวนสอบสวนหรืออาชญาวิทยา

นักวิชาการได้อธิบายความหมาย และลักษณะของนวนิยายสืบสวนสอบสวน ดังนี้ ไพรธ เลิศพิริยกุลม (2542, น. 76) ได้กล่าวว่า นวนิยายที่มีเนื้อหาทางอาชญากรรม และนักสืบ คือ เรื่องของการสืบสวนสอบสวน เรื่องจารกรรม

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543, น. 191) ได้กล่าวว่า นวนิยายสืบสวน หรือเรียกว่า นวนิยายอาชญาวิทยาและลึกลับ (Detective and Mystery Novel) เป็นนวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับเรื่องการสืบสวนสอบสวนคดีต่าง ๆ

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 45-68) ได้กล่าวว่า นวนิยายสืบสวนเป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกลุ่มที่มีอาชีพเป็นนักสืบประจำหรือไม่ก็ได้ เช่น ตำรวจ นักสืบ เป็นต้น พยายามสืบสวนสอบสวน นวนิยายประเภทนี้ นอกจากมีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวนแล้ว ยังคงมีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรมอีกด้วย

กอบกุล อิงคุทานนท์ (ม.ป.ป., น. 30) ได้กล่าวถึงวรรณกรรมนักสืบและอาชญาวิทยาไว้ดังนี้ วรรณกรรมนักสืบและอาชญาวิทยา (Detective and Mystery story) เป็นประเภทหนึ่ง

ของนวนิยายซึ่งมักเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมหรือฆาตกรรมที่ถูกคลี่คลายคดีด้วยการสืบสวนของนักสืบ ซึ่งตัวเอกที่เป็นนักสืบจะต้องคลี่คลายคดีจากร่องรอยหรือเงื่อนงำที่มีอยู่ และแกะรอยเพื่อแก้ปมคดีซึ่งเกี่ยวกับอาชญากรรมอีกด้วย

โดยสรุป ความหมายของนวนิยายสืบสวนสอบสวน คือ นวนิยายที่มีเนื้อหาต้องสืบสวน เพื่อค้นหาความจริง และลักษณะของนวนิยายสืบสวนสอบสวน ส่วนใหญ่จะมีเรื่องฆาตกรรม หรือมีเรื่องที่ตัวละครต้องไปสืบสวนเพื่อค้นหาความจริง และตัวละครในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนนี้ จะเป็นกลุ่มนักสืบ ตำรวจ เป็นต้น

2.1.5 องค์ประกอบของนิยายสืบสวนสอบสวนหรืออาชญากรรมนิยาย

ปาริฉัตร ภูพันธ์ (2553, น. 56-58) ได้ศึกษาองค์ประกอบด้านเนื้อหาของอาชญากรรมนิยายไทย พ.ศ. 2541-2550 พบว่าโครงสร้างของอาชญากรรมนิยายไทยเริ่มจากการเกิดคดีอาชญากรรมเพื่อเป็นการนำมาซึ่งความขัดแย้งของเรื่อง การสืบหาความจริงเพื่อหาตัวคนร้าย สาเหตุที่ก่อคดี การเปิดเผยวิธีการที่ใช้ในการก่อคดี นอกจากนี้ยังมีการแทรกเรื่องของความรักและปมปัญหาต่าง ๆ ของตัวละครในระหว่างที่ทำการสืบคดี เพื่อเป็นการทำให้เรื่องราวมีความน่าติดตามยิ่งขึ้น โครงสร้างหลักสำคัญของอาชญากรรมนิยายเรียงลำดับดังต่อไปนี้

1) เหตุการณ์ที่นำมาสู่การฆาตกรรมหรือการพยายามฆ่า คือเหตุการณ์ที่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่เป็นเรื่องฆาตกรรมและการถูกทำร้ายของตัวละครแล้วนำไปสู่การสืบหาความจริงของเรื่องต่อไป เหตุการณ์ที่นำมาสู่การฆาตกรรมมักเป็นผลมาจากการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งของเหยื่อที่มีผลต่อฆาตกรหรือผู้ร้ายทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยที่เหยื่ออาจจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ อาชญากรรมแต่ละเรื่องจะมีเหตุการณ์ที่นำมาสู่การฆาตกรรมที่แตกต่างกันออกไป เช่น การล่องรู้ ความลับ การทะเลาะเบาะแว้งหรือความแค้น ความอิจฉาริษยา เป็นต้น

2) เหตุการณ์ฆาตกรรมหรือการพยายามฆ่า คือเหตุการณ์ที่ทำให้ตัวละครถึงแก่ชีวิตบาดเจ็บ หรือได้รับอันตรายอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยใช้อาวุธ ยาพิษ หรือการสร้างสถานการณ์ให้ดูเป็นอุบัติเหตุ อาชญากรรมแต่ละเรื่องนั้นจะมีวิธีการฆาตกรรมที่หลากหลายและแยบยลเพื่อสร้างความลึกลับและน่าติดตาม

3) การสืบสวน ในอาชญากรรมนั้นการสืบสวนเป็นวิธีการหาข้อมูลและรวบรวมหลักฐานทั้งจากศพ อาวุธ หรือสิ่งของต้องสงสัยต่าง ๆ ที่อยู่ในสถานที่เกิดเหตุ การตั้งข้อสังเกตบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อที่มีพฤติกรรมน่าสงสัย รวมถึงการสอบถามจากบุคคลที่เห็นเหตุการณ์และผู้เกี่ยวข้องซึ่งเป็นพยานใน เหตุการณ์นั้น ๆ

4) การเปิดเผยความจริง เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งเพราะจะเป็นการคลี่คลายปมปัญหาของเรื่องทำให้ความจริงทุกอย่างกระจ่างขึ้นและช่วยทำให้ตัวละครที่หวาดระแวงสงสัยกันมีความเข้าใจกันมากยิ่งขึ้น การเปิดเผยความจริงนี้จะปรากฏควบคู่ไปกับการก่อคดีที่คนร้ายกระทำซึ่ง

ไม่สำเร็จเพราะมีผู้พบเห็นเข้ามาให้ความช่วยเหลือได้ทัน หรือผู้สืบสามารถทราบว่าเป็นใครคือคนร้าย ก่อนที่จะเกิดคดีขึ้นอีกครั้ง ในบางครั้งผู้ร้ายอาจเป็นผู้สารภาพทุกอย่างกับเหยื่อของตนก่อนที่จะลงมือสังหาร หรือผู้สืบสามารถทราบเรื่องราวต่าง ๆ แล้วมาเล่าให้ตัวละครที่เกี่ยวข้องฟังภายหลังจากที่สามารถทราบถึงตัวคนร้าย

2.2 การวิเคราะห์องค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยาย

อิงอร สุพันธุ์วิช (2552, น. 14-15, 231) ได้กล่าวว่า สิ่งที่ต้องพิจารณาในการศึกษาวรรณกรรมคือ เนื้อหา ซึ่งอาจจะเป็นโครงเรื่องหรือเนื้อเรื่อง แนวคิด กลวิธี ทักษะคดีของผู้แต่ง เป็นต้น เมื่อพิจารณานวนิยาย บางครั้งอาจจะดูทุกประเด็น บางครั้งอาจจะดูประเด็นเดียวก็ได้ ดังนั้น ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาองค์ประกอบของการสร้างเรื่อง ดังนี้

2.2.1 การเปิดเรื่อง

นักวิชาการได้อธิบายองค์ประกอบของการเปิดเรื่องในนวนิยาย ดังนี้

ปริญญา เกื้อหนุน (2537, น. 27) ได้กล่าวว่า ตอนเริ่มเรื่องเป็นตอนที่สำคัญ โดยปกติกลวิธีการเปิดเรื่องจะมี 2 ประเภท ได้แก่ การเริ่มต้นเรื่องไปตามลำดับเหตุการณ์ และการเริ่มเรื่องจากตอนกลาง หรือเริ่มเรื่องจากตอนปลาย หรือเริ่มเรื่องโดยย้อนกลับไปเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนจะถึงตอนเริ่มต้นเรื่อง

ไพโรธ เลิศพิริยกุล (2542, น. 47) ได้กล่าวว่า การเปิดเรื่อง เป็นจุดเริ่มต้นของทั้งเรื่อง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญมากสำหรับเรื่อง โดยปกติ ผู้แต่งนิยายจะใช้กลวิธีการเปิดเรื่อง 4 ประเภท ได้แก่ การพรรณนา การใช้บทสนทนา การบรรยาย และการใช้สุภาษิต คำคม หรือสร้างนาฏการ เป็นต้น

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 125-126) ได้กล่าวว่า กลวิธีการเปิดเรื่องมี 5 ประการ ดังนี้

1) เปิดเรื่องด้วยการบรรยาย หมายถึงจะบรรยายตัวละคร บรรยายฉาก หรือบรรยายเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง

2) เปิดเรื่องด้วยการพรรณนา หมายถึงจะพรรณนาตัวละคร บรรยายฉาก หรือบรรยายเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง

3) เปิดเรื่องด้วยนาฏการหรือการกระทำของตัวละคร

4) เปิดเรื่องด้วยบทสนทนาของตัวละคร

5) เปิดเรื่องด้วยการใช้ สุภาษิต คำพังเพย บทกวี บทเพลง หรือข้อความที่คมคายชวนคิด เป็นต้น

ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา (2544, น. 111-115) ได้กล่าวว่า การเปิดเรื่อง (Exposition) คือตอนที่ผู้แต่งสร้างมาเพื่อปูพื้นฐาน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวละคร เหตุการณ์ เวลา และสถานที่ต่าง ๆ

โดยสรุป กลวิธีการเปิดเรื่องในนวนิยายหรือเรื่องสั้นจะมี 5 ประเภท ได้แก่ เปิดเรื่องด้วยการบรรยายฉาก ตัวละคร หรือเหตุการณ์ เปิดเรื่องด้วยการพรรณนาฉาก ตัวละคร หรือเหตุการณ์ เปิดเรื่องด้วยนาฏกรรมหรือการกระทำของตัวละคร เปิดเรื่องด้วยบทสนทนาของตัวละคร เปิดเรื่องด้วยการใช้สุภาษิต คำพังเพย บทกวี บทเพลง เป็นต้น

2.2.2 การดำเนินเรื่อง

นักวิชาการได้อธิบายองค์ประกอบของการดำเนินเรื่องในนวนิยาย ดังนี้

ไพรธ เลิศพิริยภมล (2542, น. 48) ได้กล่าวว่า การดำเนินเรื่อง เป็นวิธีเขียนเรื่องให้ติดต่อกัน และจูงใจผู้อ่านให้ติดตามต่อไป ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน ดังนี้

1) การสร้างความขัดแย้ง ได้แก่ การสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร การสร้างความขัดแย้งตนเอง การสร้างความขัดแย้งจากเหตุภายนอก และการสร้างความขัดแย้งจากอุดมการณ์ไม่ตรงกัน

2) การเล่าเรื่อง ทำได้ตามกลวิธี ดังนี้ เล่าเรื่องตามปฏิทิน หมายถึง เล่าเรื่องตามลำดับเวลา เล่าเรื่องย้อนหลัง หมายถึง เล่าเรื่องตอนใดตอนหนึ่งก่อน แล้วย้อนกลับมาเล่าตอนต้น เล่าสลับกันไปมาแล้วแต่เหตุการณ์ และกลวิธีในการเล่าอาจทำได้หลายลักษณะ เช่น ให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่า ให้ผู้ใกล้ชิดตัวละครสำคัญเป็นผู้เล่า ผู้ประพันธ์เป็นผู้เล่าเองทุกอย่าง ผู้ประพันธ์เล่าประกอบบทสนทนา และให้ผู้เล่านี้เกิดเหตุการณ์เป็นเชิงระลึก แล้วบรรยายเหตุการณ์ออกมา

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 128) ได้กล่าวว่า การดำเนินเรื่อง หรือวิธีการเรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องที่นิยมใช้ ดังนี้

- 1) เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องตามการเดินของเข็มนาฬิกา หรือตามปฏิทิน
- 2) เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง ได้แก่ เริ่มเรื่องด้วยจุดจบก่อน แล้วย้อนกลับไปเล่าเรื่องในตอนต้น
- 3) เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องแบบย้อนกลับไปกลับมา (flash back) คือ เริ่มเรื่องด้วยตอนใดตอนหนึ่ง แล้วเล่าเรื่องต่อไปแบบย้อนไปย้อนมา
- 4) เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องโดยใช้วิธีเล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่สลับกัน แต่เรื่องจะเป็นเรื่องที่ต่อเนื่องกันโดยตลอด

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 116-130) ได้กล่าวว่า การดำเนินเรื่อง มี 3 ประเภท คือ

- 1) การเสนอลำดับของเหตุการณ์เรื่องเล่า ได้แก่ เล่าเรื่องตามปฏิทิน เล่าเรื่องย้อนต้น และเล่าเหตุการณ์ที่เกิดต่างสถานที่โดยสลับกัน
- 2) การสร้างความสนใจใคร่รู้ ได้แก่ การสร้างปมปัญหา และการใช้ลางบอกเหตุ (Foreshadowing) และ
- 3) การใช้สัญลักษณ์และบุคลาธิษฐาน

โดยสรุป นักวิชาการได้อธิบายดำเนินเรื่องของนวนิยายหลาย ๆ ประเภท แต่ส่วนใหญ่จะมีวิธีการดำเนินเรื่องตามปฏิทินหรือเวลา ดำเนินเรื่องย้อนหลัง ดำเนินเรื่องย้อนกลับไปกลับมา และดำเนินเรื่องตามสถานที่

2.2.3 การปิดเรื่อง

นักวิชาการได้อธิบายองค์ประกอบของการปิดเรื่องในนวนิยาย ดังนี้

ปริญญาก่อหนุณ (2537, น. 34-36) ได้กล่าวว่า การจบเรื่อง คือการสิ้นสุดของปัญหาหรือความขัดแย้ง โดยมีกลวิธีการปิดเรื่องดังนี้ 1) การจบแบบไม่คาดคิด หรือการจบแบบหักมุม 2) การจบโดยที่ตัวละครประสบกับความสุข 3) การจบโดยที่ตัวละครประสบโศกเศร้า และ 4) การจบเรื่องโดยไม่มีข้อยุติที่ชัดเจน

ไพโรธ เลิศพิริยกุลม (2542, น. 74) ได้กล่าวว่า การปิดเรื่อง หมายถึงตอนจบของเรื่อง วิธีการปิดเรื่อง มี การปิดเรื่องแบบพลิกความคาดหมาย (Surprised Ending) การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม (Tragic Ending) และการปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรม (Happy Ending)

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 131-132) ได้กล่าวว่า การปิดเรื่อง หรืออีกคำเรียกว่า การจบเรื่อง มีดังนี้

- 1) การจบเรื่องแบบสุขนาฏกรรม (Happy Ending) คือการปิดเรื่องโดยให้ตัวละครเอกสมหวัง
- 2) การจบเรื่องแบบโศกนาฏกรรม (Tragic Ending) คือการปิดเรื่องโดยให้ตัวละครเอกผิดหวัง
- 3) การจบเรื่องแบบหักมุม หรือพลิกความคาดหมาย (Twist Ending or Surprised Ending) คือการปิดเรื่องโดยผู้อ่านคาดไม่ถึง
- 4) การจบเรื่องแบบทิ้งท้ายหรือทิ้งปัญหาให้ผู้อ่านขบคิด (Indeterminate Ending) คือการปิดเรื่องโดยปัญหาไม่ได้แก้ไข ปล่อยให้ผู้อ่านคิดเอง ไปหาคำตอบด้วยตัวเอง

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 116-130) ได้กล่าวว่า วิธีปิดเรื่องหรือจบเรื่อง การจบมีสองประเภท คือ จบลงด้วยความสุข ความสมหวัง จบลงด้วยความผิดหวัง โศกเศร้า ไม่ว่าจะจบแบบไหน ผู้แต่งก็จะใช้กลวิธีการจบเรื่องต่อไป ได้แก่ จบอย่างสมบูรณ์แน่นอนว่าเรื่องได้คลี่คลายไปในลักษณะใด จบแบบทิ้งปมปัญหา หรือจบแบบพลิกความคาดหมาย

โดยสรุป วิธีการปิดเรื่องจะนิยมใช้การจบเรื่องแบบ โศกนาฏกรรม แบบหักมุม และแบบปมปัญหาให้ผู้อ่านขบคิด

2.2.4 การสร้างตัวละคร

นักวิชาการได้อธิบายองค์ประกอบของการสร้างตัวละครในนวนิยาย ดังนี้

ไพโรธ เลิศพิริยกุลม (2542, น. 74) ได้กล่าวว่า การสร้างตัวละคร คือการสร้างลักษณะนิสัยของตัวละคร โดยมีประเภทดังนี้

- 1) การสร้างตัวละครที่เป็นแบบพิมพ์เดียวกัน เป็นตัวละครที่ได้แบบอย่างจากชีวิตจริง
- 2) การสร้างตัวละครแบบธรรมเนียมนิยม คือสร้างลักษณะนิสัยตัวละครจากแบบฉบับ
- 3) การสร้างตัวละครแบบมิติสมบูรณ คือสร้างลักษณะนิสัยตัวละครจะเปลี่ยนแปลงตามเวลา
- 4) การสร้างตัวละครแบบเปรียบเทียบหรือสัญลักษณ์ เป็นตัวละครที่เป็นสัญลักษณ์ความดีหรือความชั่ว
- 5) การสร้างตัวละครแบบคงที่ตลอดกาล เป็นตัวละครที่มีมิติเดียวตลอด ไม่เปลี่ยนแปลง

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 132-137) ได้กล่าวว่า วิธีการสร้างตัวละคร มีดังนี้

- 1) วิธีการสร้างตัวละคร มี 2 ประเภท ได้แก่ การสร้างตัวละครให้เป็นจุดศูนย์กลางของเรื่อง ตัวละครชนิดนี้จะมีความสำคัญมากกว่าโครงเรื่อง และการสร้างตัวละครให้มีบทบาทตามเนื้อเรื่อง เนื้อเรื่องจะมีความสำคัญมากกว่าตัวละคร
- 2) แนวการสร้างตัวละคร มี 5 แนว ได้แก่ สร้างให้สมจริง สร้างตามอุดมคติ สร้างแบบเหนือจริง สร้างแบบบุคลาธิษฐาน และสร้างโดยใช้ตัวละครแบบฉบับ
- 3) วิธีการแนะนำตัวละครจะมี 2 วิธี ได้แก่ วิธีการแนะนำโดยตรง หมายถึงผู้แต่งเป็นผู้บรรยาย จะบรรยายตัวละครโดยตรง และวิธีการแนะนำโดยทางอ้อม หมายถึงผู้แต่งไม่ใช่เป็นผู้บรรยาย
- 4) หลักเกณฑ์การสร้างตัวละคร มี ตัวละครมีลักษณะสมจริง พฤติกรรมของตัวละครต้องสมเหตุสมผล และตัวละครเอกต้องมีจุดเด่น

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 130-138) ได้กล่าวว่า ตัวละครแบ่งได้เป็นตัวละครเอก (Major character) กับตัวละครประกอบ (Minor character) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

- 1) วิธีการสร้างตัวละคร มี 2 ประเภท ได้แก่ ตัวละครมิติเดียว โดยปกติ ตัวละครที่มีลักษณะนี้ส่วนใหญ่จะเป็นตัวละครประกอบ และตัวละครหลายมิติ เป็นตัวละครที่มีลักษณะซับซ้อนและตัวละครเอกส่วนใหญ่จะเป็นตัวละครหลายมิติ
- 2) วิธีนำเสนอตัวละคร โดยปกติ ผู้แต่งจะทำได้ 2 วิธี ได้แก่ การบอกกล่าวโดยตรง เป็นการบรรยายโดยผู้แต่ง และการบอกกล่าวโดยอ้อม หมายถึงผู้เขียนจะแสดงพฤติกรรมของตัวละคร

วิภา กงกะนันท์ (2556, น. 150-155) ได้อธิบายการสร้างตัวละครในนวนิยายไว้ว่ามี 5 ลักษณะ คือ ตัวละครสมจริง (Realistic) ตัวละครอุดมคติ (Idealistic) ตัวละครแบบฉบับ (Type) ตัวละครเหนือจริง (Surrealistic) และตัวละคร บุคลาธิษฐาน (Personification) มีรายละเอียดดังนี้

1) ตัวละครแนวสมจริง (Realistic) หมายถึง การทำให้ตัวละครมีบุคลิกลักษณะ ความรู้สึกนึกคิด ทรรศนคติ พฤติกรรมการแสดงออกในสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์ คล้ายคลึงกับ คนจริง เรียกว่า “การสร้างบุคลิกนิสัยตัวละคร” (Characterization) นักเขียนที่มี ความสามารถสูง จะสร้าง “ภาพมายา” ให้ตัวละครมีความเหมือนจริง มีทั้งส่วนดีและส่วนเสีย รวมอยู่ในตัวคนเดียวกัน การสร้างตัวละครจะไม่สร้างตัวละครให้ดีหรือเลวแต่เพียงด้านเดียว เพราะจะไม่เป็นตัวละครที่สมจริง

2) ตัวละครแนวอุดมคติ (Idealistic) เกิดจากความต้องการของผู้เขียนที่คิดว่าพระเอก หรือนางเอกในนวนิยายควรมีบุคลิกลักษณะ มีทรรศนคติหรืออุดมคติอย่างไร จึงสร้างตัวละครให้ ออกมามีลักษณะตามที่ต้องการ ตัวละครแนวนี้อาจมีลักษณะขาดความสมจริงไปบ้าง คือ อาจดีเกิน ปุถุชน ธรรมดา แต่ถ้าพิจารณาในแง่การให้แนวคิดเชิงสร้างสรรค์แก่ผู้อ่าน ตัวละครแนวอุดมคติก็เป็น ประโยชน์แก่ผู้อ่านในแง่การให้สติกระตุ้นให้เห็นแบบอย่างการคิด การดำเนินชีวิตของตัวละคร เหล่านั้นได้

3) ตัวละครแบบฉบับ (Type) หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะคงที่ มีอุปนิสัยใจคอ และ พฤติกรรมไม่เปลี่ยนแปลง ผู้อ่านสามารถคาดเดาได้ล่วงหน้าว่าตัวละครนั้นจะแสดงพฤติกรรมอย่างไร ถ้าอยู่ในสถานการณ์นั้น

4) ตัวละครแนวเหนือจริง (Surrealistic) วรรณกรรมบางเรื่องจะมีตัวละครที่อยู่เหนือ ธรรมชาติเหนือความเป็นจริง มีพฤติกรรมที่ผิดปกติธรรมดาของมนุษย์ทั่วไป เช่น มีอิทธิฤทธิ์ ล่องหน หายตัว เสกเป่ามนต์คาถา ลึกลับตื่นเต้น เป็นต้น

5) ตัวละครแนวบุคลาธิษฐาน (Personification) หมายถึง การทำสิ่งที่ไม่เป็นตัวตนให้มี ตัวตน หรือเป็นบุคคลขึ้น เป็นการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เห็นชัดเป็นรูปธรรม บุคลาธิษฐานจึง คู่กับ “ธรรมาธิษฐาน” เป็นนามธรรม ผู้เขียนจะทำให้สรรพสิ่งต่าง ๆ เช่น สัตว์ พืช อมนุษย์อย่างเช่น เทวดา นางฟ้า ภูตผีปีศาจ ยักษ์ เป็นต้น หรือธรรมชาติ เช่น ดิน น้ำ ลม ไฟ ก้อนหิน ภูเขา ผลิภัณฑ์ ทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น ตลอดจนนามธรรมต่าง ๆ เช่น กิเลส ตัณหา ความดี ความชั่ว เป็นต้น สามารถแสดงบทบาทและพฤติกรรมเหมือนมนุษย์ สามารถมีความรู้สึกนึกคิดมีอารมณ์ มีชีวิตจิตใจ และพูดจาได้เหมือนมนุษย์ ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ของผู้เขียนได้

โดยสรุป วิธีการสร้างตัวละครมีสองประเภท ประเภทหนึ่งคือการสร้างตัวละครตาม บทบาทของตัวละคร จะแบ่งได้เป็นตัวละครเอกกับตัวละครประกอบ ประเภทที่สองคือจำแนก ตัวละครตามนิสัยของตัวละคร จะแบ่งได้เป็นตัวละครมิติเดียวกับตัวละครหลายมิติ

2.2.5 การสร้างฉากและบรรยากาศ

นักวิชาการได้อธิบายวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศของนวนิยาย ดังนี้

ปริญญา เกื้อหนุน (2537, น. 70-78) ได้กล่าวว่า 1) เนื้อหาของฉากจะมี 4 ลักษณะ ได้แก่ ฉากประเภทสภาพภูมิประเทศ ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละคร ฉากที่บอกยุคสมัยหรือ

ช่วงเวลาของเหตุการณ์ในเรื่อง และฉากสภาพแวดล้อมในสังคมที่ตัวละครดำรงอยู่ 2) ชนิดของฉาก ตามจุดประสงค์ของนักประพันธ์จะมี 3 ชนิด ได้แก่ ฉากลักษณะผิวเผินหรือทั่ว ๆ ไป ฉากสร้างความรู้สึก อารมณ์ และความนึกคิด และฉากไม่คงที่

ไพโรธ เลิศพิริยกุลม (2542, น. 49) ได้กล่าวว่า ฉากคือสภาพแวดล้อมในเหตุการณ์ต่าง ๆ ของเรื่อง ฉากที่ดีต้องสอดคล้องกับเนื้อเรื่องและบรรยากาศและสมจริง

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 137-139) ได้กล่าวว่า กลวิธีการสร้างและเสนอฉาก กลวิธีการสร้างฉาก มี สร้างฉากให้เหมือนจริง สร้างฉากตามอุดมคติ และสร้างฉากให้มีลักษณะเหมือนจริง ส่วนกลวิธีเสนอฉาก มี วิธีการสร้างภาพในจิต และวิธีการสร้างภาพพจน์

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 143-149) ได้กล่าวว่า นวนิยายที่ดี จะมีกลวิธีการสร้างฉากอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น กลวิธีการสร้างฉากจะมีดังนี้

- 1) การใช้ฉากจริง และฉากสมมุติ
- 2) การเสนอฉากอย่างมีประสิทธิภาพ หมายถึง การบรรยายฉากมีทั้งแบบที่มุ่งโน้มน้าวใจของผู้อ่าน “เห็น” และแบบที่เร้าให้ผู้อ่าน “รู้สึก”
- 3) ความสอดคล้องระหว่างตัวละครกับฉาก

โดยสรุป ฉากและบรรยากาศของนวนิยายหรือเรื่องสั้น มีฉากจริงและฉากสมมุติที่ต้องมีองค์ประกอบของฉากที่อธิบายให้ผู้อ่านเข้าใจรายละเอียดของเรื่อง ได้แก่ ฉากสภาพภูมิประเทศ ฉากการดำเนินชีวิตของตัวละคร ฉากที่บอกยุคสมัยหรือช่วงเวลาของเหตุการณ์ในเรื่อง และฉากสภาพแวดล้อมในสังคมที่ตัวละครดำรงอยู่

2.2.6 การสร้างโครงเรื่องของนวนิยายสืบสวนสอบสวนหรืออาชญาวิทยาไทย

การสร้างโครงเรื่องของนวนิยายสืบสวนสอบสวนหรืออาชญาวิทยา มีดังนี้ ปาโรธ ภูพันธ์ (2553, น. 59-63) ได้กล่าวว่า

1) แบบของโครงเรื่อง มี 2 ลักษณะคือ โครงเรื่องหลักที่เป็นเรื่องของการฆาตกรรมหรือคดีต่าง ๆ และโครงเรื่องรองที่แทรกในชีวิตครอบครัว ความรัก และปัญหาต่าง ๆ ในสังคมปัจจุบัน กับโครงเรื่องหลักที่เป็นเรื่องชีวิตครอบครัว ความรัก และปัญหาต่าง ๆ ในสังคมปัจจุบัน และโครงเรื่องรองที่เป็นเรื่องฆาตกรรมหรือคดีต่าง ๆ

2) การวางโครงเรื่อง การวางโครงเรื่องในอาชญาวิทยา ได้แก่ การเปิดเรื่อง การสร้างปมปัญหา การดำเนินเรื่อง การพัฒนาเรื่องไปจนถึงจุดวิกฤตและการคลายปม โดยมีรายละเอียดดังนี้ การเปิดเรื่อง เป็นการนำเข้าสู่เหตุการณ์ฆาตกรรมหรือเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง โดยการแนะนำให้ผู้อ่านได้รู้จักกับตัวละครในเรื่องที่มีส่วนสำคัญกับคดีที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นนักสืบ หรือผู้ร้ายก็ตาม หรืออาจสร้างเหตุการณ์ที่เป็นจุดเริ่มต้นในการสืบหาความจริงของคดีต่าง ๆ การสร้างปมปัญหาในอาชญาวิทยาเน้นที่เรื่องราวของการเกิดคดีและการคลี่คลายคดีเป็นหลัก อาจแทรกเรื่องราวความรัก

และปมปัญหาต่าง ๆ ของตัวละครในระหว่างที่มีการสืบหาความจริง เป็นการสะท้อนถึงสภาพสังคมในปัจจุบันที่มีความสับสนวุ่นวาย การขาดความรักและความเข้าใจ ความห่างเหินกันของบุคคลในครอบครัว การใส่ร้ายกันระหว่างเพื่อนร่วมงาน ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันทั้งสิ้น การดำเนินเรื่อง อาชญาวิทยาจะมีการดำเนินเรื่องเป็นไปตามลำดับขั้นตอน คือ เริ่มด้วยการเกิดคดีอาชญากรรม จึงเป็นเหตุให้มีการสืบหาความจริงและสามารถทราบถึงตัวคนร้ายได้ในที่สุด แต่ในขณะเดียวกันก็มีการสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ สลับกับการสืบหาความจริง เช่น เกิดคดีฆาตกรรมซ้ำขึ้นอีก ในขณะที่นักสืบกำลังสืบหาความจริง เป็นต้น การพัฒนาเรื่องไปจนถึงจุดวิกฤตและการคลายปมปัญหา การพัฒนาเรื่องไปจนถึงจุดวิกฤตในอาชญาวิทยา คือ การสร้างปมปัญหาให้ทวีความรุนแรงขึ้นหรือมีข้อมูลบางอย่างที่ชี้ว่าใครน่าจะเป็นคนร้ายในเรื่องก่อนที่จะนำไปสู่การเปิดเผยความจริงว่าใครคือคนร้าย การคลายปมปัญหาเป็นการทราบถึงตัวคนร้าย สาเหตุที่ทำให้ก่อคดีและวิธีการที่ใช้ส่วนมากเน้นการคลายปมด้วยการที่คนร้ายลงมือก่อคดีหรือพยายามสังหารเหยื่อของตนอีกครั้ง แต่กระทำไม่สำเร็จจึงเป็นเหตุให้ความจริงเปิดเผย และบางเรื่องนักสืบจะสามารถสืบหาความจริงจากหลักฐานและข้อมูลต่าง ๆ จนสามารถทราบว่าคนร้ายคือใคร จึงดำเนินการจับกุมคนร้ายก่อนที่จะลงมือก่อคดีอีกครั้งหรือหลบหนีไป

3) ฉากและบรรยากาศ เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีส่วนช่วยสร้างความสมจริงและสร้างความน่าตื่นเต้นให้แก่เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ฉากและบรรยากาศที่สำคัญในอาชญาวิทยาแต่ละเรื่อง มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมทั้งการฆาตกรรม การพยายามฆ่า และการพบศพ กับส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสืบหาความจริง การเปิดเผยความจริง และการสร้างความน่าสงสัย

4) ตัวละคร อาชญาวิทยาจะมีตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นใน 4 บทบาทหลักคือ ตัวละครที่เป็นเหยื่อ ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง ตัวละครผู้ร้ายหรือฆาตกร และตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง โดยตัวละครแต่ละตัวจะมีลักษณะสำคัญดังนี้ ได้แก่ ตัวละครที่เป็นเหยื่อ คือตัวละครที่กระทำบางสิ่งบางอย่างให้ตัวผู้ร้ายแค้นเคือง หรือเสียผลประโยชน์จึงถูกสังหารเพื่อเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่งของตัวผู้ร้าย ตัวละครที่เป็นเหยื่อนี้จะไม่มีบทบาทในเรื่องมากนัก แต่เป็นตัวละครที่เป็นจุดเริ่มต้นของคดีฆาตกรรมและคดีต่าง ๆ ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง คือตัวละครที่ทำหน้าที่ในการไขปริศนาของคดีที่เกิดขึ้น ผู้ที่เป็นตัวละครนักสืบนี้จะมีทั้งตำรวจหรือนักสืบโดยอาชีพ และไม่ใช่ว่าตำรวจหรือนักสืบแต่มีความสงสัยในการเสียชีวิตของตัวละครจึงสืบหาความจริง นอกจากนั้นยังมักจะมีผู้ช่วยในการสืบหรือผู้ที่คอยให้ คำปรึกษา ต่าง ๆ แก่ตัวละครที่เป็นผู้สืบ ตัวละครผู้ร้ายหรือฆาตกรคือตัวละครที่ลงมือก่อคดีขึ้นเนื่องจากมีความแค้นเคืองต่อเหยื่อ หรือต้องการผลประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งจากเหยื่อ จึงลงมือก่อคดีขึ้นเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ หรือระบายความแค้นด้วยวิธีการที่โหดร้ายและแนบเนียน ตัวละครผู้ร้ายมักจะถูกสร้างให้มีภาพลักษณ์ที่ตีจจนไม่น่าจะเป็นผู้ร้าย และตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง คือผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์หรือผู้ต้องสงสัย ตัวละครที่มีส่วน

ในการเปิดเผยความจริงนี้มักจะให้ข้อมูลที่มีส่วนทำให้คดีที่เกิดมีความชัดเจนยิ่งขึ้น แต่ในบางครั้งก็มีส่วนทำให้ข้อมูลที่ได้มีความคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงทำให้ผู้สืบเกิดความไขว้เขวและหลงประเด็น ในการสืบหาตัวคนร้าย ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงนี้มีส่วนสำคัญที่ทำให้คดีและปมปัญหา ต่าง ๆ ในเรื่องคลี่คลายลง

สำหรับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้นำกลวิธีการสร้างเรื่องของนวนิยายสืบสวนสอบสวนหรืออาชญนิยายไทยดังที่กล่าวข้างต้น มาใช้เป็นแนวคิดสำหรับการวิเคราะห์นวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ต่อไป

2.3 ความรู้ที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ความขัดแย้งในนวนิยาย

ความขัดแย้งหรือการผูกปม เป็นองค์ประกอบส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของโครงเรื่อง ดังที่สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 183) ได้กล่าวว่า โครงเรื่องประกอบด้วยปัญหาข้อขัดแย้งด้านพฤติกรรมด้านเหตุการณ์ หรือด้านอารมณ์ของตัวละคร เพื่อทำให้ผู้อ่านสนใจอยากรู้ค่าเฉลยในตอนจบ ผู้วิจัยจึงนำทฤษฎีที่เกี่ยวกับความขัดแย้งมาใช้ในงานวิจัยครั้งนี้

2.3.1 ความหมายของความขัดแย้งในนวนิยาย

ความขัดแย้ง หรือการผูกปม เป็นองค์ประกอบส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของโครงเรื่อง สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 127) ได้กล่าวว่า ความขัดแย้ง คือปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวละคร ทำให้ตัวละครต้องหาทางระบายออกเพื่อให้คลี่คลายได้ในตอนจบ

ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา (2544, น. 112) ได้กล่าวว่า ความขัดแย้งในวรรณกรรม (conflict) คือปัญหาที่จะช่วยดำเนินเรื่อง ต้องเกิดกับตัวเอกของเรื่อง

จรรยา พุคยาภรณ์ (2549, ผู้แปล. น. 35) ได้แปลข้อมูลจากเอกสารของ แดเนียล ดานา และอธิบายว่าความขัดแย้งเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ระหว่างหรือท่ามกลางบุคคลที่ทำงานเกี่ยวข้องกันและมีความรู้สึกโกรธ มีความคิดว่าเป็นความผิดของอีกฝ่ายหนึ่ง และมีพฤติกรรมที่สร้างปัญหาให้ธุรกิจ

โดยสรุป ความขัดแย้งเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของโครงเรื่อง เป็นความรู้สึกอย่างหนึ่งของมนุษย์ อย่างเช่น โกรธ ไม่เห็นด้วยคนอื่น และมักจะทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ

2.3.2 ลักษณะและประเภทของความขัดแย้งในนวนิยาย

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 127-128) ได้กล่าวว่า ประเภทของความขัดแย้ง มีหลายประเภท ได้แก่ ความขัดแย้งมนุษย์กับมนุษย์ (man against man) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ (man against nature) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม (man against society) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับอำนาจเหนือธรรมชาติ (man against supernature) และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในใจของตัวละครเอง (man against himself)

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 112) ได้กล่าวว่า ลักษณะของความขัดแย้งจะแบ่งได้เป็น 2 ประการ ได้แก่ ความขัดแย้งภายนอกกับความขัดแย้งภายใน ความขัดแย้งภายนอก คือความขัดแย้งกับมนุษย์ด้วยกัน ความขัดแย้งกับธรรมชาติ และความขัดแย้งกับสังคม ส่วนความขัดแย้งภายใน คือความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร

ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา (2544, น. 112-113) ลักษณะของความขัดแย้งหรือปัญหาของเรื่องมี 3 ลักษณะ ดังนี้

1) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ (man against man) คือความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ โดยมีพฤติกรรม ความไม่ลงรอยกันทางความคิด มีปรารถนาที่ไม่เหมือนกัน เป็นต้น

2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม (man against environment) คือความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งต่าง ๆ ภายนอก

3) ความขัดแย้งของมนุษย์กับตัวเอง (man against himself) คือความขัดแย้งเกิดจากจิตใจของตนเอง

โดยสรุป ลักษณะและประเภทของความขัดแย้งในนวนิยายมักจะแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ได้แก่ ความขัดแย้งภายในและความขัดแย้งภายนอก โดยปกติ นักวิชาการนิยมแบ่งอย่างละเอียดเป็น 5 ประเภท ได้แก่ ความขัดแย้งมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับอำนาจเหนือธรรมชาติ และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในใจของตัวละครเอง ผู้วิจัยจึงจะศึกษาตาม 5 ประเภทนี้

2.3.3 การคลี่คลายความขัดแย้ง

การคลี่คลายความขัดแย้งคือ ความต้องการความร่วมมือ พัฒนา แก้ไขปัญหาความขัดแย้งของมนุษย์โดยการเอาชนะ การร่วมมือ การประนีประนอม การหลีกเลี่ยง และการยอมให้หรือการยอมรับ (รัตติกา กรรณิกา, 2559)

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2540, น. 104-105) ได้อธิบายการจำแนกกลวิธีการจัดการความขัดแย้งหรือพฤติกรรมการแก้ไขความขัดแย้งโดยอ้างอิงจากโทมัส (Kenneth Thomas) และคิลแมนน์ (Ralph Kilmann) เป็น 5 แนวทางดังนี้

1) การเอาชนะ (Competiton หรือ Competing) คือ พฤติกรรมที่มีการแสดงออกเมื่อเกิดความขัดแย้งในลักษณะที่มุ่งเน้นการเอาแต่ใจตนเองและชัยชนะของตนเองเป็นหลัก โดยไม่นึกถึงประโยชน์หรือความสูญเสียของผู้อื่น

2) การร่วมมือ (Collaboration หรือ Collaborating) คือ พฤติกรรมที่แสดงออกโดยมุ่งที่จะเอาชนะ แต่ในขณะเดียวกันก็ให้ความร่วมมือในการแก้ปัญหาความขัดแย้งนั้น เป็นพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดความพอใจทั้งสองฝ่าย

3) การประนีประนอม (Compromising) คือ พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิดความขัดแย้งที่ต้องแสดงถึงจุดยืนระหว่างการเอาใจตนเองและการเอาใจผู้อื่น เป็นลักษณะการพูดคุยต่อรองที่มุ่งให้ทั้งสองฝ่ายมีความพึงพอใจ เป็นรูปแบบของการพบกันคนละครึ่งทาง

4) การหลีกเลี่ยง (Avoiding) คือ พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิดความขัดแย้ง เป็นการไม่เผชิญกับปัญหา หลีกหนีปัญหา และไม่ร่วมมือในการจัดการความขัดแย้งที่เกิดขึ้น พยายามทำตัวอยู่เหนือปัญหา และเชื่อว่าความขัดแย้งนั้นจะลดลงเมื่อเวลาผ่านไป

5) การยอมให้ (Accommodation) คือ พฤติกรรมที่แสดงออกเมื่อเกิดความขัดแย้งโดยมุ่งเน้นการเอาใจผู้อื่น ยอมปล่อยให้ผู้อื่นดำเนินการตามใจชอบ ถึงแม้จะไม่เห็นด้วยในพฤติกรรมแต่ก็ยินยอมให้ผู้อื่นปฏิบัติ

จรรยา พุคยาภรณ์ (2549, ผู้แปล. น. 68-71) ได้แปลข้อมูลจากเอกสารของ แดเนียล ดานา และอธิบายว่า ในช่วงศตวรรษที่ 20 มีการพัฒนาอย่างมากมายเกิดขึ้น ความคิดที่ค่อย ๆ พัฒนาว่า ความขัดแย้งสามารถแก้ไขโดยหาทางออกที่ทำให้คู่กรณีทุกฝ่ายพึงพอใจ ซึ่งมีการแก้ไขความขัดแย้ง 3 รูปแบบ ได้แก่ 1) การต่อสู้ด้วยการใช้อำนาจ คู่กรณีจะใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในการบีบบังคับหรือข่มขู่ ให้คู่ต่อสู้ยอมจำนนกับสิ่งที่เรียกร้อง อย่างเช่นร่างกายที่แข็งแรง การข่มขู่ เสียงดัง พรรคพวกมาก เป็นต้น 2) การต่อสู้ด้วยสิทธิ คู่กรณีจะยกแหล่งอำนาจต่าง ๆ มาใช้ในการพิจารณาว่าใครมีสิทธิที่ถูกต้อง ซึ่งจะเป็นการบอกว่าคู่กรณีคนไหนมีสิทธิมากกว่า อย่างเช่น ผู้ปกครอง หัวหน้า คู่มือ ขึ้นตอกลงหมาย เป็นต้น 2 รูปแบบดังกล่าวจะต้องมีทั้งผู้ชนะและผู้แพ้ และ 3) การปรองดองเพื่อผลประโยชน์

บุชบา สุธีธร (2560, น. 54-67) อธิบายถึง การตอบสนองต่อความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลของวูด (Wood) ที่รวบรวมงานของนักวิชาการต่าง ๆ และเสนอผลของการศึกษาการตอบสนองต่อความขัดแย้งโดยมีวิธีการ 4 แบบ ได้แก่ 1) การออกจากปัญหา เป็นวิธีการตอบสนองกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นด้วยการหนีออกจากปัญหานั้น 2) การลอยตัวเหนือปัญหา เป็นการไม่จัดการกับตัวปัญหาความขัดแย้ง จึงทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นยังคงอยู่ 3) การแสดงความภาคภูมิใจ เป็นวิธีการแก้ปัญหาคือความขัดแย้งที่ยังคงรักษาความสัมพันธ์ระหว่างกัน และ 4) การส่งเสียงการแสดงออก เป็นการรับฟังปัญหาที่เกิดขึ้นและแสดงให้เห็นความพยายามที่จะช่วยหาวิธีคลี่คลายปัญหานั้น นอกจากนั้นยังได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับปฏิกิริยาตอบสนองต่อการคลี่คลายความขัดแย้ง ของ เดอวิตต์ (DeVito) โดยอธิบายว่า วิธีการตอบสนองต่อความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลมีลักษณะแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับความสามารถในการแก้ไขปัญหาและความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน การแสดงออกหรือตอบสนองต่อความขัดแย้งมีทั้งในลักษณะของการจัดการต่อปัญหาความขัดแย้งหรือไม่จัดการกับปัญหา รูปแบบในการจัดการความขัดแย้ง จึงสามารถดำเนินการได้ในรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

- 1) การแข่งขันหรือการเอาชนะ เป็นการตอบสนองต่อความขัดแย้งแบบเน้นการบรรลุความต้องการของตนเองโดยให้ความสำคัญกับความต้องการผู้อื่นน้อยมากหรือไม่ให้ความสำคัญเลย
 - 2) การหลีกเลี่ยง เป็นวิธีตอบสนองต่อความขัดแย้งด้วยการเปลี่ยนประเด็นที่จะพูดถึงหรือการหนีจากปัญหา ปล่อยให้ทุกอย่างผ่านไปตามทาง โดยเลือกที่จะไม่พูดถึง ไม่คิดถึงเรื่องดังกล่าว
 - 3) การยอมให้ เป็นการให้ความสำคัญกับความต้องการผู้อื่นมากกว่าตนเอง เป้าหมายของวิธีการนี้คือการเสียสละให้อีกฝ่ายในสิ่งที่เขาต้องการ
 - 4) การประนีประนอม เป็นวิธีพบกันครึ่งทางระหว่างความต้องการของตัวเองกับผู้อื่น เป็นความพยายามที่จะให้สองฝ่ายได้รับความพอใจบ้างและต้องเสียสละบ้าง
 - 5) การร่วมมือ เป็นพฤติกรรมตอบสนองที่ให้ความสำคัญกับความต้องการทั้งตนเองและผู้อื่นเพื่อร่วมมือแก้ไขปัญหา ให้ความใส่ใจต่อการสื่อสารและรับฟังความต้องการระหว่างกันละกัน
- โดยสรุป การคลี่คลายความขัดแย้งจะแบ่งได้เป็นหลายประเภทตามวิธีต่าง ๆ และส่วนใหญ่จะแบ่งเป็น 5 ลักษณะตามแนวคิดของโธมัส (Kenneth Thomas) และคิลแมนน์ (Ralph Kilmann) และของเดอวิตโต้ (DeVito) ได้แก่ การเอาชนะ การร่วมมือ การประนีประนอม การหลีกเลี่ยง และการยอมให้หรือยอมรับ ดังนั้น ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการคลี่คลายความขัดแย้งโดย 5 ลักษณะดังกล่าว

2.4 ประวัติและผลงานของปรাপต์

2.4.1 ประวัตินักเขียนปรাপต์

ปรাপต์ หรือชื่อจริง ชัยรัตน์ พิพิธพัฒนาปรাপต์ มีเชื้อสายจีนเต็มตัว เกิดวันที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2529 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนเปี่ยมสุวรรณวิทยา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ โรงเรียนมัธยมสาธิตสถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ โรงเรียนทวีธาภิเศก ระดับอุดมศึกษาที่ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี สาขาบริหารอุตสาหกรรม และการปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น ชุมชนคนรักการอ่าน, ม.ป.ป.)

ปรাপต์ได้รับการยอมรับว่าเป็นนักเขียนรุ่นใหม่ที่น่าสนใจมาก นามปากกา “ปรাপต์” ได้มาจากคำท้ายของนามสกุล ซึ่งมีความหมายว่า ถึงแล้ว ได้แล้ว สำหรับจุดเริ่มต้นของการเป็นนักเขียนของปรাপต์มาจากในวัยเด็กเขาชอบดูหนังดูละครแล้วมีเรื่องที่ตนเองอยากจะเล่าบ้าง เขาก็เลยเขียนเก็บเอาไว้ จนเมื่อโตขึ้นและเข้าเรียนมัธยมต้นแล้วเขาจึงเริ่มจับดินสอการเขียนเรื่องนวนิยายอย่างจริงจังเรื่อยมา ผลงานในช่วงต้นของปรাপต์นั้นเผยแพร่ลงในเว็บไซต์ อาทิตี Dek-d.com ถนนนักเขียนในพันทิป และมีผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์รวมเล่มทั้งหมด 4 เรื่อง หลังจากนั้น เนื่องจาก

ตลาดหนังสือนวนิยายไทยจากงานเขียนออนไลน์เริ่มหดตัวลง และเน้นไปทำงานแนวแฟนตาซีและบทประพันธ์โรติก ปราปต์จึงไม่ได้รับการตีพิมพ์อีกเลย เขาจึงใช้เวลานั้นพัฒนางานเขียนไปในแนวทางต่าง ๆ และยังคงเผยแพร่ลงในเว็บไซต์อย่างต่อเนื่อง

กระทั่งเกือบสิบปีต่อมา เนื่องจากเขาอยากมีผลงานรวมพิมพ์เป็นเล่มจึงตัดสินใจลองส่งผลงานเข้าประกวดรางวัลนายอินทร์อะวอร์ด ครั้งที่ 15 ปี 2557 เป็นครั้งแรก และได้รับรางวัลประเภทนวนิยายยอดเยี่ยม (แนวสืบสวนสอบสวน) ได้แก่ นวนิยายเรื่อง *กาหลมทรทิก* นับเป็นผลงานนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่มีชื่อเสียงที่สุด และผลงานชิ้นนี้ทำให้เห็นว่า ปราปต์มีความสามารถในการเขียนนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนมาก แต่นอกจากจะประสบความสำเร็จในการเขียนนวนิยายแนวสืบสวนแล้วปราปต์ยังเขียนเรื่องในแนวอื่น ๆ สลับกันไป และได้เข้ารอบรางวัลต่าง ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นความสามารถในการเขียนนวนิยายได้หลากหลายแนว ปราปต์เคยให้สัมภาษณ์ว่า “จุดเริ่มต้นของการเขียนงานที่หลากหลายแนวของเขา เกิดจากความเป็นคนขี้เบื่อ เขียนอะไรซ้ำๆ แล้วจะรู้สึกเบื่อ และเกิดอาการตัน ไม่รู้ว่าจะเขียนอะไร การเปลี่ยนแนวจะทำให้ตัวเองได้รีเฟรช สิ่งใหม่ ๆ และออกไปค้นหาเรื่องราวใหม่ ๆ ด้วย” (มติชนออนไลน์, 14 สิงหาคม 2563) ดังนั้น ปราปต์จึงมีสไตล์การเขียนส่วนตัวแตกต่างกับนักเขียนนักประพันธ์อื่น ๆ กลวิธีการสร้างเรื่องของปราปต์จึงเป็นประเด็นอีกอย่างหนึ่งที่น่าสนใจ

2.4.2 ผลงานของปราปต์ และรางวัลที่ได้รับหรือเข้ารอบการตัดสินรางวัลวรรณกรรม

ปราปต์มีผลงานนวนิยายที่ได้รับรางวัล ได้แก่ เรื่อง *กาหลมทรทิก* โดยได้รับรางวัลนายอินทร์อะวอร์ดปี 2557 ได้เข้ารอบชอร์ตลิสต์การประกวดรางวัลซีไรต์ ปี 2558 ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 เซเวนบุ๊คอวอร์ด ปี 2558 และได้รับรางวัลชมเชยการประกวดหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ปี 2558 เรื่อง *นิราศมทรธรมพ* โดยเข้ารอบลิสต์การประกวดรางวัลซีไรต์ ปี 2558 เรื่อง *ห่มแดน* โดยเข้ารอบ 10 เรื่องสุดท้ายการประกวด ‘เที่ยวเขียน ไทย’ ของนิตยสารสกุลไทยและททท. ปี 2559 เรื่อง *สิงพาดกลอน* โดยเข้ารอบชอร์ตลิสต์การประกวดรางวัลเซเวนบุ๊คอวอร์ด ปี 2562 เรื่อง *สุสานสยาม* โดยเข้ารอบชอร์ตลิสต์การประกวดรางวัลซีไรต์ ปี 2564 และได้รับรางวัลดีเด่นการประกวดหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ปี 2564 และเรื่อง *อโศกสง* โดยได้รับรางวัลชนะเลิศอันดับ 2 สาขานวนิยายไทย Naiin Readers' Awards ปี 2564 และได้รับรางวัลชมเชยการประกวดหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ปี 2565

โดยสรุป ผลงานของปราปต์จะมีหลาย ๆ ประเภท และมีคุณค่าทั้งทางด้านเนื้อหาคุณค่าด้านวรรณศิลป์ ทำให้ได้รับรางวัลจากการประกวดหลายรางวัล ได้แก่ รางวัลนายอินทร์อะวอร์ดรางวัลซีไรต์ การประกวด ‘เที่ยวเขียน ไทย’ รางวัลเซเวนบุ๊คอวอร์ด การประกวดหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) สำหรับการศึกษาวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษา

ผลงานนวนิยายของปรាប់ที่ได้รับรางวัลตั้งที่ได้กล่าวแล้วจำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ *กาหลมทรทิก* *นิราคมทรรมพ* *ห่มแดน* *สิงพาดกลอน* และ *อโศกสวาง*

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยาย

ภพ สวัสดิ์ (2550) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง ลักษณะเด่นในนวนิยายปิยะพร ศักดิ์เกษม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะเด่นในนวนิยายปิยะพร ศักดิ์เกษม ในด้านการสร้างโครงเรื่อง แนวคิด และตัวละคร ขอบเขตของการวิจัยคือนวนิยายแนวครอบครัวของปิยะพร ศักดิ์เกษมจำนวน 13 เล่ม ตามลำดับปีที่พิมพ์เล่มครั้งแรกจนถึงปี พ.ศ. 2547 ผลการวิจัยด้านโครงเรื่องพบว่า โครงเรื่องที่ปิยะพร ใช้ในการประพันธ์มี 2 ชนิด ได้แก่ โครงเรื่องที่มุ่งเน้นการเสนอแนวคิดกับโครงเรื่องที่เน้นความซับซ้อนของเหตุการณ์ ลักษณะเด่นในโครงเรื่องคือ ความขัดแย้งภายในจิตใจและพฤติกรรมที่มีปัญหาของตัวละคร ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวกับความขัดแย้งในครอบครัว ส่วนผลการวิจัยด้านตัวละครพบว่า ผู้แต่งสร้างตัวละครที่มีปัญหาภายในจิตใจโดยกำหนดภูมิหลังของตัวละครที่มีปัญหาในครอบครัวของตัวลครนั้น นอกจากนี้ ผู้แต่งยังแสดงให้เห็นว่า กลวิธีการคลี่คลายปัญหาต่าง ๆ ต้องใช้ความคิดทางพุทธศาสนา

Jiang Nannan (2555) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายชุดความสุขของกะทิโดย งามพรรณ เวชชาชีวะ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งในนวนิยายชุดความสุขของกะทิ และวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยายชุดความสุขของกะทิ ขอบเขตของการวิจัยคือนวนิยายชุด *ความสุขของกะทิ* ของ งามพรรณ เวชชาชีวะ ทั้งหมด 3 ตอน ได้แก่ *ความสุขของกะทิ* *ความสุขของกะทิ* ตอน *ตามหาพระจันทร์* และ *ความสุขของกะทิ* ตอน *ในโลกใบเล็ก* ผลการวิจัยพบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) การวางโครงเรื่อง ผู้แต่งได้กำหนดเหตุการณ์และการดำเนินชีวิตของตัวละครที่เปลี่ยนแปลงไปตามลำดับเวลา โดยมีเนื้อเรื่องที่ต่อเนื่องกันตลอดทั้ง 3 เรื่อง 2) การเปิดเรื่อง โดยเปิดเรื่องด้วยการอธิบายชื่อบท บรรยายฉากและบรรยากาศ โดยใช้บทสนทนา ใช้นาฏกร และการเล่าเรื่อง 3) การดำเนินเรื่อง ผู้แต่งได้ใช้กลวิธีการสร้างความขัดแย้งที่ทำให้เรื่องดำเนินไปอย่างสมเหตุสมผล ด้วยการสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับธรรมชาติ มนุษย์กับชะตากรรม และความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวเอง นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีการลำดับเหตุการณ์ที่ทำให้เนื้อเรื่องดำเนินไปตามโครงเรื่องที่ผู้แต่งได้กำหนดไว้ โดยลำดับเหตุการณ์ตามลำดับปฏิทิน และการลำดับเหตุการณ์แบบย้อนต้น 4) การปิดเรื่อง กลวิธีปิดเรื่องแบบสุขนานุกรม นอกจากนี้ ผู้แต่งยังใช้วิธีปิดเรื่องแบบทิ้งปัญหาให้ผู้อ่านคิดหาคำตอบ และปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม 5) การสร้างตัวละคร ผู้แต่งสร้างตัวละครที่มีพฤติกรรมและนิสัยใจคอสมจริง ทำให้เรื่องดำเนินไปอย่าง

สนุกสนาน 6) ฉากและบรรยากาศที่ผู้แต่งสร้างขึ้นมี 4 ฉากที่สำคัญ คือบ้านริมคลอง บ้านชายทะเล บ้านกลางเมือง และสถานที่ต่างประเทศ เป็นฉากที่สัมพันธ์กับชีวิตของตัวละครเอกที่เติบโตไปตามวัย

Luo Yan (2560) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายสำหรับเยาวชนที่ได้รับรางวัลแว่นแก้ว พ.ศ. 2557 มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งนวนิยายสำหรับเยาวชนที่ได้รับรางวัลแว่นแก้ว พ.ศ. 2557 และแนวคิดในนวนิยายสำหรับเยาวชนที่ได้รับรางวัลแว่นแก้ว พ.ศ. 2557 ขอบเขตของการวิจัยคือนวนิยายที่ได้รับรางวัลแว่นแก้วจากประจำปี พ.ศ. 2557 จำนวน 4 เล่ม ผลการวิจัยด้านกลวิธีการแต่งที่เกี่ยวกับงานวิจัยครั้งนี้ มี ในด้านกลวิธีการแต่ง ได้แก่ การเปิดด้วยการบรรยาย การดำเนินเรื่องด้วยการสร้างความขัดแย้ง การปิดเรื่องด้วยแบบสุขนานุกรม โศกนาฏกรรม และทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิดเอง การสร้างตัวละครมี 4 ลักษณะ คือ ตัวละครเด็ก ตัวละครผู้ใหญ่ ตัวละครเหนือมนุษย์ และตัวละครสัตว์ ส่วนการสร้างฉากและบรรยากาศมีฉากและบรรยากาศที่เป็นสถานที่ สิ่งแวดล้อมธรรมชาติ และเหตุการณ์

ปรีชญา สุขมี (2563) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายผีชุด “Six Scream” ของภาคินัย มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งนวนิยายผีชุด “Six Scream” ของภาคินัยด้านการสร้างโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างฉากและบรรยากาศ และแนวคิดของเรื่อง ขอบเขตของการวิจัยคือเรื่องราวของขวัญเกี่ยวกับผีหรือวิญญาณของภาคินัยจำนวน 6 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ด้านการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างเรื่องทั้ง 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) กลวิธีการเปิดเรื่องมีการพรรณนาเหตุการณ์การบรรยายเพื่อแนะนำตัวละครสำคัญของเรื่อง การใช้ทสนทนาระหว่างตัวละครและการกระทำของตัวละคร 2) กลวิธีการดำเนินเรื่องมีการดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทินและการดำเนินเรื่องย้อนต้น 3) กลวิธีการสร้างเรื่องพบความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ และความขัดแย้งกับตนเอง 4) กลวิธีการปิดเรื่องมีการปิดเรื่องมีการปิดเรื่องแบบหักมุมและการปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม ด้านการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละครพบว่า ตัวละครมีสองประเภท ได้แก่ ตัวละครน้อยลักษณะและตัวละครหลายลักษณะ ด้านการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างฉากพบว่าการสร้างฉากประเภทสถานที่ทั้ง 8 ลักษณะ

Li Xinyao (2564) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งนวนิยายไทยและแนวคิดในนวนิยายไทย ขอบเขตของการวิจัยคือนวนิยายที่ตีพิมพ์ และออกฉายผ่านทางละครโทรทัศน์จำนวน 16 เรื่อง ผลการวิจัยด้านกลวิธีการแต่งที่เกี่ยวกับงานวิจัยครั้งนี้ มี 1) การสร้างโครงเรื่อง ได้แก่ การเปิดเรื่องมีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย ส่วนการสร้างความขัดแย้งมีความขัดแย้งระหว่างตัวละครหลัก ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอก ความขัดแย้งระหว่างตัวละครหลักกับตัวละครอื่น ๆ และความขัดแย้งในจิตใจของตัวละครหลัก และการปิดเรื่องมีการปิดเรื่องด้วยการบรรยายและปิดเรื่องด้วยบทสนทนา 2) การสร้าง

ตัวละครพบว่า ตัวละครเอกมีลักษณะดีงามและเป็นคู่รักกัน และ 3) การสร้างฉากและบรรยากาศมีการสร้างแบบที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว พื้นที่สาธารณะ

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในวรรณกรรม

นริศรา โหระโซ (2546) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง ความขัดแย้งในนวนิยายของ ทมยันตี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความขัดแย้งเฉพาะเป็นรายเรื่อง ความขัดแย้งที่เป็นภาพรวมในนวนิยายของ ทมยันตี รวมทั้งศึกษาลักษณะร่วมและลักษณะเฉพาะของความขัดแย้ง และเพื่อพิจารณาและตีความความขัดแย้งในแง่การสะท้อนสภาพความเป็นไปของสังคมไทยที่ปรากฏในนวนิยายของทมยันตี ขอบเขตของการวิจัยคือนวนิยายของทมยันตีที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม จำนวน 13 เรื่อง ได้แก่ รอยมลทิน คู่กรรม สายรุ้ง สุดหัวใจ เมียน้อย ยอดอนงค์ แผลหัวใจ คุณหญิงนอกทำเนียบ แก้วกลางดง รอยลิขิต พิศवास อย่าลืมนั่น และคำมั่นสัญญา ผลการวิจัยพบว่า ความขัดแย้งที่เป็นภาพรวมมีความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์มากที่สุด รองลงมาคือความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคมและความขัดแย้งภายในใจตัวละคร

Li Yan (2555) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง การวิเคราะห์ความขัดแย้งที่ปรากฏในเรื่องสั้น ช่อการะเกดปี 2553 มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะของความขัดแย้งที่ปรากฏในเรื่องสั้น ช่อการะเกดปี 2553 และวิเคราะห์วิธีแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในเรื่องสั้นช่อการะเกดปี 2553 ขอบเขตของการวิจัยคือเรื่องสั้นที่ตีพิมพ์ในหนังสือช่อการะเกดปี 2553 ฉบับที่ 51-54 จำนวน 4 ฉบับ ได้แก่ ช่อการะเกดฉบับที่ 51 ช่อการะเกดฉบับที่ 52 ช่อการะเกดฉบับที่ 53 และช่อการะเกดฉบับ 54 ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะความขัดแย้งที่ปรากฏในเรื่องสั้นช่อการะเกดปี 2553 คือ 1) ความขัดแย้งภายในใจของตัวละคร เกิดจากความสับสนภายในใจที่ทำให้ตัวละครต้องตัดสินใจเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง 2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ เป็นความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยา ความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูก ความขัดแย้งระหว่างญาติกับญาติ และความขัดแย้งระหว่างบุคคลในสังคม และ 3) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับบรรทัดฐานทางสังคม ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับเผ่าพันธุ์ ความขัดแย้งดังกล่าวสะท้อนให้เห็นปัญหาวิถีชีวิตของคนไทย ในยุคปัจจุบันที่เผชิญกับความเจริญของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง มีวิธีการแก้ไข ได้แก่ การขอความช่วยเหลือ การใช้วาจา การแสวงหาสิ่งอื่นช่วยเหลือหรือใช้สิ่งอื่นทดแทน การยอมรับ การนิ่งเฉย การกระทำด้วยตนเอง วิธีการแก้ปัญหาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า เมื่อมนุษย์เผชิญกับปัญหาในชีวิต ก็แสวงหาทางออกเพื่อลดความตึงเครียดและความทุกข์ รวมทั้งเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายตามที่ต้องการ

Zhao Danping (2558) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง ความขัดแย้งในเรื่องสั้นรางวัลสุภาว เทวกุลฯ พ.ศ. 2546-2556 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความขัดแย้งและวิเคราะห์วิธีการแก้ปัญหาของตัวละครในเรื่องสั้นรางวัลสุภาว เทวกุลฯ พ.ศ. 2546-2556 ขอบเขตของการวิจัยคือรวมเรื่องสั้นเข้ารอบสุดท้ายรางวัลสุภาว เทวกุลฯ พ.ศ. 2546-2556 จำนวน 4 เล่ม มีเรื่องสั้นรวม 64

เรื่อง ได้แก่ 25 ปีต่อมา ลูกของลูกสาว 100 ปี ศรีบูรพา กุหลาบ สายประดิษฐ์ และสร้อยสุภาว์ ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะความขัดแย้งที่ปรากฏในเรื่องสั้นรางวัลสุภาวีย์ เทวฤๅ พ.ศ. 2546-2556 ได้แก่ 1) ความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นทั้งด้านกายภาพ หรือ บุคลิกภาพกับความรู้สึกนึกคิด อารมณ์หรือความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดีของตัวละคร 2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างมนุษย์กับกฎหมาย ซึ่งส่วนใหญ่เป็น พฤติกรรมกระทำผิดของตัวละครในเรื่อง ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับเชื้อชาติในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความไม่ยุติธรรมและกดขี่ข่มเหงต่อตัวละครในเรื่อง 3) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ แบ่งเป็นความขัดแย้งระหว่างญาติกับญาติ ความขัดแย้งระหว่างบิดามารดากับบุตร ความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยา ความขัดแย้งระหว่างคนในสังคม ส่วนวิธีแก้ปัญหา แบ่งเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ การแก้ปัญหาด้วยการยอมรับ การแก้ปัญหาด้วยตัวเอง และการแก้ปัญหาด้วยการพึ่งพิงผู้อื่นหรือสิ่งอื่น

รัตติกา กรรณิกา (2559) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง ความขัดแย้งของตัวละครในวรรณกรรมซีไรต์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสาเหตุความขัดแย้งของตัวละครในวรรณกรรมซีไรต์ และเพื่อศึกษาวิธีการจัดการความขัดแย้งของตัวละครในวรรณกรรมซีไรต์ ขอบเขตของการวิจัยคือวรรณกรรมซีไรต์ ประเภทนวนิยาย ปีพ.ศ.2540 ถึง พ.ศ.2555 จำนวน 6 เรื่อง คือ ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน คนแคะ ลับแลแกงคอย ความสุขของกะทิ ช่างสำราญ และอมตะ ผลการวิจัยพบว่า ใช้วิธีการจัดการความขัดแย้งของตัวละครเอกตามแนวคิดของ โทมัส (Kenneth Thomas) และคิลแมนน์ (Ralph Kilmannn) อยู่ 5 แนวทาง คือ การเอาชนะ การร่วมมือ การประนีประนอม การหลีกเลี่ยง และการยอมให้ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาเพื่อทำให้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นยุติลงหรือเกิดความเข้าใจไปในทางเดียวกันโดยใช้การเจรจาต่อรองเพื่อให้เกิดการยอมรับซึ่งกันมากยิ่งขึ้น

Bai Xiaoyu (2562) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง ความขัดแย้งเรื่องสั้นรางวัลซีไรต์ พ.ศ. 2551-2560 มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความขัดแย้งในเรื่องสั้นรางวัลซีไรต์ พ.ศ. 2551-2560 และวิเคราะห์แนวทางการแก้ปัญหาความขัดแย้งในเรื่องสั้นรางวัลซีไรต์ พ.ศ. 2551-2560 ขอบเขตของการวิจัยคือหนังสือรวมเรื่องสั้นรางวัลซีไรต์ พ.ศ. 2551-2560 จำนวน 4 เล่ม มีเรื่องสั้นรวม 45 เรื่อง ได้แก่ เราหลงลืมอะไรบางอย่าง แดดเข้าร้อนเกินกว่าจะนั่งจิบกาแฟ อสรพิษเรื่องอื่น ๆ และ สิ่งใดนอกคอก ผลการวิจัยด้านกลวิธีการแต่งมีลักษณะความขัดแย้งที่ปรากฏในเรื่องสั้นรางวัลซีไรต์ พ.ศ. 2551-2560 คือ 1) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ แบ่งเป็นความขัดแย้งระหว่างคนในสังคม ความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูก ความขัดแย้งระหว่างญาติพี่น้อง และความขัดแย้งระหว่างเพื่อน 2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม แบ่งเป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับกฎหมาย ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับอำนาจการปกครอง 3) ความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร แบ่งเป็นความขัดแย้งภายในจิตใจด้านความรัก ความขัดแย้งภายในจิตใจด้านคุณธรรมจริยธรรม ความขัดแย้งภายในจิตใจด้านจิตสำนึก

เชิงสังคม ส่วนแนวทางการแก้ปัญหาความขัดแย้งของตัวละครในเรื่องสั้นรางวัลซีไรต์ พ.ศ. 2551-2560 คือ แนวทางการแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ แนวทางการแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม และแนวทางการแก้ปัญหาความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร

Yang Chan (2562) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง ความขัดแย้งในละครโทรทัศน์ซีรีส์คลับฟรายเดย์ พ.ศ. 2559-2561 มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความขัดแย้งในละครโทรทัศน์ซีรีส์คลับฟรายเดย์ พ.ศ. 2559-2561 และวิเคราะห์การแก้ปัญหาและผลของการแก้ปัญหาของตัวละครในละครโทรทัศน์ ซีรีส์คลับฟรายเดย์ พ.ศ. 2559-2561 ขอบเขตของการวิจัยคือละครโทรทัศน์ซีรีส์คลับฟรายเดย์ พ.ศ. 2559-2561 ทั้งหมด 3 ซีรีส์ จำนวนทั้งหมด 24 เรื่อง ได้แก่ คลับฟรายเดย์ ซีรีส์ 7 พ.ศ. 2559 ตอน เหตุเกิดจากความรัก ซีรีส์ 8 พ.ศ. 2560 ตอน รักแท้มีหรือไม่มีจริง และซีรีส์ 9 พ.ศ. 2561 ตอน รักครั้งหนึ่ง ที่ไม่ถึงตาย ผลการวิจัยพบว่า ความขัดแย้งที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ซีรีส์คลับฟรายเดย์ พ.ศ. 2559-2561 มี 4 ประเภท ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างคู่รัก ความขัดแย้งระหว่างคนในครอบครัว ความขัดแย้งระหว่างคนในสังคม และความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร ความขัดแย้งหลักคือความขัดแย้งระหว่างคู่รักกับความขัดแย้งระหว่างสามีภรรยา ส่วนความขัดแย้งรอง ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างเครือญาติ ความขัดแย้งระหว่างคนในสังคม และความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร วิธีการแก้ปัญหาของตัวละครในละครโทรทัศน์ซีรีส์คลับฟรายเดย์ พ.ศ. 2559-2561 เรียงลำดับตามปรากฏมากที่สุด ได้แก่ การใช้อารมณ์โกรธ การเลิกติดต่อ การหนี การหย่าร้าง การใช้อาวุธ การเปลี่ยนที่อยู่ การใช้ปัญญา การสร้างเหตุผล การจมน้ำ การนั่งเฉย การใช้อารมณ์รัก การใช้อารมณ์โศกเศร้าฆ่าตัวตาย และการเสียสละ ส่วนผลของการแก้ปัญหาของตัวละครทั้งหมด ได้แก่ ความรักสามารถดำเนินต่อไป ตัวละครสามารถหนีจากความทุกข์ ทำให้ปัญหาหนักยิ่งขึ้น และก่อให้เกิดปัญหาใหม่

2.5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับวรรณกรรมสืบสวนสอบสวน

เพ็ญวิษา วัฒนปรีชานนท์ (2550) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร ได้แก่ โครงเรื่อง แนวคิด ตัวละคร ฉาก และบทสนทนา และกลวิธีการประพันธ์ที่ทำให้นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง ขอบเขตของการวิจัยคือนวนิยายของกึ่งฉัตรที่มีโครงเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนจำนวน 12 เรื่อง ผลการวิจัยด้านองค์ประกอบของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร มี 1) โครงเรื่อง ได้แก่ การเปิดเรื่องด้วยปมปัญหาหรือเงื่อนไขเกี่ยวกับคดีอาชญากรรม แล้ววางโครงเรื่องในลำดับต่อไปให้ตัวละครเอกฝ่ายชายและหญิงเข้าไปร่วมสืบสวนคดีดังกล่าว ต่อไปจะคลี่คลายเรื่องแบบพลิกความคาดหมาย 2) ตัวละคร กึ่งฉัตรเลือกใช้ตัวละครที่มีอาชีพทั่วไปเป็นส่วนมาก ตัวละครฝ่ายดีมักใช้บุคลิกที่น่าสนใจหรือความสามารถเฉพาะตัวในการสืบค้น ส่วนตัวละครฝ่ายร้ายจะมีบุคลิกลักษณะที่

แปลกไปจากทั่วไป นอกจากนี้ยังมีตัวละครบางตัวในเรื่องไม่ใช่มนุษย์ และ 3) ฉาก โดยทั่วไปมีบทบาทในการสนับสนุนโครงเรื่องให้สมจริงและเด่นชัดขึ้น

อังคณา สุขวิเศษ (2544) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน: อิทธิพลของชุดเซอร์ลอคโฮล์มส์ที่มีต่อชุดปัวโรต์และนิทานทองอิน มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลของนวนิยายชุด เซอร์ลอคโฮล์มส์ ที่มีต่อชุด ปัวโรต์ และ นิทานทองอิน และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบนวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวนชุด เซอร์ลอคโฮล์มส์ นวนิยายชุดปัวโรต์และนิทานทองอินซึ่งเป็นนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนแบบคลาสสิก ขอบเขตของการวิจัยคือวรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนของตะวันตก ชุด เซอร์ลอค โฮล์มส์ ประพันธ์โดย เซอร์ โคนัน ดอยล์ ประกอบด้วยเรื่องสั้นจำนวน 56 เรื่อง และเรื่องยาวจำนวน 4 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า ในด้านการวิเคราะห์อิทธิพลของนวนิยายชุด เซอร์ลอคโฮล์มส์ ที่มีต่อชุด ปัวโรต์ และนิทาน ทองอิน พบว่า นวนิยายสืบสวนสอบสวนแบบคลาสสิก ต้องมีส่วนประกอบสองเรื่อง ได้แก่ เรื่องคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้น และเรื่องการสืบสวนสอบสวน ในด้านการศึกษาเปรียบเทียบนวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวนชุด เซอร์ลอคโฮล์มส์ นวนิยายชุด ปัวโรต์ และนวนิยายชุดทองอินซึ่งเป็นนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนแบบคลาสสิก พบว่า นวนิยายชุด ปัวโรต์ และนวนิยายชุด ทองอิน ได้รับอิทธิพลจากนวนิยายชุด เซอร์ลอค โฮล์มส์

ปาริฉัตร ภูพันธ์ (2554) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง อาชญาวิทยาไทย พ.ศ. 2541-2550 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบและกลวิธีการประพันธ์อาชญาวิทยาไทย พ.ศ. 2541-2550 ขอบเขตของการวิจัยคืออาชญาวิทยาที่แต่งขึ้นและได้รับการรวมเล่มในช่วง พ.ศ. 2541 ถึง พ.ศ. 2550 จำนวน 24 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบด้านเนื้อหาของอาชญาวิทยาไทยได้แก่ 1) โครงสร้าง โครงสร้างของอาชญาวิทยาไทยจะต้องเกิดเหตุการณ์ฆาตกรรมหรือทำร้ายร่างกายหรือทำผิดกฎหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ทำให้มีการสืบสวน 2) โครงเรื่อง โครงเรื่องของอาชญาวิทยาไทยจะมี 2 แบบ คือแบบโครงเรื่องหลักเป็นการฆาตกรรมหรือคดีต่าง ๆ โครงเรื่องรองคือเรื่องชีวิตครอบครัว ความรัก และปัญหาต่าง ๆ ในสังคม โครงเรื่องประกอบด้วย การเปิดเรื่อง การสร้างปมปัญหา การดำเนินเรื่อง การพัฒนาเรื่องไปจุดวิกฤต และการคลายปมปัญหา 3) ผู้เล่าเรื่อง ส่วนผู้เล่าเรื่องในอาชญาวิทยาไทยก็มี 2 แบบ คือ ผู้เล่าเป็นตัวละครเอกและผู้เล่าเรื่องที่ไม่เป็นตัวละครเอก 4) ฉากและบรรยากาศ ฉากและบรรยากาศในอาชญาวิทยาไทยจะเป็นฉากอาชญากรรมทั้งการฆาตกรรม การสืบสวน การเปิดเผยความจริง และการสร้างความสงสัยในการพบศพ นอกจากนี้ยังพบว่า ในด้านการดำเนินเรื่องในอาชญาวิทยาหรือนิยายสืบสวนสอบสวนจะมีการดำเนินเรื่องเป็นไปตามขั้นตอนลำดับเวลาหรือลำดับปฏิทิน คือ เริ่มด้วยการเกิดคดีอาชญากรรมที่เป็นเหตุให้มีการสืบหาความจริงและสามารถทราบถึงตัวคนร้ายได้ในที่สุด แต่ในขณะเดียวกันก็มีการสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ สลับกับการสืบหาความจริง เช่น เกิดคดีฆาตกรรมซ้ำขึ้นอีกในขณะที่นักสืบกำลังสืบหาความจริง

นางอุณงค์ พวงสมบัติ (2554) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง วิเคราะห์วรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวน ของ วินทร์ เลียววาริณ และโยโคมิโสะ เซชิ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบองค์ประกอบและกลวิธีการประพันธ์วรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนชุด เลี้ยวนักสืบ ของวินทร์ เลียววาริณ และ คินตะอิจิยอดนักสืบ ของ โยโคมิโสะ เซชิ และกลวิธีการสืบสวนของนักสืบที่ปรากฏในวรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนชุด เลี้ยวนักสืบ ของวินทร์ เลียววาริณ และ คินตะอิจิยอดนักสืบ ของ โยโคมิโสะ เซชิ ขอบเขตของการวิจัยคือศึกษาวรรณกรรมสืบสวนสอบสวนชุด เลี้ยวนักสืบ ของวินทร์ เลียววาริณ 3 เล่ม และวรรณกรรมสืบสวนสอบสวนชุด คินตะอิจิยอดนักสืบ ของ โยโคมิโสะ เซชิ จำนวน 10 ตอนในด้านองค์ประกอบและกลวิธีการประพันธ์ และด้านกลวิธีการสืบสวน ผลการวิจัยพบว่า วรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนชุด เลี้ยวนักสืบ ของวินทร์ เลียววาริณ และ คินตะอิจิยอดนักสืบ ของ โยโคมิโสะ เซชิ มีองค์ประกอบและกลวิธีการประพันธ์ต่าง ๆ ที่เหมือนกัน คล้ายคลึงกัน และแตกต่างกัน องค์ประกอบและกลวิธีการประพันธ์ที่เหมือนกันและคล้ายคลึงกัน แสดงให้เห็นว่าวรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนที่ได้รับความนิยมเป็นผลมาจากองค์ประกอบ และกลวิธีการประพันธ์ที่มีรูปแบบ มีทิศทางไปในทางเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม วรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนทั้งสองชุดยังปรากฏองค์ประกอบและกลวิธีการประพันธ์ที่แตกต่างกัน คือ ลักษณะของตัวละครนักสืบ และการสร้างบรรยากาศการสืบสวนซึ่งความแตกต่างนี้จัดเป็นลักษณะเฉพาะที่ส่งผลในวรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนชุดนั้นได้รับความนิยมอีกด้วย ด้านการศึกษาการสืบสวนในวรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนทั้งสองชุดพบว่า มีแนวทางที่นักสืบใช้เปิดเผยเรื่องราวเป็นลำดับขั้นตอนเหมือนกัน ส่วนวิธีการที่ใช้ในการสืบสวนมีความเหมือนกันและคล้ายคลึงกันแสดงให้เห็นว่ากลวิธีการสืบสวนที่มีลักษณะเหมือนกันเป็นส่วนหนึ่งส่งผลให้วรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนดังกล่าวได้รับความนิยม

สายรุณ สุนทรโทก (2560) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง นิติวิทยาศาสตร์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนเรื่องกาหลมหรรติกและรหัสลับดา วินชี มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะเด่นของนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง *กาหลมหรรติก* และ *รหัสลับดา วินชี* และศึกษาการนำความรู้ทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในนวนิยายเรื่อง *กาหลมหรรติก* และ *รหัสลับดา วินชี* ขอบเขตของการวิจัยคือตัวบทนวนิยายเรื่อง *กาหลมหรรติก* ของปราปต์ และ *รหัสลับดา วินชี* (Davinci Code) ของแดน บราวน์ (Dance Brown) ฉบับแปลของอรดี สุวรรณโกมล ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายทั้งสองเรื่องมีโครงเรื่องเริ่มเกิดเหตุฆาตกรรม นักสืบค้นหาปมปริศนาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ตัวละครในนวนิยายทั้งสองเรื่องประกอบด้วยนักสืบ ผู้ช่วยนักสืบ พยาน และคนร้าย ส่วนฉาก การดำเนินเรื่อง และการใช้มุมมองพบว่า ทั้งสองเรื่องนี้มีฉากที่เป็นสถานที่เกิดเหตุการณ์ตรงกับสถานที่จริง การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน การเล่าเรื่องและการใช้มุมมอง ผู้แต่งเลือกผู้เล่าเรื่องแบบผู้รู้แจ้ง และการนำเสนอแนวคิดที่คนร้ายมาลงโทษตามกฎหมาย

สุดารัตน์ ขุนทอง (2562) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง กลวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนในนวนิยายเรื่อง กี่เพ้า มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนในนวนิยายเรื่อง กี่เพ้า และบทบาทของตัวละครในนวนิยายเรื่อง กี่เพ้า ขอบเขตของการวิจัยคือนวนิยายเรื่อง กี่เพ้า ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 5 พ.ศ. 2555 จำนวน 589 หน้า ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายเรื่อง กี่เพ้า มีการวางโครงเรื่องไว้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง การเปิดเรื่องมีการแนะนำตัวละครเอกของเรื่องให้มีความโดดเด่นทั้งในเรื่องการศึกษา ความสามารถ และชาติตระกูลของตัวละคร ซึ่งตัวละครเอกเป็นตัวละครที่ดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ และเป็นตัวละครที่ต้องการทวงความยุติธรรมให้กับผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นฆาตกร ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความโดดเด่นของตัวละครที่เป็นตัวดำเนินเรื่องตั้งแต่การเปิดเรื่องจนกระทั่งปิดเรื่อง ผู้แต่งยังเสนอเรื่องราวของปัญหาที่ปรากฏความเคลือบแคลงในเรื่องส่วนความขัดแย้ง มีทั้งสองด้าน ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม นอกจากนี้ยังพบว่า ผลการศึกษาในด้านการดำเนินเรื่องในนวนิยายเรื่อง กี่เพ้า ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องแบบลำดับเหตุการณ์ตามลำดับเวลา เพื่อให้ผู้อ่านได้ร่วมติดตามการสืบสวนหาตัวคนร้ายและคลายความสงสัยในเหตุการณ์คดี ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง

จากศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจะนำแนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย เรื่อง กลวิธีการสร้างเรื่องและความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรাপต์ เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีแนวทางการวิจัยที่ชัดเจน

บทที่ 3

องค์ประกอบของการสร้างเรื่องแนวสืบสวนสอบสวนในนวนิยายของปราปต์

นวนิยาย ถือเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่ประกอบด้วยแก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉาก และบรรยากาศ ดังนั้น ในการวิจัยองค์ประกอบของการสร้างเรื่องแนวสืบสวนสอบสวนในนวนิยายของปราปต์ครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง การผูกปม การคลายปม การปิดเรื่อง การสร้างตัวละคร และการสร้างฉากและบรรยากาศในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ สำหรับการผูกปม หมายถึงการสร้างความขัดแย้งหรือปัญหาให้เกิดขึ้นในเรื่อง และส่งผลกระทบต่อเหตุการณ์ตามมาต่อเนื่องกันไป เป็นลูกโซ่จนกว่าเรื่องนั้นจะจบลง ส่วนการคลายปม หมายถึงเปิดเผยความขัดแย้งหรือปมทวนั้นให้ปรากฏ ดังนั้น ในบทที่ 3 ผู้วิจัยเน้นด้านสาเหตุของความขัดแย้งดังกล่าว ดังหัวข้อต่อไปนี้

- 3.1 การเปิดเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์
- 3.2 การดำเนินเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์
 - 3.2.1 การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน
 - 3.2.2 การดำเนินเรื่องย้อนไปย้อนมา
 - 3.2.3 การดำเนินเรื่องโดยการอ้างอิง
- 3.3 การผูกปมในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์
- 3.4 การคลายปมในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์
- 3.5 การปิดเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์
 - 3.5.1 การจบแบบโศกนาฏกรรม
 - 3.5.2 การจบแบบหักมุม
 - 3.5.3 การจบแบบทิ้งปมปัญหา
- 3.6 ตัวละครในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์
 - 3.6.1 ตัวละครนักสืบ
 - 3.6.2 ตัวละครผู้ช่วยนักสืบ
 - 3.6.3 ตัวละครคนร้าย
- 3.7 ฉากและบรรยากาศในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์

องค์ประกอบของการสร้างเรื่องแนวสืบสวนสอบสวนในนวนิยายของปราปต์ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 การเปิดเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์

การเปิดเรื่องในนวนิยายเป็นจุดเริ่มต้นที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้อ่านตัดสินใจว่าจะอ่านนวนิยายเรื่องนั้นต่อหรือไม่ ผู้เขียนนวนิยายอาจใช้วิธีการเปิดเรื่องด้วยการปูพื้นฐานเกี่ยวกับตัวละคร เหตุการณ์และสถานที่ หรืออาจจะเป็นการแนะนำตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านสนใจที่จะอยากรู้ว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในนวนิยายจะเป็นอย่างไรต่อไป

จากการศึกษานวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ ผู้วิจัยพบว่า การเปิดเรื่องที่ปราปต์ใช้ในการเขียนนวนิยายเรื่อง *กาหลมทรทิก นิราศมทรณพ ห่มแดน ลิงพาดกลอน และอโคกสง* ใช้วิธีเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์ สภาพแวดล้อม สถานที่ และตัวละครเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวต่าง ๆ ที่สร้างความคลุมเครือ เหตุการณ์นั้นจะทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้อะไรจะเกิดขึ้นต่อไป ดังตัวอย่าง

ในนวนิยายเรื่อง *กาหลมทรทิก* การเปิดเรื่องโดยระบุเหตุการณ์ในเช้าตรู่วันหนึ่ง พ้ายังไม่สว่าง มีชายผู้หนึ่งแอบเข้ามาในสถานที่ที่เขามีความคุ้นเคย เพราะว่าเขาสามารถเล็ดลอดสู่เส้นทางอย่างว่องไวในสภาพแวดล้อมที่มีแสงสลัว ๆ เพื่อมาทำบางสิ่งบางอย่าง หลังจากทำตามแผนได้สำเร็จแล้ว เขาก็เก็บของที่ได้อ้อมไว้อย่างดีใส่ในย่ามโดยใช้ผ้าสีเดียวกันวางทับไว้เพื่อไม่ให้มีใครเห็น ดังตัวอย่าง

ตื่นฟ้าเพิ่งเปิด เสียงไก่ขันแข่งกับคู่เหว่าดังแว่วมาแต่ไกล
บรรยากาศรอบกายค่อนข้างสลัว เฟ้งใกล้ยังแทบไม่เห็น
เส้นลายมือ

กระนั้น ความชำนาญและแผนรัดกุมที่เตรียมไว้ช่วยให้มัน
เล็ดลอดสู่เส้นทางได้ว่อง ของที่ฉวยได้ถูกห่อซ่อนรัดค้ำกันยำม
จากนั้นผ้าสีเดียวกันปูทับอีกชั้นเตรียมไว้ บังกันเหตุเฉพาะหน้า
ถึงตอนนั้นต่อให้ใครดูก็ไม่มีทางเห็น

(*กาหลมทรทิก*, 2562, น. 3)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีบรรยายเหตุการณ์และการกระทำของตัวละครที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้อะไรจะเกิดขึ้นต่อไป และผู้เขียนสร้างข้อสงสัยว่าตัวละครนั้นเป็นใคร แผนที่เขาทำสำเร็จคืออะไร นอกจากนั้นยังมีข้อสงสัยที่เขาเก็บไว้อย่างดีมีความสำคัญเชื่อมโยงไปสู่เหตุการณ์ต่อไปอย่างไร

ในนวนิยายเรื่อง *นิราศมทรณพ* มีการเปิดเรื่องโดยการบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชุมชนวัดนาค มีเด็กชายวัยรุ่นชื่อขันเงิน นำชัย กำลังวิ่งหนีการจับกุมของตำรวจเพราะก่อเหตุคดีฆาตกรรมฆ่าข่มขืน เขาวิ่งไปชนกับคนผู้หนึ่งที่ซ่อนอยู่ในเงาตะคุ่ม ทำให้ขวดน้ำพลาสติกในมือของคนนั้นตกกระจายลงพื้น เมื่อขันเงินเหยียบลงไปทีน้ำและลิ้นไหลกันกระแทกพื้นจึงทำให้รู้ว่าไม่ใช่ข้าราชการ เพราะมีกลิ่นเหม็นโชยออกมา ไม่นานตำรวจก็ตามมาแต่ไม่ได้พบอะไรในที่แห่งนั้น ดังตัวอย่าง

...ฆาตกรหนุ่มไม่ทันสังเกตว่าในเงาตะคุ่มมีใครบางคนยืน
ละล้าละลึ่ง ชั้นเงินฟุ้งปะทะ บางอย่างในมือใครคนนั้นกระเด็นร่วง
นั่นคือจุดเริ่มต้นของความฉิบหาย

ของเหลวในขวดพลาสติกกระจายลงพื้น ก่อนฝ่าเท้า
ลมกรดของคนกำลังหนีจะย่ำลงไป เลี้ยวอึดใจชั้นเงินตระหนักรว่า
มันไม่ใช่ น้ำธรรมดา ร่างผอมเสียวหลักไถล ก้นกระแทกพื้นซีเมนต์
อย่างจัง

ท่ามกลางเสียงร้องของฆาตกรกระตุกแตก กลิ่นของเหลว
บนพื้นเริ่มโชย ไม่กี่นาทีกองกำลังของร.ต.อ.ล้นทัตลุถึงพื้นที่
ไม่มีรายงานเจ้าของเงาคำที่ฉิบหาย หลังจาก
ความวุ่นวาย...

(นิราศมหรณพ, 2561, น. 12)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีบรรยายเหตุการณ์สร้างข้อสงสัยว่าตัวละครที่
ซ่อนตัวในเงาตะคุ่มคนนั้นเป็นใคร ทำไมเขาจะต้องซ่อนตัวอยู่ในวัดแห่งนี้ และเขาเอาน้ำที่ไม่ธรรมดา
ในขวดพลาสติกมาเพื่อทำอะไร ผู้เขียนทิ้งปริศนาเพื่อสร้างข้อสงสัยทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ว่า
เหตุการณ์ต่อไปจะเป็นอย่างไร

ในนวนิยายเรื่อง *ห่มแดน* ผู้เขียนเปิดเรื่องโดยบรรยายเหตุการณ์มีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ
แดนเลขฑู เป็นลูกชายของคุณเหรียญ อินไชยพันธ์ุ นักธุรกิจใหญ่เจ้าของกิจการรีสอร์ท สปาใน
เครือเวียงอวาศย์ หลังจากการเสียชีวิตของคุณเหรียญเขาได้มาที่บ้านซึ่งอยู่ที่พัทยาเพื่อรับทราบเกี่ยวกับ
พินัยกรรม ขณะกำลังเดินทางกลับ เขาสังเกตว่ามีคนผู้หนึ่งกำลังขับรถตามเขาอยู่ แม้แต่เขาจอดรถลง
ไปซื้อของ แล้วกลับมาขับรถต่อ รถคันนั้นก็ยังคงตามมาอีก เขาจึงตัดสินใจเร่งรถหนี จนสุดท้าย รถที่
ติดตามคันนั้นเกิดอุบัติเหตุ ดังตัวอย่าง

ชายหนุ่มตระหนก 'เราถูกปีกอฬส์ดำขับตามมาตั้งแต่
บ้านพัก!

...แดนเลขฑูแสร์จจรถลงไปซื้อของที่ร้านค้าแห่งหนึ่ง
ปีกอฬค์นั้นเคลื่อนผ่าน แต่ครั้นเขาออกรถต่อ ไม่ข้ามันก็กลับมา
จ่อท้ายอีกะลอก...

จากนั้นเขาเหยียบมิดคันเร่ง รถกระชากจนกระแทกเบาะ
หลัง แล้วระหว่างที่ปีกอฬ์ปรึศนาพยายามแข่งแก่งความเร็วแต่
ตามมา...

อึดใจจากนั้น เสียงโครมสนั่น

ปีกอัญญาหน้าหม้อฮอนด้าสอยข้าง!

(หม้อฮอน, 2559, น. 19-20)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการบรรยายเหตุการณ์ที่น่าสงสัยในขณะที่แดนเลทท์เดินทางกลับบ้านและมีรถคันหนึ่งขับตามเพื่อติดตามดูความสนใจของผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านอยากรู้อยากเห็นต่อไป และผู้เขียนสร้างข้อสงสัยว่าตัวละครที่ขับรถตามแดนเลทท์คนนั้นเป็นใคร เขาตามมาเพราะอะไร และเหตุการณ์นั้นมีความสำคัญเชื่อมโยงไปสู่พินัยกรรมฉบับที่พ่อเขาทำไว้ให้หรือไม่

ในนวนิยายเรื่อง *สิงพาดกลอน* การเปิดเรื่องเป็นแบบบรรยายเหตุการณ์ เกี่ยวกับนายตำรวจคนหนึ่ง ร.ต.ท.ไตรตรึงษ์ วิไลวุฒิ ขณะที่กำลังดื่มกาแฟอยู่ที่ร้านของคู่หมั้น มีโทรศัพท์เข้ามาหาเขา และแจ้งว่า พี่ไคร่งนายตำรวจสายสืบแห่งกองบังคับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค 8 ตายแล้ว ดังตัวอย่าง

...ยังไม่ทันจบถ้อย เสียงโทรศัพท์ของเจ้าตัวก็กลับดังขึ้น...

ผ่อนกำลังซาลง มือสั่น ตัวสั่น ...ใจสั่น! ยังไม่อาจจะเชื่อ

ตามคำที่เสียงปลายสายเมื่อครูโทร.มาแจ้ง ไม่อยากเชื่อ!

“พี่ไคร่งตายแล้ว”

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 8-9)

ร.ต.ท.ไตรตรึงษ์ วิไลวุฒิจึงเดินทางไปศาลเจ้าจิ้ง ซึ่ง เป็นสถานที่เกิดเหตุไฟไหม้ เขาได้สำรวจสถานที่และรู้สึกว่าการตายของพี่ไคร่งผิดปกติ และในสถานที่เกิดเหตุยังมีตัวเลขปริศนาเขียนอยู่บนกำแพงผนังปูนของศาลเจ้า ดังตัวอย่าง

‘พี่ไคร่งไปสืบคดีที่ศาลเจ้า แล้วพอดีเกิดไฟไหม้...ไฟมัน

ลามขึ้นถึงหลังคาด้านหลัง พี่ไคร่งติดอยู่ที่นั่น...’

อะไรหนอ ศาลเจ้าเล็ก ๆ นี้มีอะไรสลักสำคัญให้สายสืบ

แห่งกองบังคับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ เข้ามาสืบ

จนกระทั่งถอนตัวออกไปไม่ทัน และต้องทิ้งร่างสังเวทในกองไฟ...

...ช่วงหนึ่งของซากกำแพงปรากฏรอยจารึกประหลาดซ้ำ

ๆ สิบกว่ารอย ทุกรอยเขียนด้วยหมึกดำเข้มติด ๆ กัน

๒.๒๓ ๒.๒๓ ๒.๒๓ ...

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 29)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การเปิดเรื่องผู้เขียนใช้วิธีการบรรยายเหตุการณ์ในร้านกาแฟที่ไตรตรึงษ์ได้รับข่าวการเสียชีวิตของพี่ไคร่งเพราะไฟไหม้ที่เกิดในศาลเจ้า แต่ผู้เขียนสร้างเหตุการณ์

ความสงสัยว่าพีโครงไปสืบหาหลักฐานอะไรที่ศาลเจ้าแห่งนั้น และเหตุใดศาลเจ้าจึงเกิดไฟไหม้จนทำให้เขาหนีออกมาไม่ทัน ตัวเลขปริศนาที่ปรากฏอยู่บนผนังกำแพงปูนเกี่ยวข้องกับการตายของโครงหรือไม่ ประเด็นต่าง ๆ ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกระตุ้นให้ผู้อ่านอยากค้นหาความจริงที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวนั้นต่อไป

ในนวนิยายเรื่อง *อโคกสาง* มีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์ฆาตกรรมโดยมีคนหนึ่งสวมใส่ชัลวาร์กามีชเป็นชุดที่นิยมสวมใส่ของชาวอินเดียตอนเหนือ ประกอบด้วยกางเกงทรงหลวมเรียกว่า ชัลวาร์ (salwar) และเสื้อคลุมที่เรียกว่า กามีช (kameez) มักสวมใส่กับผ้าคลุมไหล่ที่เรียกว่า ดูปัตต้า (dupatta) ขณะที่ก่อเหตุเขาเก็บผ้าดูปัตต้าห่อไว้เพื่อไม่ให้ชายผ้าตกลงมาเปื้อนเลือด หลังตรวจชันสูตรจนแน่ใจว่าเหยื่อตายสนิทแล้ว เขาก็ใช้ก้อนเหวี่ยงใส่กะโหลกของเหยื่อจนของเหลวในศีรษะไหลออกมา หลังจากนั้นยังมีข้อความสำคัญใส่ในช่องว่างทิ้งไว้ และสุดท้ายเขาใช้มีดแล่จมูกของเหยื่อให้หลุดมาทั้งชิ้น ดังตัวอย่าง

ผ้าคลุมดูปัตต้าถูกห่อเก็บแล้ว ป้องกันชายยาวเปื้อนเลือด
มันอาจทำให้เกิดเรื่องยุ่งยากตามมา

การเลือกชุดแบบชัลวาร์กามีชที่เป็นเพียงเสื้อคลุมและ
กางเกงทรงหลวมนี้ ช่วยให้เคลื่อนไหวแคล่วคล่อง สีดำพรางกาย
แต่เลื่อมระยับพรายจะวิบวับล่อคนจับตาเหมือนเห็นผี...

หลังตรวจชันสูตรจนแน่ใจว่าเหยื่อตายสนิท ผู้สวมใส่ชัลวาร์
กามีชเลือกจัดการกับด้านหลังศีรษะทุยสวยของผู้ตายก่อน
ก้อนขนาดเหมาะสมเมื่อถูกเหวี่ยงใส่กะโหลกไม่กี่ครั้ง จากนั้นจึง
บรรจุกอบส่วนที่แตกหลุดออกมาห่อด้วยที่คลุมผม แล้ว
มัดรวมกันยื่นเป็นก้อนไปทางด้านหลังต่างมวย...

ข้อความสำคัญในช่องว่างทิ้งไว้ จัดแจงให้แน่ใจว่าจะไม่
ปลิวตามลม หรือมีตัวอะไรมาคาบหาย ร่างในชุดสำหริ่อยห่าง
ออกมานิดหนึ่งเพื่อพินิจ กำลังจะลุกผลแล้วเขี้ยว โชคดีที่ทันนี้ก็ได้
ขั้นตอนสุดท้าย คมมีดถูกใช้แล่ใสจมูกโด่งงามของเหยื่อ
หลุดมาทั้งชิ้น

เป็นอันเรียบร้อย เจ้าของมีดค่อยลุกขึ้นพร้อมยิ้มกระฉ่าง
ในที่สุดก็สำเร็จอีกหนึ่ง...

(อโคกสาง, 2564, น.1-2)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนบรรยายเหตุการณ์ทำให้ผู้อ่านรับรู้ว่ามีเหตุฆาตกรรมเกิดขึ้น โดยในสถานที่เกิดเหตุมีตัวละครผู้หนึ่งกำลังจัดการกับศพของเหยื่อที่ตนเองฆ่าด้วยวิธีการที่

น่าสยดสยอง และมีการทิ้งข้อความปริศนาไว้ในซองจดหมายข้างศพผู้ตาย ทำให้ผู้อ่านเกิดข้อสงสัยใคร่รู้ต่อไปว่ามีเหตุขัดแย้งอะไรเกิดขึ้นจึงทำให้เหยื่อต้องถูกฆ่าตายอย่างโหดร้าย และข้อความในซองจดหมายจะเกี่ยวข้องกับการตายของเหยื่อหรือไม่

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า นวนิยายทั้ง 5 เรื่องของปราปต์ ได้แก่ *กาหลมทรทีก นิราคมทรณพ ห่มแดน ลิงพาดกลอน และอโคกสวาง* มีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์ที่น่าสยดสยอง ซึ่งเป็นจุดเริ่มของปัญหาหรือข้อสงสัยในเรื่องที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ว่าผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ข้างต้นคือใคร มีความสำคัญอย่างไร และเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปคือเหตุการณ์ใด และเหตุการณ์หรือการกระทำของตัวละครในเรื่องจะส่งผลต่อการดำเนินเรื่องอย่างไร นอกจากนี้ บางเหตุการณ์ยังมีหลักฐานที่เป็นกุญแจดอกสำคัญของการไขคดีในเรื่องอีกด้วย จึงสามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้อยากอ่านต่อเพื่อทราบคำตอบของข้อสงสัยต่าง ๆ และทำให้ผู้อ่านเข้าสู่เนื้อเรื่องได้อย่างรวดเร็วอันจะเป็นการนำผู้อ่านเข้าสู่ขั้นตอนการดำเนินเรื่องต่อไป

3.2 การดำเนินเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์

การดำเนินเรื่องเป็นวิธีการสร้างความสนใจแก่ผู้อ่านให้ติดตามเรื่องราวในนวนิยายตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนถึงจุดสิ้นสุด นิยมใช้เรียงลำดับเรื่องตามปฏิทินหรือตามเวลาของการเกิดเหตุการณ์ และการเรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องแบบย้อนกลับไปกลับมา แต่การดำเนินเรื่องจะเป็นเรื่องราวต่อเนื่องกันโดยตลอด จากการศึกษา นวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ เรื่อง *กาหลมทรทีก นิราคมทรณพ ห่มแดน ลิงพาดกลอน และอโคกสวาง* ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะการดำเนินเรื่องในนวนิยายผู้เขียนใช้การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน การดำเนินเรื่องย้อนไปย้อนมา และการดำเนินเรื่องโดยการอ้างถึง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.2.1 การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน

การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน คือ การเขียนเรื่องราวของนวนิยายเรียงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องตามลำดับปฏิทินหรือเวลา โดยการเริ่มเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน แล้วตามด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นถัดไปตามลำดับจนจบ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *กาหลมทรทีก* มีการดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน โดยกล่าวถึงจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์เป็นคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในวันที่ 30 ตุลาคม 2486 ตำรวจไปที่บ้านหลังหนึ่งเพื่อสืบสวนคดีฆาตกรรมเด็กหญิงวาดลูกสาวนายฉมกับนางเรือน และได้พบกับนางชะลอเพื่อนบ้านของนางเรือน เล่าว่า ในตอนเช้าได้ยินเสียงนางเรือนร้องกรี๊ดลั่น จึงวิ่งเข้าไปดูพบว่าเด็กหญิงวาดถูกฆ่าตายอย่างน่าสยดสยอง ดังตัวอย่าง

๓๐ ตุลาคม ๒๕๘๖

...ทันทีที่ผลึกประตูเปิดออก นายตำรวจที่ถูกตามตัวมาทั้งสองถึงกับผงะ ชันตันคือนาสิกลัมผัสอันปะทะความคาวคลุ้งที่ตลบอวลภายในเรือนไม้ชั้นเดียวเล็กแคบ ชันต่อมาจึงคือจักษุอันประจักษ์ภาพในความมืดสลัวสว่างเป็นตอน ๆ จากแสงสายซึ่งทอดลอดผ่านขอบบานหน้าต่างที่ยังปิดตายเข้ามาเป็นลำ

ถัดจากพื้นที่โล่งหน้าประตูเข้าไป รายรอบด้วยข้าวของระกะ โต๊ะไม้กลมตัวหนึ่งตั้งอยู่เกือบกลางบ้าน...

จุดตั้งศพ!

...“เมื่อเช้าจู่ ๆ ได้ยินเสียงนังเรือนมันร้องกรีดลั่น อีฉันกับผิวเลยวิ่งมาดู ปรากฏว่าเป็นอย่างที่เห็นนี่แหละ น่าสยดสยองอะไรอย่างนี้ วาดมันยังเด็กอยู่แท้ ๆ ...”

(กาลมหารทีก, 2562, น. 3-5)

ในวันที่ 31 ตุลาคม 2486 ตำรวจเข้าไปในโรงพยาบาลศิริราช ซึ่งเป็นที่ทำงานของนายฉมพ้อของเด็กหญิงวาด พบกับนายก้าเพื่อนร่วมงานของนายฉม นายก้าบอกว่า นายฉมเคยพาลูกสาวมาหาเขาที่โรงพยาบาลเพื่อขอให้สักคำประหลาด 5 คำ แต่นายก้าปฏิเสธ ดังตัวอย่าง

๓๑ ตุลาคม ๒๕๘๖

...ก้าคือชื่อของเพื่อนร่วมงานที่นายฉมสนิทที่สุด...

...นายก้าเล่าว่า เพื่อนของตนโผล่หน้ามาช่วงเย็นใกล้เวลาเลิกงาน ทำทางลับ ๆ ล่อ ๆ ด้วยความหวาดกลัว ซ้ำยังพาเด็กหญิงคนหนึ่งตามมาด้วย

“มันบอกว่าชื่อวาด เป็นลูกสาวของมันเอง”

“พอจำวันเวลาที่แน่นอนได้รีเปล่า”

“วันนั้นวันอังคาร... น่าจะประมาณวันที่สี่สิบหก ชะ...ซึกสี่โมงครึ่ง...”

...“มันมาหาผมเพราะต้องการให้ผมช่วยพาลูกมันไปสักแต่ผมปฏิเสธ”

“ทำไมล่ะ”

“ก็เด็กผู้หญิงตัวแค่นั้นเองนี่ครับคุณตำรวจ แกรมที่มันจะให้สักนะ ไม่ใช่ยันต์พระชะหน้อย เป็นคำประหลาด ๆ ห้าคำ ผมว่า

มันว่ากลัวเจ้าหนี้เงินขึ้นขึ้นสมอง คิดอะไรประสาท ๆ แบบนี้ได้ยังไง
แต่มันยืนยันว่าถ้าไม่สักให้ลูก ตัวมันเองก็จะถึงฆาต”

(กาหลมทรทีก, 2562, น. 15-18)

ในวันที่ 1 พฤศจิกายน 2486 ร.ต.อ.แขน สว่างสิริ นายตำรวจสายสืบปลอมตัวเข้าไป
สืบหานายฉมในบ่อน แต่ไม่พบนายฉม ดังตัวอย่าง

๑ พฤศจิกายน ๒๔๘๖

สองวันหลังจากเที่ยวสอบถามคนในย่านดังกล่าวว่า เคย
เห็นน้องชายฉนคนในรูปนี้ไหม ร.ต.อ.แขน สว่างสิริ นายตำรวจ
สายสืบหนุ่มผู้อยู่ในอารมณ์ขอมซ่อ ทั้งหมวดครรรกตกจจนดูแก่
กว่าอายุจริงไปไกลโข ก็ได้เบาะแสสำคัญ แล้วดุ่มดั้นมาถึงที่หมาย
ในที่สุด

...นายฉมพ่อของเด็กหญิงวาดไม่ได้อยู่ที่นี้...

(กาหลมทรทีก, 2562, น. 44-45)

ในวันที่ 3 พฤศจิกายน 2486 ตอนเย็น พ.ต.ท.เวทางค์และร.ต.ท.กบี่ซึ่งกำลังสืบคดี
เด็กหญิงวาดได้รับข่าวจากร.ต.อ.แขนว่าพบฉมแล้ว ดังตัวอย่าง

๓ พฤศจิกายน ๒๔๘๖

...เย็นวันนั้น เมื่อกลับมาถึงโต๊ะทำงาน พ.ต.ท.เวทางค์
และร.ต.ท.กบี่พบว่า คดีที่ตนสืบอยู่มีความคืบหน้าน่าพอใจ...

...เป็นความคืบหน้าในคดีของเด็กหญิงวาด กระดาษ

บันทึกแผ่นเส็กวางอยู่บนโต๊ะทำงานของร.ต.ท.กบี่

“พบฉมแล้ว โทร.กลับตามเบอร์นี้-จากแขน”

(กาหลมทรทีก, 2562, น. 57-59)

ในวันที่ 4 พฤศจิกายน 2486 ร.ต.อ.แขนแจ้งว่าฉมเสียชีวิตแล้วเมื่อสองวันก่อน
ดังตัวอย่าง

๔ พฤศจิกายน ๒๔๘๖

นายฉมเสียชีวิตตั้งแต่หัวค่ำสองวันก่อน นายตำรวจที่
ได้รับแจ้งจากร.ต.อ.แขน รุดมาถึงที่เกิดเหตุทันอาการกระตุก
ครั้งสุดท้าย

(กาหลมทรทีก, 2562, น. 60)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับปฎิทิน จะ
กล่าวถึงเหตุการณ์วันแรกที่เกิดคดีฆาตกรรมแล้วดำเนินต่อไปตามลำดับ เพื่ออธิบายให้ผู้อ่านเข้าใจ

การสืบคดีฆาตกรรมของตำรวจ โดยระบุวันเดือนปีของการเกิดเหตุ เพื่อให้ผู้อ่านติดตามความคืบหน้าเกี่ยวกับคดีได้อย่างชัดเจน

ในนวนิยายเรื่อง *นิราศมหรรมพ* ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา เริ่มต้นในช่วงเวลาสี่ทุ่มที่ตลาดประมงท่าเรือพลี จุลเกตุนั่งอยู่ริมทะเลโดยลำพัง ลักษณะท่าทางเหมือนจะกระโดดลงทะเล ร.ต.อ.เซเลียงผ่านไปพบเห็นจุลเกตุทำท่าเหมือนจะกระโดดจึงผลักเธอลงไป แต่เธอรวยน้ำไม่เป็น เซเลียงจึงกระโจนตามลงไปช่วย ดังตัวอย่าง

เกือบสี่ทุ่ม ตลาดประมงท่าเรือพลีกำลังจะวาย
นักท่องเที่ยวกะทั่งพ่อค้าแม่ค้าบางตาลงมาก พวกที่เหลือกำลัง
เก็บแผงขายอาหารทะเล...

...“อยากโดดก็โดดเลย จะรอให้ใครมาห้าม!”

...“ช่วยด้วย! ฉันว่ายน้ำไม่เป็น!”

...วินาทีต่อมา ร่างบิกบินกระโจนตาม...แต่ที่สุด เซเลียงก็
สามารถอุ้มร่างน้อยพวกเปียกเหมือนละลายน้ำได้ขึ้นมากองบนพื้น

(นิราศมหรรมพ, 2561, น. 8-9)

จุลเกตุได้นั่งรถไปกับนายตำรวจหนุ่ม หลังจากนั้น มีเสียงโทรศัพท์เข้ามาแจ้งเหตุฆาตกรรม ใช้เวลาสามสิบนาที นายตำรวจจึงขับรถไปถึงที่เกิดเหตุเพื่อสืบสวนคดีฆาตกรรมเกี่ยวกับชายคอเคเซียนวัยราวสามสิบห้าปี ดังตัวอย่าง

ร่างบางนั่งคู่ข้างคนขับบนเบาะหนังแนบป่า แม้ได้รับความ
ความช่วยเหลือทั้งผ้าเช็ดตัวและเสื้อใหม่ไปก่อนหน้านี้...

...เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เจ้าของรับสาย “ว่าไง”

...ครั้นวางสายเขาเอ่ย “คุณคงไม่ว่านะ ผมจะแวะไปดู
อะไรสักหน่อยก่อน”

...ราวสามสิบนาทีถัดมา ผ่านระยะทางเกือบยี่สิบลิโลเมตร

...ลุมาถึงที่หมายริมทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๑๔๔... ร.ต.อ.
เซเลียง เดชาพิสัย จอดรถ กำชับคนนั่งคู่ “อยู่ในรถ อย่าออกไป
ไหน”...

...เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนหนึ่งกำลังเก็บภาพรอบ ๆ บริเวณ
...นายหนึ่งกำลังใช้แหนบคืบเส้นผมจากบนพื้นและเบาะวาง
ด้านหน้าคู่คนขับ...

ผู้ตายในตำแหน่งสารเถีเป็นชายคอคเคเซียนวัยราวสามสิบ

ห้าปี...

(นิราคมพรรณพ, 2561, น. 14-17)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา โดยบรรยายเวลาของการเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามลำดับเริ่มตั้งแต่เวลา “เกือบสี่ทุ่ม” “วินาทีต่อมา” และ “ราวสามสิบนาที” ที่นายตำรวจหนุ่มได้พบกับจุดเกิด จนต่อมาได้รับแจ้งเหตุการณ์ฆาตกรรมและเดินทางไปถึงที่เกิดเหตุ เพื่อให้ผู้อ่านทราบลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง ทำให้ผู้อ่านไม่สับสนกับการดำเนินเรื่อง และติดตามเนื้อหาได้อย่างต่อเนื่อง

ในนวนิยายเรื่อง *ห่มแดน* มีการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา โดยผู้เขียนเล่าว่า ในช่วงเวลาสี่นาฬิกา สี่สิบนาที นางลมุลซึ่งเป็นแม่บ้านในคฤหาสน์หลังใหญ่ตั้งอยู่ริมทะเลพัทธยาที่มีวิวด้านหลังเป็นปราสาทสังฆกรรมของคุณเหรียญ อินไชยพันธ์ ขณะที่นางกำลังเข้าเว็บไซต์เพื่อชื่นชมความงามของปราสาทสังฆกรรมก็ได้ยินเสียงประตูรั้วเปิดจึงรีบออกไปต้อนรับผู้ที่เดินทางมาถึงบ้านหลังนี้คือ แดนเลทซ์ อินไชยพันธ์ ลูกชายคนเดียวของคุณเหรียญ ซึ่งมาที่บ้านเพื่อสืบหาเหตุผลเกี่ยวกับพินัยกรรมของพ่อที่ทำทิ้งไว้ให้เขา ดังตัวอย่าง

สิบสี่นาฬิกา สี่สิบนาที ลมุลผึ่งผ้านวมหัดแล้วไม่มีงาน
อะไรอีก เธอหันเห็นปราสาทหลังนั้นจึงเข้าเว็บไซต์ชมความงาม
ของมันอีกรอบ...ขณะกำลังเลื่อนนิ้วเข้าสู่โถงทิศใต้เพื่อดื่มด่ำความ
งามของเหล่าดาราเบื้องนภากาศ โสตประสาทก็ได้ยินเสียงประตู
รั้วเปิด ตามด้วยล้อยางบดถนนโรยกรวดตรงเข้ามา

แม่บ้านชาวอีสานวิ่งออกไปเลื่อนประตูกระจกด้านหน้า
เพื่อต้อนรับ...

เขาคือเจ้าของหัวข้อที่ลูกจ้างในบ้านใหญ่พูดกันให้แซ่ด
จนดังมาถึงที่นี่ตั้งแต่สองวันก่อน

แดนเลทซ์ อินไชยพันธ์

(ห่มแดน, 2559, น. 10-11)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาและพฤติกรรมของตัวละคร โดยผู้เขียนบรรยายว่า สิบสี่นาฬิกา สี่สิบนาที ขณะที่ตัวละครนางลมุลแม่บ้านกำลังชื่นชมความงามของปราสาทสังฆกรรมผ่านเว็บไซต์ แดนเลทซ์ลูกชายคุณเหรียญก็มาที่บ้าน แม่บ้านจึงรีบออกไปเปิดประตูบ้านเพื่อต้อนรับ ทำให้ผู้อ่านลำดับการเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ของเรื่องตามเวลาและพฤติกรรมของตัวละครได้อย่างเข้าใจและไม่สับสนกับการดำเนินเรื่อง

ในนวนิยายเรื่อง *สิงพาดกลอน* มีการดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทินและเวลา โดยเริ่มต้นในตอนเช้าของวันพุธที่ 7 มีนาคม เวลาสิบโมง ซึ่งเป็นวันเกิดของแก้วชิงดวง คู่หมั้นของร.ต.ท. ไตรตรีงษ์ วิไลวุฒิ ทั้งสองได้นัดพบกันในศูนย์การค้าแห่งหนึ่ง เธอเห็นนายตำรวจหนุ่มมีอาการเหมือนไม่ได้พักผ่อน จึงสอบถามแล้วได้คำตอบว่าเขาทำงานหนักจนไม่ได้พักผ่อน แต่วันนี้เป็นวันเกิดของแก้วชิงดวงเขาจึงตั้งใจมาพบและวางแผนการลาไว้ล่วงหน้าเป็นเดือนแล้ว ดังตัวอย่าง

วันพุธที่ ๗ มีนาคม

สิบโมงเช้า...

...ชายหนุ่มร่างสูงชะลูดในชุดเสื้อโปโลสีขาวและกางเกง

ขายาวพิมพ์ลายกราฟิก นิดเช้าทำให้เจ้าตัวแทบลืมนั่ง...

“ได้กาแฟแล้วยังไม่สดชื่นขึ้นหรือคะ”...

...“โทษทีครับ อาทิตย์ที่ผ่านมา ผมได้นอนคืนละแค่ไม่กี่ชั่วโมงเอง”

...“น่าสงสารจัง อันที่จริงคุณไตรตรีงษ์ไม่ต้อง--”

“ไม่ต้องได้ยังไงครับ” หลังจากท้าวแล้ว ดวงตากลมโต สีนํ้าตาลพลันใสคล้ายตาเด็ก...“วันนี้เป็นวันเกิดของคุณชิง ผมแจ้งลาพร้อมไว้เป็นเดือนแล้วครับ อันที่จริง เราควรได้เจอกันบ้าง ผมต้องจัดสรรเวลาให้ดีกว่านี้”

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 4-5)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา โดยบรรยายวันเวลาและสถานที่การนัดพบกันของแก้วชิงดวงและร.ต.ท.ไตรตรีงษ์ ทำให้ผู้อ่านทราบลำดับเหตุการณ์ของเรื่องอย่างชัดเจน

นวนิยายเรื่อง *อโศกสง* มีการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา โดยการกล่าวถึงเหตุการณ์เมื่อสามสิบนาทีที่ผ่านมา สารนิพนธ์นักข่าวที่ติดตามคดีฆาตกรรม ได้รับการติดต่อจากนายแพทย์กฤษหิรัณย์สามีของแพทย์หญิงร้อยกรอง ขอให้ช่วยติดต่อกับนักสืบไตรตรีงษ์เพื่อเข้ามาช่วยในการสืบคดีฆาตกรรมแพทย์หญิงร้อยกรองที่ยังไม่มีความคืบหน้า ดังตัวอย่าง

ราวสิบนาทีก่อนนายแพทย์กฤษหิรัณย์ติดต่อเข้ามา

เธอไม่ได้รับสายเพราะกำลังลงจากรถสองแถวแออัด นายแพทย์

เป็นผู้นี้เองคือคนให้ความกระจ่างเรื่องโรคร้ายของพ่อ

...“สวัสดิ์ค่ะคุณหมอ” สารนิกรออกเสียงลงโทรศัพท์

หลังจากนายแพทย์กฤษหิรัณย์รับสาย

“สวัสดิ์คุณนิจ ขอโทษทีครับโทร.มากวน”

...“ผมอยากขอให้คุณช่วยติดต่อเขาให้ทีได้มั๊ยครับ บางที
ความสามารถของเขา กับความเป็นอิสระที่ทำให้คล่องตัวกว่า อาจ
ช่วยให้คดีมีความคืบหน้าไวกว่านี้”

(อโศกสง, 2564, น. 53-57)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา โดย
กล่าวถึงเหตุการณ์ ตัวละคร และบทสนทนา ผู้เขียนได้บรรยายถึงช่วงเวลาในการสนทนาของตัวละคร
ซึ่งช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจลำดับเรื่องราวที่เกิดขึ้นตามเวลาของการเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ

3.2.2 การดำเนินเรื่องย้อนไปย้อนมา

การดำเนินเรื่องย้อนไปย้อนมา หมายถึง ผู้เขียนเล่าเรื่องแบบย้อนไปย้อนมา ไม่เป็นไป
ตามลำดับของเหตุการณ์ โดยเล่าเรื่องปัจจุบันก่อน ต่อไปจะย้อนไปเล่าตอนใดตอนหนึ่ง แล้วกลับมา
เล่าปัจจุบันอีก หรือย้อนไปเล่าส่วนอื่นก่อนก็ได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *หม่อมแดง* ผู้เขียนเล่าเหตุการณ์ที่เป็นปัจจุบันก่อน และย้อนกลับไป
อดีตโดยกล่าวถึงแดนเล่ห์ได้คุยโทรศัพท์กับคุณสมิหลาซึ่งเป็นแม่เลี้ยงของเขาเกี่ยวกับพินัยกรรม
แดนเล่ห์รักคุณสมิหลาแม้จะรู้ว่าเธอไม่ใช่แม่แท้ ๆ ของเขา แต่แม่ก็ไม่ค่อยใส่ใจลูกชายสักเท่าไร จึง
ทำให้เขาย้อนนึกถึงงานแต่งงานของเขากับกูรข่าเมื่อห้าปีก่อน มีการจัดพิธีวิวาห์ได้สมมุติ คุณสมิหลา
แม่เลี้ยงของแดนเล่ห์ชอบใจมากสำหรับงานแต่งงานครั้งนี้ กูรข่าก็มีความสุขมากเช่นกัน แต่ไม่มีใครสนใจ
ความรู้สึกของแดนเล่ห์ที่รู้สึกอึดอัดกับพิธีการแต่งงานในครั้งนั้น ดังตัวอย่าง

ห้าปีก่อน หม่อมแดงหัวเราะชอบใจเมื่อกูรข่าอยากให้งาน
สมรสระหว่างเขาและเธอเกิดขึ้นได้ทะเล...

ทุกอย่างเป็นไปตามความคาดหมายของกูรข่า...

เธอไม่รู้ หรืออาจจะแสร้งทำไม่รู้ ตลอดเวลานั้นในหัวของ
ผู้เป็นสามีถูกดึงกลับสู่ภาวะอึดอัดเหมือนไร้อากาศ ขณะดิ่งลึกลง
แล้วถอดเครื่องช่วยหายใจเพื่อจุ่มพิตกันใต้ผิวน้ำ...

(หม่อมแดง, 2559, น. 36-37)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนดำเนินเรื่องโดยเล่าเหตุการณ์ปัจจุบันก่อน
ต่อมาย้อนไปอดีตผ่านความทรงจำของตัวละครแดนเล่ห์ โดยใช้คำว่า ห้าปีก่อน ซึ่งเป็นคำที่
แสดงให้เห็นเหตุการณ์ที่ย้อนกลับไปในอดีตอย่างชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเห็นลำดับเรื่องราวเชื่อมโยงกับ
เรื่องและบทบาทของตัวละครได้ต่อเนื่องและชัดเจนขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนดำเนินเรื่องย้อนไปย้อนมา โดยเล่าถึงเหตุการณ์
ในปัจจุบันว่า ขณะที่ ร.ต.ท.ไตรตรีงษ์ กำลังคุยอยู่กับแก้วชิงดวงคู่หมั้นของเขา ก็มีโทรศัพท์จาก
เสือดาวซึ่งเป็นน้องสาวของเสื่อไคร่งเพื่อนสนิทของไตรตรีงษ์โทรศัพท์มาแจ้งข่าวว่าพี่ไคร่งตายแล้วด้วย

เหตุไฟไหม้ในศาลเจ้าจึงที่ไฟโคร่งเข้าไปสืบหาเบาะแสเกี่ยวกับคดี ทำให้เขาต้องเดินทางไปที่บ้าน
หลาวซึ่งอยู่ทางภาคใต้เพื่อไปร่วมงานศพและสอบถามเกี่ยวกับการตายของโคร่ง ดังตัวอย่าง

...ยังไม่อาจเชื่อตามคำที่เสียงปลายสายเมื่อครูโทร.มาแจ้ง

ไม่อยากจะเชื่อ!

‘ไฟโคร่งตายแล้ว!’

...กว่าจะถึงดอนเมือง กว่าจะรอขึ้นตอนจนถึงคิวบิน ใน
ที่สุด จวบบ่ายสามโมงนั้นละ ภาพในมโนสำนึกจึงปรากฏขึ้น
ตรงหน้า

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 9-10)

และผู้เขียนได้เล่าเหตุการณ์แบบย้อนหลังกลับไปในอดีตว่า เมื่อไตรตรึงษ์ไปถึงศาลเจ้า
ซึ่งเป็นที่เกิดเหตุ เขาก็นึกถึงความทรงจำที่นั่นเมื่อย้อนกลับไปตอนที่ยังเด็ก เขาเป็นลูกคนสุดท้องของ
คหบดีและได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างดี ในวันหนึ่ง ขณะที่วิ่งเล่นในรั้วในบ้าน เขาได้พบกับเสือโคร่ง
ปีนอยู่บนกิ่งไม้บนกรั้วบ้าน และยายอาบพี่เลี้ยงของเขาตะโกนดูให้เสือโคร่งลงจากต้นไม้ นั่นเป็นครั้ง
แรกที่ไตรตรึงษ์ได้พบกับเสือโคร่ง ดังตัวอย่าง

ผู้ขับรถไปรับที่สนามบินก็มิตรชะรับค่านายน้อยของบ้าน

...มันจอดห่างไปตรงหัวมุมกำแพงศาลเจ้า—หรืออันที่จริง--ที่ที่เคย
เป็นศาลเจ้า

ที่นี้เอง ไตรตรึงษ์เริ่มรู้จักมัน

แม้นิวาสจะติดกัน ทว่าครั้งยังเยาว์ ทายาทคนสุดท้องของ
คหบดีเช่นเขาก็ถูกประคบประหมดยุติในหิน จากหมาบ้า และ
จากอาม่า ซึ่งเป็นทายาทสายตรงของผู้ก่อตั้งสมาคม...สมัยนั้นเขา
ยังเป็นคุณหนู ‘กบี่’ ี่ไรค...เขาวิ่งได้สุดล้าว่าไม่เคยพันเขตรั้ว
เคหาไฟศาล นาน ๆ ทีจะพบว่า มีสายตาคู่หนึ่งลอบส่องมาจาก
กิ่งไม้บนกรั้ว ครั้นเขานิวหน้าชี้ ยายอาบพี่เลี้ยงจะเสียงดัง

‘เจ้าคล่อง! เดี่ยวเทอะจาดกลงไปแข่งขาทัก ถ้าไม่ลงดี ๆ

ฉันจะไปบอกแม่แก!’

เท่านั้นร่างพอมมอมเป็นแมวคราวจะผลุบหาย แต่คุณหนู
ของบ้านยังมุ่งมั่นคว้าใจ ‘เจ้าโคร่งเป็นใคร’

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 11)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องเล่าเหตุการณ์แบบ
ย้อนไปย้อนมา โดยเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันที่ตัวละครเสือดาวน้องสาวของเสือโคร่ง

โทรศัพท์มาบอกไตรตรึงษ์ว่าพี่โคร่งตายแล้ว ต่อจากนั้นก็ย้อนกลับไปเล่าถึงความทรงจำในวัยเด็กที่ไตรตรึงษ์ได้พบกับเสือโคร่งเป็นครั้งแรก ผู้เขียนบรรยายคำว่า “ทว่าครั้งยังเยาว์” ซึ่งเป็นประโยคที่แสดงถึงการย้อนกลับไปในช่วงวัยเยาว์ของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านรู้จักตัวละครและเข้าใจถึงความสัมพันธ์ของตัวละครที่จะนำไปสู่เรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นต่อไปในเรื่องได้

3.2.3 การดำเนินเรื่องโดยการอ้างอิงถึง

การดำเนินเรื่องโดยการอ้างอิงถึง คือ การนำเหตุการณ์ เรื่องเล่าในประวัติศาสตร์ หรือวรรณกรรม เช่น บทร้อยกรอง วรรณคดี เป็นต้น ซึ่งอาจหยิบยืมจากผลงานบทประพันธ์ของกวีท่านอื่นที่เขียนไว้ในงานวรรณกรรม หรือแต่งขึ้นโดยผู้เขียนเองซึ่งอาจเป็นบทประพันธ์ประเภทโคลงกลอน มาสอดแทรกให้เข้ากับเนื้อเรื่องในนวนิยายโดยผ่านบทสนทนาของตัวละคร หรือใช้เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดอรรถรสในการอ่านนวนิยายมากขึ้น จากการศึกษานวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ ผู้วิจัยพบว่า มีการอ้างอิงถึงบทประพันธ์ประเภท โคลง กลอน และการนำเอา*นิทานเวตาล* ตลอดจน*กฎหมายตราสามดวง*ที่ใช้ในสมัยโบราณมาเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินเรื่อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ในเรื่อง *กาหลมหารทิก* ผู้เขียนดำเนินเหตุการณ์คดีฆาตกรรมทั้ง 5 เรื่องด้วย “กลโคลง” หรือการแต่งโคลงสี่สุภาพในรูปแบบพิเศษที่ซ่อนคำใบ้และปริศนาไว้ จึงทำให้เรื่องราวมีการเชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อน น่าสนใจ โดยผู้เขียนเล่าว่า ตัวละครคนร้ายจะวางแผนสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมโดยสักคำประหลาด 5 คำบนหน้าผาก ข้อมือ และใต้ตาตุ่มของเหยื่อแต่ละรายในทุกคดีเพื่อสร้างปมปริศนา เช่น ในคดีเด็กหญิงวาด พบรอยสักคำที่ปรากฏบนหน้าผาก คือ เหี้ย เจ้า แพะ ทิ้ง พงส์ หรือในคดีนายลู พบรอยสัก 5 คำ ได้แก่ สงค์ ผาก มา โจน รา เป็นต้น และคำปริศนาดังกล่าวผู้เขียนได้นำมาสร้างเป็นกลโคลงให้นักสืบต้องติดตามสืบสวนเพื่อไขปริศนาดังกล่าว เช่นตอนที่ผู้เขียนเล่าว่า สารวัตรเวทางค์ต้องไขปริศนาจากคำแปลก ๆ ที่ฆาตกรสักบนร่างกายของเหยื่อแต่ละรายเพื่อสืบหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่อง รอยสักที่ฆาตกรทำไว้กับเหยื่อแต่ละรายน่าจะเป็นเบาะแสสำคัญในคดี และพะนอนิจกรรยาของ พ.ต.ท.เวทางค์ ได้ช่วยในการถอดความหมายของคำทั้งหมดที่ปรากฏในโคลง ดังตัวอย่าง

*เวทางค์ก้มหน้า มุมปากกระตุกเพราะฤทธิ์เดชของ
กรรยาสาว เธอกลับมาเป็นคนเก่าโดยสมบูรณ์แบบแล้ว สารวัตร
หนุ่มไล่เส้นลงบนแผนผังในกระดาษส่วนตัว เขาเฉลยต่อไปเอง
รวดเร็ว*

“โพธิ์ราทิ้งกิ้งห้อย ลงรา

โพธิ์เหี้ยแล้งเกิดพา ผากเหี้ย

โพธิ์แตกสิดต่อมา

พงส์แตก

โพธิ์ให้โหนโจนเจ้า

เจ้าให้โหนโจน”

(กาหลมทรทิก, 2562, น. 175-176)

กลโคลงข้างต้น เป็นบทบรรยายการตายของเหยื่อ “โพธิ์ราทิงกั้งหล้อง ลงรา” คือ ยอดโพธิ์ที่ทอดรอน้ำ หมายถึง ศพนายลู เหยื่อฆาตกรรมรายหนึ่งที่ลอยอยู่ในน้ำ “โพธิ์เหี้ยแล้งเกิดพา ผากเหี้ย” หมายถึง ศพนายศักดิ์ที่ถูกเผาจนแห้ง “โพธิ์แตกสิดต่อมา พงส์แตก” หมายถึง ศพของเด็กหญิงวาดที่ถูกตีจนศีรษะแตก และ “โพธิ์ให้โหนโจนเจ้า เจ้าให้โหนโจน” หมายถึง ศพนายอ้าที่ถูกโยงห้อยไว้ในบ้าน

นอกจากนี้ยังมีคำ 4 คำ คือ น้ำ ทราย ตา ลิง ที่ผู้เขียนนำมาจากโคลงโลกนิติ เพื่อใช้ในการสร้างรูปแบบการกระทำของตัวละครในเหตุการณ์ที่พะนอนิจอุกพระเพ็องจับตัวไป ดังตัวอย่าง

น้ำ เคี้ยวขยุงว่าเงี้ยว	ยุงตาม
ทราย เหลือบเห็นยุงงาม	ว่าหญ่า
ตา ทรายยิงนิลวาม	พรายเพริศ
ลิง ว่าหว่าหวังหว่า	หว่าคั้นโดดตาม

(กาหลมทรทิก, 2562, น. 185)

บทโคลงนี้ หมายถึง แม่น้ำคดเคี้ยว นกยุงบินอยู่บนฟ้าก็หลงคิดว่าแม่น้ำเป็น “งู” ก็เลยบินลงไปจะจิกกิน นกยุงจึงจมน้ำตาย กวางทรายเมื่อเห็นหางนกยุงมีสีเขียว ๆ ก็นึกว่าเป็น “ยอดหญ้า” กวางทรายอยากกินหญ้าจึงกระโดดลงแม่น้ำ กวางจึงจมน้ำตาย ขณะที่กวางทรายใกล้จะจมน้ำก็มีอาการตาเหลือก ดวงตาของกวางทรายมีสีนิลเหมือนลูกหว้า เมื่อถึงเห็นดวงตาของกวางทรายก็หลงนึกว่าเป็น “ลูกหว้า” ลิงจึงกระโดดลงไปในแม่น้ำ และจมน้ำตายตกไปตาม ๆ กัน ดังนั้น “น้ำ ทราย ตา ลิง” ที่ผู้เขียนนำมาใช้เป็นคำปริศนา จึงเป็นเหมือนประสบการณ์ที่ชี้ให้เห็นผลของความผิดพลาด ความผิดมหันต์ที่ไม่อาจแก้ตัวใหม่ของพระเพ็อง อดีตนายตำรวจที่ทำให้ครอบครัวของพะนอนิจตกเป็นผู้เสียหาย ถูกใส่ร้ายจนทำให้บ้านแตกสาแหรกขาด จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องเล่าเหตุการณ์โดยการอ้างถึงบทประพันธ์

ในเรื่อง *นิราศมทรทิม* ผู้เขียนดำเนินเรื่องด้วยการนำบทกลอนในเรื่อง *พระอภัยมณี* ของสุนทรภู่ มาบรรยายความรู้สึกของตัวละคร ร.ต.อ.เชลียง เดชาพิสัย โดยเล่าเหตุการณ์ว่า เมื่อจุลเกตุยังเด็กอยู่ เจ้าสัวณากจ เหลืองเจริญผู้เป็นพ่อและนางจันทร์งามผู้เป็นแม่พาเธอไปเที่ยวทะเล บังเอิญเธอหายไปเล่นคนเดียวและตกลงไปในทะเล เชลียงได้เห็นเหตุการณ์จึงออกไปช่วยเหลือ และจุลเกตุฟื้นขึ้นมาก็เอื้อมมือไปรั้งแขนของเชลียงไว้ เขาจึงยิ้มให้และบอกกับจุลเกตุว่า “แล้วค่อยเจอกันใหม่ ที่อยู่ใกล้ ๆ เหนือเอง” ทำให้สองคนมีความผูกพันกัน เมื่อพบกันอีกครั้ง เชลียงได้ช่วยจุลเกตุที่ตกอยู่ในท้องทะเล ในความทรงจำของจุลเกตุ เธอจำไม่ได้ว่าเชลียงคือคนที่เคยช่วยเธอจาก

การจมน้ำทะเลเมื่อวัยเด็ก แต่เซเลียงจำได้ว่าจุดเหตุคือเด็กผู้หญิงที่เขาเคยช่วย เมื่อเซเลียงขับรถไปส่งจุดเหตุกลับบ้าน ทั้งสองจึงมีโอกาสได้คุยกัน เซเลียงเล่าบทกลอนที่เขาประทับใจให้จุดเหตุฟัง ซึ่งบทกลอนมีความรู้สึกของเซเลียงแอบแฝงว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไร เขาจะอยู่ข้าง ๆ จุดเหตุตลอดเพื่อรักษาดูแลเธอ ดังตัวอย่าง

ถึงม้วยดินสิ้นฟ้ามหาสมุทร	ไม่สิ้นสุดความรักสม์ครสมาน
แม่เกิดในใต้หล้าสุธาธาร	ขอพบพานพิศวาสไม่คลายคลา
แม่เนื้อเย็นเป็นห้วงมหรณพ	พี่ขอพบศรีสวัสดิ์เป็นมัจฉา
แม่เป็นบัวตัวพี่เป็นภุมรา	เซยมกาโกสุมปทุมทอง
เจ้าเป็นถ้ำอำไพขอให้พี่	เป็นราชสีห์สมสู่เป็นคู่สอง
จะติดตามทราวมสงวนนวลละออง	เป็นคู่ครองพิศวาสทุกชาติไป

(นิราศมหรณพ, 2561, น. 30)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า นวนิยายสืบสวนสอบสวนเรื่อง *นิราศมหรณพ* ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องด้วยการอ้างถึงบทประพันธ์ ดังเช่นที่ปรากฏในตัวอย่าง เป็นบทกลอนตอนหนึ่งในเรื่อง *พระอภัยมณี* ของสุนทรภู่ ซึ่งเป็นคำพูดของตัวละครพระอภัยมณีที่กล่าวแก่นางละเวงว่า “แม่แผ่นดิน แผ่นฟ้า และมหาสมุทร จะถูกทำลายสิ้นไปแล้ว แต่ความรักที่มีต่อนางจะไม่มีวันสิ้นสุดตามไปด้วย และเมื่อทั้งสองได้ไปเกิดใหม่ พระอภัยมณีก็ขอตามไปเกิดให้ได้พบและรักนางอยู่เสมอไม่คลายจากกัน หากแม่นางเกิดเป็นห้วงน้ำ พระอภัยมณีจะขอเกิดเป็นปลาที่อาศัยอยู่ในน้ำนั้น หากนางไปเกิดเป็นดอกบัว พระอภัยมณีก็จะขอเกิดเป็นแมลงภู่คอยเฝ้าเซยชมดอกบัวอันหอมหวาน หากแม่นางเกิดเป็นถ้ำอันงดงาม พระอภัยมณีก็จะขอเกิดเป็นราชสีห์อาศัยอยู่ในถ้ำนั้น พระอภัยมณีจะขอติดตามรักนางและเป็นคู่ครองกันไปทุกชาติ” ซึ่งผู้เขียนนำมาใช้บรรยายความรู้สึกของตัวละครเอกในเรื่อง คือ เซเลียง ที่มีความรู้สึกผูกพันกับจุดเหตุ จากกลอนบทนี้ ทำให้ผู้อ่านรู้ว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตามเซเลียงจะอยู่ใกล้ ๆ และคอยช่วยปกป้องจุดเหตุเสมอ

ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนดำเนินเรื่องด้วยการอ้างถึง *โทษประหาร ๒๑ สถาน* เมื่อกาลก่อนใน *กฎหมายตราสามดวง* ที่ตราขึ้นในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ปี พุทธศักราช ๒๓๔๗ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้วิธีการทรมานร่างกาย ช่มชู้ให้รับสารภาพ และมีการลงโทษที่รุนแรง อย่างเช่น เหตุการณ์ฆาตกรรมนายทศทิศสามีของเบญญา คนร้ายเลือกใช้วิธีการลงโทษผู้กระทำผิดจากโทษประหาร ๒๑ สถานมาสังหารเหยื่อ โดยศพของนายทศทิศถูกหั่นเป็นชิ้น ๆ แล้วฝังดินอยู่ข้างตัวบ้าน ซึ่งวิธีการสังหารดังกล่าวมาจากโทษสถานที ๑๘ ได้แก่ให้ขุดหลุมฝังเพียงเอว แล้วเอาฟางปกคลุมร่างก่อนคลอกด้วยเพลิง พอหนังไหม้แล้วไถด้วยไถเหล็กให้เป็นท่อนน้อยท่อนใหญ่ เป็นรึ้นน้อยรึ้นใหญ่ ดังตัวอย่าง

ยามสายของวันอังคารที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ คนขับรถสองแถวไม้พานางสาวเบญกา ภรรยาคนคุมคิวรถกลับบ้านซึ่งอยู่ติดกับอุ้งรถสองแถวนั้น ทั้งสองพบว่านายทศทิศคนคุมคิวกลายเป็นศพถูกฝังดินอยู่ข้างตัวบ้าน เฉพาะท่อนบนตั้งแต่เอวจะขึ้นมาไหล่พื้นผิวดิน ผิวหนึ่งมีลักษณะคล้ายถูกไฟไหม้ในระดับไม้ลิกนิก นอกจากนั้นยังเต็มไปด้วยบาดแผลเปิดเปิง อวัยวะฉีกขาด บางส่วนหลุดเป็นชิ้น ๆ กระจายรอบศพ ประสมรวมด้วยเศษฟางไหม้ข้างศพมีจอบเปื้อนเลือดทิ้งอยู่

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 45-46)

จากตัวอย่างข้างต้น สรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องเล่าเหตุการณ์โดยการอ้างถึงผู้เขียนบรรยายวิธีการสังหารเหยื่อของฆาตกรว่า จะสร้างแต่ละเหตุการณ์ของคดีฆาตกรรมตามโทษประหาร ๒๑ สถานเมื่อกาลก่อนใน กฎหมายตราสามดวง ดังตัวอย่างข้างต้นเป็นเหตุการณ์ฆาตกรรมเหยื่อโดยใช้วิธีการสังหารที่นำมาจากบทลงโทษสถานที ๑๘ ซึ่งสร้างความหวาดกลัวให้กับคนในสังคม

นอกจากนี้ ผู้เขียนยังดำเนินเรื่องด้วยการอ้างถึงยามอุบากอง ซึ่งเป็นคำที่มาจากชื่อทหารเอกนายทัพที่ 3 แห่งพม่า และเป็นตำราดูฤกษ์ยามที่มาจากแต่โบราณ คนเฒ่าคนแก่ยึดถือเคร่งครัด โดยเฉพาะในการจัดพิธีการต่าง ๆ หรือการเดินทาง โดยทั้งหมดมี 4 ตาราง คือตารางยามอุบากองข้างขึ้นสำหรับตรวจวันเวลาข้างขึ้น ยามอุบากองข้างแรมสำหรับตรวจวันเวลาข้างแรม ยามอุบากองตามดิถีคำ คือดูตามวัน 1-15 คำ และ ยามอุบากองตามวัน คือดูตามวันอาทิตย์-วันเสาร์ มีตัวอย่างดังนี้

เวลา	ฤกษ์เช้า	ฤกษ์สาย	ฤกษ์เที่ยง	ฤกษ์บ่าย	ฤกษ์เย็น
กลางวัน	๐๒.๐๒ 14 - ๐๕.๒๒ 14	๐๕.๒๒ 14 - ๑๐.๑๑ 14	๑๐.๑๑ 14 - ๑๓.๑๒ 14	๑๓.๑๒ 14 - ๑๕.๑๒ 14	๑๕.๑๒ 14 - ๑๘.๐๐ 14
กลางคืน	๑๘.๐๒ 14 - ๒๐.๒๒ 14	๒๐.๒๒ 14 - ๒๒.๑๑ 14	๒๒.๑๑ 14 - ๐๑.๑๒ 14	๐๑.๑๒ 14 - ๐๓.๑๒ 14	๐๓.๑๒ 14 - ๐๖.๐๐ 14
วันอาทิตย์	••	×		••	••
วันจันทร์	••	••••	×		••
วันอังคาร	••	••	••••	×	
วันพุธ		••	••	••••	×
วันพฤหัสบดี	×		••	••	••••
วันศุกร์	••••	×		••	••
วันเสาร์	••	••••	×		••

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 255)

รูปข้างบนเป็นยามอุบากองตามวัน คือดูตามวันอาทิตย์-วันเสาร์ ซึ่งเป็นที่นิยมมากที่สุด ผู้เขียนจึงสร้างการดำเนินเรื่องด้วยการอ้างถึงยามอุบากองโดยบรรยายว่า มีคนผู้หนึ่งใส่เบาะแสลงในกระเป่ากางเกงขณะไตรตรึงษ์ถอดเสื้อผ้าไปอาบน้ำ เมื่อไตรตรึงษ์พบกระดาดเบาะแสที่คนนั้นจงใจส่งมาและเกิดความสงสัยว่าคนนั้นต้องการสื่ออะไรกับเขา จึงไปค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งพบว่าข้อความดังกล่าวเกี่ยวข้องกับยามอุบากอง และเมื่อเขาลองจัดเวลาของแต่ละคดีก็พบว่าฆาตกรสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมตามยามอุบากองตามวัน คือดูตามวันอาทิตย์-วันเสาร์ และทั้งหมดให้ผลเป็นสี่ศูนย์คือฤกษ์ดีทั้งสิ้น ดังตัวอย่าง

ทันทีที่เห็นรูปตารางนัด ไตรตรึงษ์ถูกตรึงตา อ้าปากค้าง

สัญชาตญาณประกาศว่านี่ไม่มีวันผิดไป...

...เมื่อลองจับไล่ด้วยเวลาที่คนร้ายก่อเหตุแต่ละคดี ได้แก่

คดีหลิแฮ วันศุกร์ เวลา ๘.๒๓ น. = สี่ศูนย์ ฤกษ์กลางวัน

คดีศรีบรร วันอาทิตย์ เวลา ๒๐.๑๒ น. = สี่ศูนย์ ฤกษ์

กลางคืน

คดีทศทิศ วันอังคาร เวลาราว ๆ ๙.๓๐ - ๑๑.๓๐ = มี

ความเป็นไปได้ว่า สี่ศูนย์ ฤกษ์กลางวัน

...จะพบว่า ทั้งหมดให้ผลเป็นสี่ศูนย์คือฤกษ์ดีทั้งสิ้น และ

คนร้ายจงใจก่อเหตุวันเว้นวัน (สลับวัน) โดยสลับกันระหว่าง

กลางวันกับกลางคืนไปเรื่อย ๆ !

นี่คือคำตอบของทุกอย่าง!

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 255-256)

จากตัวอย่างข้างต้น สรุปได้ว่า นอกจากโทษประหาร ๒๑ สถานเมื่อกาลก่อนในกฎหมายตราสามดวง แล้ว ผู้เขียนยังใช้วิธีการดำเนินเรื่องโดยการอ้างถึงยามอุบากองแบบยามอุบากองตามวันอีกด้วย ซึ่งเป็นเบาะแสสำคัญที่เกี่ยวกับเวลาที่คนร้ายเลือกมาสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่อง ทำให้เรื่องซับซ้อนน่าอ่านยิ่งขึ้น

ในเรื่อง *อโคกสง* นอกจากดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่า ผู้เขียนใช้วิธีดำเนินเรื่องโดยการอ้างถึงบทประพันธ์เรื่อง *นิทานเวตาล* มาสร้างการผูกปมในเหตุการณ์ต่าง ๆ และคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่อง โดยทุกครั้งคนร้ายจะทิ้งข้อความซึ่งเป็นบทประพันธ์ที่ปรากฏในตอนต่าง ๆ ของ *นิทานเวตาล* ไว้ในสถานที่เกิดเหตุ เช่น เหตุการณ์ที่ช่างแรมหลานสาวของเข็มทิศหายไปจากบ้าน ยอยศน์นักข่าวได้ไปสัมภาษณ์เข็มทิศและพยายามบิดเบือนให้ข่าวการหายตัวไปของช่างแรมเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้เพราะเป็นข่าวที่คนในสังคมให้ความสนใจ ทำให้คนร้ายไม่พอใจ จึงไปจัดฉากตั้งของเซ่นไหว้เจ้าที่ไว้ที่หน้าบ้านของเข็มทิศ ซึ่งสิ่งของที่จัดวางไว้ในถาดเซ่นไหว้

เป็นหน้ากากคนหน้าขาวที่ปากถูกกรีดเป็นรูกว้างกว่าปกติ มีลูกอมฮาโลวีน และมีข้อความซึ่งเป็นบทประพันธ์ตอนหนึ่งใน *นิทานเวตาล* เรื่องที่ 7 วางไว้เพื่อสร้างความหวาดกลัวและเตือนคนที่ไม่เกี่ยวข้องอย่าเข้ามายุ่งกับเรื่องนี้ ดังตัวอย่าง

บุรุษฟังเล่าความทุกข์ให้ฟังแต่เฉพาะผู้ที่จะช่วยแก้ทุกข์ได้
การกล่าวทุกข์ให้ผู้ซึ่งเมื่อได้ฟังแล้วช่วยระงับทุกข์ไม่ได้นั้นหา
ประโยชน์มิได้ ผู้มีทุกข์ไม่ได้คืออะไรจากคำกล่าวที่ว่าสงสารหรือวาจา
เช่นกัน

(*อโคกสาง*, 2564, น. 91)

จากตัวอย่างข้างต้น สรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องด้วยการอ้างถึงบทประพันธ์โดยเล่าว่าคนร้ายทิ้งข้อความจากนิทานเวตาลเป็นปริศนาในการดำเนินเรื่อง ตัวอย่างหนึ่งของเหตุการณ์คือ คนร้ายใช้บทประพันธ์ตอนหนึ่งใน *นิทานเวตาล* เรื่องที่ 7 เป็นเรื่องเกี่ยวกับพราหมณ์หนุ่มชื่อ มนัสวีเขาตกหลุมรักกับนางจันทร์ประภาผู้เป็นพระราชธิดาของท้าวสุพิจาร เมื่อพระราชธิดาและมนัสวีพราหมณ์หนุ่มได้สบตากันเป็นครั้งแรก มนัสวีก็ตกหลุมรักนางจันทร์ประภาจนทนความรักที่โน้มน้าวใจในทันทีไม่ได้จึงล้มลงสลบไป จนกระทั่งมีพราหมณ์สองคนมาพบและช่วยเขาจนฟื้นขึ้นมาและถามว่าเขาเป็นอะไร มนัสวีตอบกับพราหมณ์ตามข้อความตัวอย่างข้างต้นซึ่งถอดความได้ว่า “เราควรเล่าความทุกข์ให้กับคนที่สามารถช่วยเหลือได้ การบอกเล่าความทุกข์กับคนที่ไม่สามารถช่วยเหลือได้แม้จะได้รับการกล่าววาจาปลอบประโลมก็ไม่มีประโยชน์อะไร” ซึ่งผู้เขียนได้นำบทประพันธ์นี้มาใช้ในเรื่อง *อโคกสาง* เป็นการส่งสารจากคนร้ายที่ทิ้งไว้ในที่เกิดเหตุ ทำให้เกิดข้อสงสัยว่าข้อความนั้นต้องการสื่อถึงเรื่องอะไร จึงต้องมีการสืบสวนเพื่อหาความจริงต่อไป

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า การดำเนินเรื่องที่ใช้ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์แบ่งได้เป็นสามประเภทใหญ่ ได้แก่ การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทินหรือลำดับเวลา การดำเนินเรื่องย้อนไปย้อนมา และการดำเนินเรื่องโดยการอ้างถึง โดยเฉพาะการดำเนินเรื่องโดยการอ้างถึง ผู้วิจัยพบว่าเป็นวิธีการดำเนินเรื่องที่เป็นจุดเด่นในงานเขียนของปราปต์ อย่างเช่น ในเรื่อง *กาหลมทรทิก* ผู้เขียนดำเนินเรื่องด้วยการอ้างถึง กลโคลง ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนดำเนินเรื่องด้วย *โทษประหาร ๒๑ สถาน* เมื่อกาลก่อนใน *กฎหมายตราสามดวง* และ *อุบายกอง* ทั้งสองอย่าง และในเรื่อง *อโคกสาง* ผู้เขียนดำเนินเรื่องด้วย *นิทานเวตาล* ส่วนเรื่อง *นิราศพรรณพ* ผู้เขียนได้นำเอาบทกลอนของสุนทรภู่ ในเรื่อง *พระอภัยมณี* มาบรรยายความรู้สึกของตัวละครเอกในเรื่อง เป็นต้น ส่วนการดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทินจะช่วยให้ผู้อ่านทราบรายละเอียดของเรื่องได้ตามวัน เวลาของแต่ละเหตุการณ์ ทำให้ผู้อ่านไม่สับสนกับการดำเนินเรื่องและติดตามเรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง และการดำเนินเรื่องย้อนไปย้อนมา ผู้วิจัยพบว่า วิธีดำเนินเรื่องประเภทนี้จะช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจภูมิหลังของตัวละครและเหตุการณ์ที่เชื่อมโยงกับเรื่องและบทบาทของตัวละครในเรื่องได้ชัดเจน นอกจากนี้

ผู้วิจัยยังพบว่า วิธีการดำเนินเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนมีความสำคัญมาก เป็นการท้าทายความสามารถของผู้เขียนที่ต้องดึงความสนใจของผู้อ่านให้เกิดความสนใจใคร่รู้อยากติดตามสืบสวนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปจนถึงตอนจบของเรื่อง

3.3 การผูกปมในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់

การสร้างปมปัญหา ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนหรืออาชุนิยายเน้นที่เรื่องราวของการเกิดคดีและการคลี่คลายคดีเป็นหลัก อาจแทรกเรื่องราวความรักและปมปัญหาต่าง ๆ ของตัวละครในระหว่างที่มีการสืบหาความจริง การขาดความรักและความเข้าใจ ความห่างเหินกันของบุคคลในครอบครัว การเกลียดชังและทำร้ายกัน ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันทั้งสิ้น ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *กาหลมทรทิก* ผู้เขียนสร้างการใส่ร้ายกันระหว่างตำรวจเฟื่องกับนายทองนอกคุณพ่อของพะนอนิจ โดยเล่าเหตุการณ์ว่า พะนอนิจต้องอยู่จมอยู่กับปมความแค้นในอดีตที่นายทองนอกพ่อของเธอถูกนายเฟื่อง นรชัย หรือ พระเฟื่องซึ่งขณะนั้นยังทำหน้าที่เป็นนายตำรวจสันติบาลใส่ร้ายจนพ่อติดคุกและครอบครัวต้องแตกแยก ดังตัวอย่าง

“ไม่พอ!” เธอตวาด... “ท่านทำให้ครอบครัวของฉัน
พังทลาย พ่อของฉันเพิ่งป่วยตายบนเกาะนรกนั้นเมื่อไม่นานนี้ ส่วน
แม่ก็หายสาบสูญ...”

(*กาหลมทรทิก*, 2562, น. 193)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างการผูกปมโดยใช้การใส่ร้ายกันระหว่างตำรวจเฟื่องกับนายทองนอกคุณพ่อของพะนอนิจ โดยเหตุการณ์ที่ว่าเฟื่องป้ายสีนายทองนอกเป็นหนึ่งในกลุ่มกบฏคดียกบฏวระเดชจนต้องติดคุกตะรุเตาและเสียชีวิตในที่สุด จากเหตุการณ์นี้ทำให้ครอบครัวของเขาต้องแตกแยก พะนอนิจต้องสูญเสียครอบครัวที่เคยสมบูรณ์ไป และเมื่อเธอได้ครอบครัวใหม่ซึ่งมีนายแพทย์เตชและนางเฉลียวเป็นพ่อแม่อุปถัมภ์เธอก็ไม่เคยมีความสุขอีกเลย จากเหตุการณ์ดังกล่าวจึงเป็นปมสำคัญที่ทำให้พะนอนิจต้องการแก้แค้นเฟื่อง และเป็นเหตุเริ่มต้นของคดีฆาตกรรมทั้ง 5 คดีที่เกิดขึ้นในเรื่อง

ในนวนิยายเรื่อง *นิราศมทรณพ* ผู้เขียนผูกปมการขาดความรักและความเข้าใจ โดยเล่าถึงนุชว่า เธอรู้สึกว่ามีหน้าตาอัปลักษณ์เพราะมีปานผื่นใหญ่อยู่ที่หน้าจึงทำให้เธอถูกแม่ทอดทิ้งให้ยายเลี้ยงตั้งแต่เกิด การขาดความรักและความเข้าใจจากแม่ทำให้เธอรู้สึกเสียใจมากจนกลายเป็นปมภายในใจของเธอ จนกระทั่งเธอโตขึ้นและรู้ว่าตนเองมีความสามารถพิเศษในการแปร่งเสียงอันทรงพลังได้เธอจึงเขียนจดหมายไปบอกกับแม่ เมื่อแม่ของเธอได้รับรู้จึงเดินทางมาหาเธอและนั่นเป็นครั้งแรกที่ทำให้เธอได้พบกับแม่ ดังตัวอย่าง

ตั้งแต่เกิดมา นุชารักแม่ ถึงแม่แทบไม่เคยเห็นหน้า ปมด้อย
เรื่องหน้าตาทำให้เธอเคยร้องไห้กับอกยาย ยายบอกว่าแม่สวยเหมือน
มงกุฎ แม่คงไม่อยากมีลูกหน้าตาอัปลักษณ์เหมือนนุชาไข่ม้อยจะ ถึงยาย
ปฏิเสธและอ้างเหตุจำเป็นนานา แต่ลึกลงไปมีอะไรบางอย่างบอกนุชา
ว่า เธอต่างจากแม่จริง ๆ ความต่างนี้เองทำให้เธออยู่กับแม่ไม่ได้

(นิราศมหารณพ, 2561, น. 282)

นอกจากนั้น ผู้เขียนยังเล่าถึงเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่เกิดขึ้น สุพรรณผู้เป็นแม่ของ
นุชาและทำงานอยู่ที่สถานีวิจัยคลื่นเสียงในจังหวัดชลบุรี สันนิษฐานว่า ผู้ก่อคดีฆาตกรรมต่อเนื่องเป็น
นุชา เพราะว่าคนที่รู้เรื่องทั้งหมดว่าทีมของเธอได้สังหารจ๊ากค์ เดโมนิเดสเหยื่อในคดีแรกตายโดยใช้
คุณสมบัติพิเศษของชาวเมินคือ การแปร่งคลื่นเสียงอินฟราซาวด์ที่เป็นคลื่นเสียงจากธรรมชาติ และผู้ที่
ได้รับคลื่นเสียงจะมีอาการปวดหัว หูแว่ว นอนไม่หลับ เวียนศีรษะ ถ้าจงใจส่งคลื่นเสียงนี้ไปยัง
เป้าหมายจะทำให้ฝ่ายตรงข้ามแก้วหูแตกเป็นหูหนวกทันที และคลื่นนี้ยังสามารถพัฒนาใช้ในการ
การกระแทกหัวใจให้หยุดเต้นจนเสียชีวิตได้ ซึ่งนุชาเป็นคนเดียวที่รู้ความลับที่เกี่ยวข้องจากปากของ
เธอเอง นุชาจึงลงมือสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมให้มีลักษณะเดียวกันกับคดีแรกเพราะบรรดาเหยื่อ
ต่างมีลักษณะการตายที่ประหลาดเหมือนกันคือสภาพศพภายนอกปกติ แต่อวัยวะภายในฉีกขาด
ข้าง ๆ ศพมีขวดน้ำมันวางอยู่ และทุกศพล้วนตายในวัด แต่สุพรรณยังมีข้อสงสัยว่าเหตุใดนุชาจึงต้อง
สร้างคดีฆาตกรรมต่อเนื่องเธอทำไปเพื่ออะไร ดังตัวอย่าง

ผู้รู้เรื่องทั้งหมดนี้มีนับคนได้ และหนึ่งในจำนวนนั้น ผู้ที่ไม่สมควรรู้
ที่สุด รู้...จากปากของสุพรรณเอง!

...ความจริงที่สุพรรณสะเพร่าเปิดเผย บัดนี้กำลังย้อนกลับทำลาย
ล้างพวกเธอทั้งเผ่า!

ตลอดมา งานในมือของเธอแทบไม่เคยผิดพลาด แค่ลูกน้องในสังกัด
เปลวทั้งร้องรอยไว้ที่วัดพระยาทำและวัดนางนองเพราะกลัวปากฝ่าย
ตรงข้ามเยี่ยงลายสือ ระวังหน่อยซี...เธอควรรู้ว่าแค่ครั้งสองครั้งก็
มากพอจะก่อความสงสัย! แต่นิสัยรักความสมบูรณ์แบบของเธอเอง
ต่างหาก อย่างไรก็ตาม ความผิดแค่สองครั้งนั้นเทียบกันไม่ได้เลยกับ
เรื่องร้ายแรงขั้นมหันต์ที่เธอก่อมันด้วยมือตน!

ยังคงไม่เข้าใจ ลูกทำไปเพื่ออะไร หรือแค้โกรธที่แม่ทิ้งลูกไว้...แต่ไม่
มีเวลาอีก เธอต้องหยุดเจ้าตัวก่อนที่ทุกอย่างจะบานปลายไปกว่านี้

(นิราศมหารณพ, 2561, น. 265)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างการผูกปมจากการขาดความรักและความเข้าใจระหว่างนุชากับแม่ เธอถูกทิ้งให้อยู่กับยายเพราะแม่ของเธอต้องการปิดบังเรื่องราวเกี่ยวกับชาติพันธุ์ชาวมินทำให้เธอขาดความรักความเข้าใจจากแม่ตั้งแต่เกิด แต่เมื่อได้รู้ว่าเธอเป็นสายพันธุ์ชาวมินมีความสามารถพิเศษในการแปรคลื่นเสียงอินฟราซาวด์ที่มีผลทำให้คนที่ได้ยินหัวใจหยุดเต้นและเสียชีวิตได้ และมีคตินิยมที่เกิเกิดขึ้นโดยเหื่อทุกรายตายจากอวัยวะภายในฉีกขาด การผูกปมดังกล่าวจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการสืบสวนหาเหตุจูงใจและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคตินิยมต่อเนื่องที่เกิเกิดขึ้นในเรื่อง

ในนวนิยายเรื่อง *หม่นแดน* ผู้เขียนผูกปมด้วยการขาดความรักและความเข้าใจระหว่างลูกชายแดนเลทซ์ อินไชยพันธุ์กับพ่อเหริยณ อินไชยพันธุ์โดยเล่าว่า แดนเลทซ์เข้าใจผิดพ่อและคิดว่าพ่อเป็นต้นเหตุที่ทำให้เขาต้องเผชิญกับความชั่วร้ายที่เกิเกิดขึ้นในชีวิต ตั้งแต่วัยเด็กพ่อทอดทิ้งให้อยู่กับพี่เลี้ยงคือนางเนาและเขาต้องพบกับความขมขื่นใจเมื่อถูกลำนำลูกชายของพี่เลี้ยงปลุกปล้ำขึ้นใจเมื่อเขาโตขึ้นและได้พบกับโรทันเพื่อนสนิทที่รู้จักมีเหตุทำให้เขาารู้สึกว่าพ่อใช้แผนสกปรกจนทำให้โรทันผู้ที่รักเขาและเขาก็รักจากไปอีก เรื่องต่าง ๆ ล้วนทำให้เขาไม่เข้าใจและรู้สึกเกลียดชังพ่อดังตัวอย่าง

...และสุดท้าย ต้นเหตุความชั่วช้าทั้งหลายในชีวิตเขา
ปะป๊า!โตขึ้น

เพราะปะป๊า! ปะป๊าไม่เคยมาดูคำดูดี ไม่เคยสังเกต ไม่เคย
รับรู้ว่เกิดอะไรขึ้นกับเขาบ้าง ครั้นผนวกความเข้าใจว่าปะป๊าใช้
แผนสกปรกแย่งที่หนึ่งในการประกวดภาพวาดจากโรทันมาให้เขา
เพียงเพราะอยากได้หน้า แดนเลทซ์ก็ยิ่งขยะแขยงชายผู้นั้น
สุดประมาณปะป๊าทอดทิ้งเขาแต่เด็ก เป็นคนยื่นเขาใส่มือพวกชั่ว
ชาติสารเลว เมื่อรับเขากลับมาก็ยังเพิกเฉย ไม่เคยเยียวหาหรือไล่ใจ
จวบในจังหวะที่ทุกอย่างกำลังจะดี ปะป๊าก็พราวคนเดียวที่รักเขา
แล้วเขารักจากไปอีก ไม่มีอีกแล้ว ไม่มีวันที่เขาจะอยู่ข้างปะป๊า นั้น
คือสำนึกแรกที่แดนเลทซ์เริ่มคิดหาทางตอบแทนพ่อของตนอย่าง
ร้ายกาจที่สุด ที่สุดเท่าที่จะทำได้!

(หม่นแดน, 2562, น. 179)

นอกจากนั้นผู้เขียนยังบรรยายเหตุการณ์ว่า แดนเลทซ์มีความคิดที่ตรงข้ามกับพ่อของเขาทุกสิ่งที่เขาทำเป็นการต่อต้านพ่อของเขา หลังจากที่แดนเลทซ์เรียนจบเขาได้ซื้อกิจการโรงแรมเก่ามาบูรณะใหม่ พ่อของเขาไม่เคยเห็นด้วยเกี่ยวกับธุรกิจที่เขาทำ แต่ก็ไม่สามารถขัดขวางได้ จึงปล่อยให้แดนเลทซ์ทำและเขาก็สามารถทำงานประสบความสำเร็จ ดังตัวอย่าง

แดนเลขทุ์เดินเกมของเขาตั้งแต่จบจากคณะบริหารธุรกิจ มาด้วยเกียรตินิยมอันดับ 1...ไม่ต้องวิเคราะห์ก็รู้ทุกจุดอ่อนของผู้ เป็นพ่อ ชายหนุ่มเพาะจุดแข็งใหม่โดยใช้ทุนก้อนเล็ก ๆ จากเงิน เก็บร่วมหุ้นกับเพื่อน...

ปะป้าไม่เคยเห็นด้วยกับความคิดของเขา การอนุมัติ โปรเจกต์แรกแค่แฝงจุดประสงค์กันเขาจากงานที่ปะป้าเห็นเป็น 'เรื่องของผู้ใหญ่' ผลสำเร็จที่งอกงามขึ้นตลอดเส้นทางของแดน เลขทุ์จึงผลิตหนามตำใจ เพราะนับวันความเห็นใหม่ ๆ ของลูกชาย เริ่มกลบวิสัยทัศน์เดิมของผู้เป็นพ่อจนไม่มีใครในที่ประชุมรอฟัง!

(หม่อมแดง, 2562, น. 31-32)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างการผูกปมโดยใช้การขาดความรักและ ความเข้าใจระหว่างพ่อกับลูก โดยเริ่มจากแดนเลขทุ์รู้สึกว่าการทอดทิ้งให้เขาอยู่กับพี่เลี้ยงจนทำให้ ลูกถูกชายพี่เลี้ยงข่มขืน ความเข้าใจผิดว่าพ่อเป็นต้นเหตุทำให้โรทันเพื่อนสนิทของเขาต้องตาย แดนเลขทุ์จึงเลือกใช้ชีวิตและทำธุรกิจที่ตรงข้ามกับความต้องการของพ่อทำให้ทั้งสองคนเกิด ความขัดแย้งตลอดเวลาและห่างเหินกัน การขาดความรักและความเข้าใจที่เขามีต่อพ่อทำให้เกิดปม สำคัญในเรื่องเมื่อพ่อเขาตายและเขารู้ว่าในพินัยกรรมพ่อให้เขาเพียงแผ่นกระดาษ กระดาษวาดภาพ และสีน้ำชุดใหญ่เท่านั้น ซึ่งเขาไม่เข้าใจว่าพ่อกำลังต้องการอะไร ทำให้เขาต้องไป สืบค้นความจริงเกี่ยวกับพินัยกรรมนั้น

ในนวนิยายเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนผูกปมด้วยการใส่ร้ายและเกลียดชังกันโดยบรรยาย เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับชาวรากษะซึ่งเป็นชาติพันธุ์เล็ก ๆ ถูกปฏิบัติอย่างไม่ใช่คนเพียงเพราะเป็นคนต่าง ศาสนา ต่างเชื้อชาติต้องหลบหนีออกจากถิ่นที่อยู่อาศัยของตนเองและลักลอบเข้ามาอยู่ที่ภาคใต้ของ ไทยอันเป็นสถานที่หลักของเรื่อง แต่ชาวรากษะก็ยังถูกปฏิบัติอย่างเลวร้ายด้วยการกดขี่และใช้แรงงาน ในกระบวนการค้ามนุษย์จนเชื่อมโยงมาสู่คดีฆาตกรรมโดยฆาตกรใช้วิธี *โทษประหาร ๒๑ สถาน* เมื่อกาลก่อนที่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือ *กฎหมายตราสามดวง* ในการฆ่าเหยื่อ ดังตัวอย่าง

ตั้งแต่ความตายของศรีบวร ทศทิศ จเร หลี่แซ

ทั้งหมดคือวิธีโหดร้ายพิลึกพิลั่น ถอดแบบจาก

โทษประหาร ๒๑ สถานเมื่อกาลก่อน!

โทษดังกล่าวถูกบันทึกไว้ในหนังสือ *กฎหมายตราสามดวง* ประมวลกฎหมายอันพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก มหาราชโปรดเกล้าฯ ให้นักปราชญ์ราชบัณฑิตชำระใหม่จากสมัย แผ่นดินกรุงศรีอยุธยาและกรุงธนบุรี...

ไม่มีใครสงสัยอีกแล้วว่าโทษประหารโทษประหลาดนั้นคือ
สัญลักษณ์ของมันจริง ทุกคดีสืบเนื่องเกี่ยวกันจริง ทว่า คนร้ายทำ
ไปเพื่ออะไร นี่หมายความว่ามันจะฆ่าคนวันเว้นวันจนครบวิธีการ
ทั้ง ๒๑ อย่างงั้นหรือ! แล้วมันเลือกคนจากไหน...

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 50-52)

จากตัวอย่างข้างต้นจึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนผูกปมการใส่ร้ายและเกลียดชังกัน โดยมีที่มาจาก
ชวราภะที่ถูกกดขี่และใช้แรงงานในกระบวนการค้ามนุษย์จนเชื่อมโยงไปสู่คดีฆาตกรรมที่ฆาตกรฆ่า
เหยื่อตามวิธีของโทษประหาร ๒๑ สถานเมื่อกาลก่อน ในกฎหมายตราสามดวง ซึ่งเป็นกฎหมายที่ถูก
ใช้มาตั้งแต่สมัยแผ่นดินพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช และยกเลิกไปในแผ่นดิน
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมหาราช มีการแบ่งหมวดหมู่ไว้มากมาย และในตอนท้ายมี
บทอันว่าด้วยการประหารอย่างโทษร้ายทรมาณทั้ง ๒๑ สถาน คือ หากใครกระทำความผิดร้ายแรง
จะถูกลงโทษอย่างโทษร้าย เช่น การใช้ขวานผ่าอก การตีหัวจนกะโหลกแตก การเอาถ่านร้อนยัดเข้าไป
ในสมองจนเดือดในที่สุด เป็นต้น จึงเป็นการผูกปมข้อสงสัยว่า ฆาตกรเป็นใคร เหยื่อที่เขาเลือกมี
ความเกี่ยวข้องกับชวราภะอย่างไร เขาทำไปเพื่ออะไร และข้อสงสัยจากการกระทำของตัวละคร
คนร้ายเป็นปมสำคัญในเรื่องที่ทำให้ตัวละครนักสืบไตร่ตรองต้องไปสืบค้นเพื่อไขปริศนาในคดีให้
กระจ่าง

ในนวนิยายเรื่อง *อโคตสาง* ผู้เขียนผูกปมเหตุจากการใส่ร้ายและสร้างความเกลียดชัง จนเป็น
ชนวนเหตุให้เกิดคดีฆาตกรรมบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ โดยเหยื่อที่ถูกฆาตกรรมทุกคนจะถูกจัดฉาก
สภาพศพให้น่ากลัว และมีการตั้งข้อความปริศนาเพื่อให้เป็นที่น่าสนใจจากคนในสังคม โดยข้อความที่
คนร้ายทิ้งไว้ข้างศพเป็นปริศยานั้นคือตอนต่าง ๆ ที่ผู้เขียนนำมาจาก นิทานเวตาล ดังตัวอย่าง

มีหลักฐานแสดงชัดว่า คนร้ายลุ่มจับเหยื่อด้วยการโรย
ตะปูเรือใบบนถนนเปลี่ยวช่วงกลางคืน ครั้นเหยื่อขับรถทับแล้ว
เปลือยเปิดประตูออกมาดูก็จะถูกคลุมหัวลากไปสังหาร ก่อนจัด
แสดงศพด้วยท่าทางพิลึกพิลั่นตลอดจนตั้งข้อความจากวรรณกรรม
เรื่องนิทานเวตาลเอาไว้ด้วย

(อโคตสาง, 2564, น. 7)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างการผูกปมการใส่ร้ายกันระหว่างคนร้ายกับเหยื่อ
ด้วยสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมตามนิทานเวตาล ซึ่งเป็นวรรณกรรมสันสกฤตโบราณ โครงเรื่องหลัก
ของนิทานเรื่องนี้เป็นเรื่องการโต้ตอบปัญหาระหว่างพระวิกรมาทิพย์ กษัตริย์แห่งกรุงอุชชียนี กับ
เวตาล ปีศาจที่มีร่างกายกึ่งมนุษย์กับค่างคาว ซึ่งจะนำเข้าไปสู่นิทานย่อยต่าง ๆ ที่แทรกอยู่ในเรื่องนี้
รวม 25 เรื่อง แต่นิทานเวตาล เป็นเรื่องการโต้ตอบ ปัญหา จึงทำให้เกิดข้อสงสัยว่า ทำไมฆาตกรต้อง

ใช้นิทานเรื่องนี้มาเป็นส่วนหนึ่งของการจัดฉากกับเหยื่อที่ถูกฆาตกรรม เขาอยากบอกเรื่องอะไร และ เขาสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่องเพื่ออะไร เหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่าง ๆ จึงเป็นการผูกปม ข้อสงสัยให้ผู้อ่านติดตามการสืบสวนของนักสืบในเรื่องเพื่อสืบหาความจริงต่อไป

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า การผูกปมในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ต์ ส่วนใหญ่จะ มาจากการขาดความรักและความเข้าใจ การเกลียดชังและใส่ร้ายกัน และความห่างเหินกันของบุคคล ในครอบครัว จึงทำให้เกิด เหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่นำไปสู่การสืบสวนหาความจริงเพื่อไขปม ปริศนาต่อไป

3.4 การคลายปมในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ต์

การคลายปม ในอาชญาวิทยานเน้นเปิดเผยเรื่องราวของการเกิดคดีและการคลี่คลายคดีเป็น หลัก ด้วยการเปิดเผยความจริง การเปิดเผยการจบของตัวละครฆาตกร เป็นต้น ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาการคลายปมของเหตุการณ์เกี่ยวกับคดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของ ปรាប់ต์ซึ่งมีสาเหตุมาจากการขาดความรักและความเข้าใจ ความห่างเหินกันของบุคคลในครอบครัว การเกลียดชังและทำร้ายกัน ซึ่งเหตุการณ์ข้อสงสัยดังกล่าวได้รับการคลี่คลายในตอนท้ายของเรื่อง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *กาหลมทรทิก* ผู้เขียนคลายปมการใส่ร้ายกันโดยเปิดเผยความจริงว่า ครอบครัวของตำรวจฟ้องต้องการให้เขาใช้อำนาจหน้าที่ส่งเสริมธุรกิจของครอบครัว ในช่วงนั้น นายทองนอกพยายามจะเข้าไปมีเกี่ยวกับบริษัทที่ตระกูลของเฟื่องหมายดาร่วมทุนอยู่ ญาติผู้ใหญ่ของ เฟื่องจึงยื่นคำขาดให้เขาสร้างหลักฐานป้ายสีว่านายทองนอกเกี่ยวข้องกับคดีกบฏบวรเดชทำให้ต้อง ติดคุกและถูกส่งไปขังอยู่ที่ตะรุเตาจนสุดท้ายตายในคุก ถึงแม้ว่าเฟื่องจะสำนึกผิดและขอลาออกจาก ราชการ บวชพระเพื่อบรรเทาความรู้สึกผิดของเขา แต่พะนอนิจก็ไม่ให้อภัยและยังติดตามแก้แค้น ดังตัวอย่าง

“ผมขอโทษ” ยังอยู่ในความสงบ น้ำตาของเฟื่องหล่นลง
 ซ้ำ ๆ “คุณไม่รู้หรือกว่า ผมเองก็ทรمانกับมันมากแค่ไหน ผมตั้งใจ
 จะเป็นตำรวจที่ดี แต่ครอบครัวต้องการให้ผมใช้อำนาจหน้าที่
 ส่งเสริมธุรกิจของพวกเขา นายทองนอกคุณพ่อของคุณเป็นเศรษฐี
 ที่ปากน้ำโพ เขาพยายามจะเข้ามาเกี่ยวกับบริษัทฝรั่งที่ตระกูล
 ของผมหมายดาร่วมทุนอยู่ ญาติผู้ใหญ่ของผมจึงยื่นคำขาดให้ผมที่
 ตอนนั้นมีหน้าที่ตามจับกลุ่มกบฏคดียบวรเดช สร้างหลักฐานป้ายสี

คุณพ่อคุณชชะ...เมื่อทุกอย่างสงบ ผมจึงขอลาออก แล้วอาศัยร่มเงา
 กาสาวพัสด์เพื่อบรรเทาความรู้สึกผิดของตัวเอง”

(กาหลมหรทีก, 2562, น. 193)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนคลายปมโดยเปิดเผยความจริงว่าพะนอนิจเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ฆาตกรรมที่เกิดขึ้นทั้งหมด เธอต้องการแก้แค้นนายเฟื่องผู้ทำลายครอบครัวและความสุขในชีวิตของเธอ จึงสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื้อที่เป็นข่าวโด่งดังไปทั่วเมืองเพื่อต้องการบีบบังคับให้นายเฟื่องซึ่งบวชเป็นพระแสดงตัวออกมาและต้องการเปิดเผยความจริงให้คนในสังคมรู้เกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมจากเหตุการณ์การป้ายสีที่ทำให้พ่อของเธอต้องติดคุกจากการถูกล่าวหาในคดีกบฏวระเดช

ในนวนิยายเรื่อง *นิราศมหารมณพ* ผู้เขียนคลายปมการขาดความรักและความเข้าใจโดยใช้วิธีการเปิดเผยสาเหตุที่สุพรรณผู้เป็นแม่ไม่ได้อยู่กับนุชาว่า ผู้เขียนคลายปมการขาดความรักและความเข้าใจโดยใช้วิธีการเปิดเผยสาเหตุที่สุพรรณผู้เป็นแม่ไม่ได้อยู่กับนุชาว่า สุพรรณมีเชื้อสายเป็นชาวเมินหรือเงือก มีลักษณะผสมผสานระหว่างมนุษย์กับสัตว์อาศัยอยู่ได้ทั้งในน้ำและบนบก ชาวเมินกำลังได้รับความเดือดร้อนจากการรุกรานของมนุษย์ ดังนั้นเธอต้องเก็บความลับนี้ไม่ให้คนอื่นรู้ รวมถึงลูกสาวของเธอเอง เพราะสุพรรณคิดว่านุชาอาจจะเป็นมนุษย์ธรรมดาและเธออยากให้นุชาใช้ชีวิตเหมือนคนทั่วไป ดังตัวอย่าง

‘นุชาไม่เหมือนผี ไม่เหมือนผีเลยนะลูก แม่จะบอกว่าหนูเป็น
 อะไร ถ้าหนูซลัญญากับแม่ได้ว่าจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ’

‘ความลับหรือคะ’

‘สำคัญ ไม่อย่างนั้นแม่จะติดต่อกลับนุชาไม่ได้อีก’

‘แม่เชื่อใจหนูได้ หนูจะไม่บอกใครทั้งนั้นคะ’

แล้วแม่ก็บอกนุชา บอกว่าแม่ไม่ใช่คนธรรมดา แต่เป็นชาวเมิน
 เป็นนักรบที่อาศัยอยู่ในน้ำ...

(นิราศมหารมณพ, 2561, น. 283)

เมื่อนุชาได้รู้ความลับเกี่ยวกับชาติพันธุ์ของตนเองและเหตุนี้ทำให้เธอไม่ได้อยู่กับแม่ นุชา รู้สึกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ยุติธรรมต่อตัวเธอเองและชาติพันธุ์ของเธอ เธอจึงสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่องเพื่อทำให้มนุษย์หวาดกลัวและไม่มายุ่งเกี่ยวกับชาวเมิน ดังตัวอย่าง

มือของนุชาหล่นจากเรือขาที่อยู่สูงขึ้นไป หญิงสาวทนได้ทุก
 อย่าง นอกจากความท่างเห็นของแม่...

ไม่ว่ามีส่วนจริงหรือไม่ นุชาไม่ตอบ ถามกลับ “แม่คิดว่า
 ฆาตกรรมต่อเนื้อที่ที่เกิดขึ้นทำให้พวกมนุษย์รู้สึกยังไง”

“ความใจดำอำมหิตของแกทำให้พวกนั้นกลัว ความกลัวจะเปลี่ยนเป็นเกลียดชังเมื่อเขารู้ว่ามิเผ่าพันธ์ประหลาดเกี่ยวข้องอยู่ข้างหลัง!”

“ความกลัวจะเปลี่ยนเป็นยำเกรงต่างหาก ถ้าพวกเขาได้รู้ว่าชาวเมินทำอะไรได้บ้าง และพวกเขาจะต้องเริ่มระวัง เจ้าของท้องทะเลไม่ใช่แค่กุ้ง หอย ปู ปลา ปะการัง หรือสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ ที่พวกเขาประเมินว่า ด้อยกว่าตัวเองอีกต่อไป เมินจะสามารถใช้ความกลัวของพวกเขาเป็นอำนาจ แล้วเมื่อนั้นการต่อรองจะต้องเกิด!”

(นิราศมทรณพ, 2561, น. 302-304)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนคลายปมโดยการเปิดเผยความจริงว่าตัวละครฆาตกรในคดีฆาตกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง นิราศมทรณพ คือ นุชา ซึ่งเป็นเชื้อสายชาวเมิน ที่มีความแตกต่างจากมนุษย์และมีลักษณะพิเศษคือการแปร่งเสียงคลื่นอินฟราซาวด์ที่สามารถทำร้ายให้คนเสียชีวิตได้ และเนื่องจากการขาดความรักความเข้าใจจากสุพรรณผู้เป็นแม่ผนวกกับการรับรู้เกี่ยวกับเผ่าพันธ์ของตนเองที่เดือนร้อนจากการรุกรานของมนุษย์ จึงทำให้เธอก่อคดีต่าง ๆ เพื่อสร้างความหวาดกลัวให้กับมนุษย์และทำให้มนุษย์หยุดการรุกรานเผ่าพันธ์ของเธอ

ในนวนิยายเรื่อง *ห่มแดน* ผู้เขียนคลายปมการขาดความรักและความเข้าใจด้วยการเล่าในตอนท้ายเรื่องเกี่ยวกับการตายของภรรยาคุณเหรียญแม่ของแดนเลทซ์ โดยเหตุการณ์นั้นเกิดจากพ่อของโรทันมีความขัดแย้งกับคุณเหรียญจึงจับตัวแม่ของแดนเลทซ์ไปขังไว้ในบ้านและจุดไฟให้แดนเลทซ์ถือไว้ ในขณะเดียวกัน เขายังมัดคุณเหรียญเพื่อให้เขามาช่วยไม่ทันจึงทำให้เธอต้องตายในกองเพลิงถึงแม้คุณเหรียญจะรักและเป็นห่วงแดนเลทซ์มาก แต่หลังจากเหตุการณ์นั้น ทำให้เขาเริ่มห่างเหินจากแดนเลทซ์เพราะเมื่อเห็นแดนเลทซ์เขาจะนึกถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น นอกจากนั้นคุณเหรียญยังไม่ต้องการให้แดนเลทซ์เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจใเครือเวียงอวิศย์ เพราะเขาว่าการซื้อที่ดินเพื่อทำรีสอร์ทและเหตุการณ์ไฟไหม้ที่เกิดขึ้นกับรีสอร์ทต่าง ๆ นั้นเกิดจากคุณสมิทธาแม่เลี้ยงของแดนเลทซ์ถึงแม้เขาจะเป็นสามีของคุณสมิทธาแต่เขาก็ไม่เคยให้ความนับถือคุณเหรียญ คุณเหรียญไม่ยอมให้แดนเลทซ์เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจ จึงได้ทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินให้เขาเพียงแผ่นกระดาษกระดาษวาดภาพ และสีน้ำชุดใหญ่เท่านั้นเพื่อปกป้องไม่ให้แดนเลทซ์เข้าไปยุ่งเกี่ยวเพราะอาจต้องตกอยู่ในอันตราย ดังตัวอย่าง

“คุณสมิทธาไม่เคยให้ความนับถือพ่อ...” เหรียญ

อินไซพันธ์ เล่าต่อ อัมพรและกुरुข่าหนึ่งฟัง

“เธอไม่สนับสนุนให้หลาน ๆ และลูกน้องของเธอนับถือ

พ่อ แต่พ่อทนอยู่เพื่อคุณสมาน เพื่อเวียงอวิศย์ และเพื่อ

แดนเลทซ์ แต่หนูคงเห็นว่า การอุทิศตัวของพ่อไม่เคยเกิดประโยชน์
อะไร”

(หมัดแดน, 2562, น. 199)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนคลายปมการขาดความรักและความเข้าใจด้วยการเปิดเผยความจริงว่า แดนเลทซ์เข้าใจผิดว่าพ่อไม่ยอมเขียนพินัยกรรมยกธุรกิจให้เขาเป็นเพราะพ่อไม่รักเขา แต่แท้จริงแล้วพ่อของเขารักและต้องการปกป้องไม่ให้เขาตกอยู่ในอันตรายหากเข้าไปยุ่งกับธุรกิจของเวียงอวีย์ เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทำให้เขาได้ค้นพบว่าสิ่งที่เคยเข้าใจว่าพ่อเกลียดและไม่สนใจเขากลับกลายเป็นความเข้าใจผิด ความไม่เข้าใจกันเปรียบเหมือนชีวิตที่ปกคลุมหม่มหม่มจากหมอกควันประหลาดที่ทำให้เรามองไม่เห็นความจริง

ในนวนิยายเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนคลายปมของเรื่องที่เกิดจากความเกลียดชังและทำร้ายกันโดยเปิดเผยความจริงและแรงจูงใจของฆาตกรคือ สารวัตรพรตเป็นตำรวจที่ต้องทำงานเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ เป็นตัวละครที่ยึดมั่นในหน้าที่การงานและกระบวนการยุติธรรม แต่เขาได้พบความไม่ยุติธรรมการเอารัดเอาเปรียบ การแบ่งชนชั้น แบ่งพักแบ่งพวก ความเกลียดชังคนที่ไม่ใช่พวกเดียวกัน โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่เกิดกับชาวรากษะ และเบญญาเพื่อนอันเป็นที่รักเสียชีวิต แต่ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากกระบวนการทางกฎหมาย ผู้กระทำความผิดในคดีไม่ได้ถูกลงโทษตามกฎหมายเพราะเป็นผู้มีอิทธิพล เป็นเหตุให้สารวัตรพรตปรับเปลี่ยนบทบาทกลายเป็นผู้บงการ ของเหตุการณ์ฆาตกรรมทั้งหมดภายในเรื่อง และนำเอาวิธีการลงโทษที่ปรากฏในกฎหมายตราสามดวง คือการใช้โทษประหาร ๒๑ สถาน ที่มีวิธีลงโทษที่เหี้ยมโหดมาใช้กับเหยื่อเพื่อดึงดูดความสนใจคนในของสังคมและเปิดเผยให้ทุกคนในสังคมได้รู้ถึงความไม่ยุติธรรมที่เกิดขึ้น ดังตัวอย่าง

‘ก็ประเทศนี้ คุณยังจะหวังอะไรกับระบบได้อีก กฎหมาย
เล่นงานคนชั่วตัวใหญ่ ๆ ไม่ได้ แถมผู้รักษากฎหมายก็กลายเป็นแค่
วัวแค่วายให้พวกมันขี่คอ จุงจุมกทำอย่างนั้นอย่างนี้...’

‘คดีค้ามนุษย์รากษะเมื่อปีก่อนก็เถอะ ถ้าไม่เพราะทุกคน
เดินกันแบบนี้ เดินกันไปถึงสังคมโลก คุณคิดเหรวว่ากระบวนการ
ยุติธรรมบ้านเราจะลากคนผิดมาเป็นยวง ยวงที่มีคนใหญ่คนโตติด
ขายเสียด้วย! นี่ไง แล้วทำไมผมถึงจะไม่เดินตามละ เดินให้เรื่องนี้
มัน ‘ส่งเสียง’ ไปได้ไกลและดังที่สุด ในเมื่อผมก็ต้องการสิทธิภาพ
ของผลลัพธ์ ‘ร้อยเปอร์เซ็นต์’ เหมือนกัน!’

... ‘ผมกำลังจัดคนช่วยอย่างมีประสิทธิภาพได้ที่ละคน
ที่ละคน แถมอีกไม่นานนี่จะถอนรากถอนโคนพวกมันได้ทั้งหมด...’

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 288-289)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนคลายปมการใส่ร้ายของตัวละครฆาตกรโดยเปิดเผย ความจริงและแรงจูงใจของฆาตกรว่า สารวัตรพรตเป็นฆาตกรที่ก่อคดีฆาตกรรมต่อเนื่องทั้งหมดเพื่อ ดึงดูดความสนใจคนในของสังคม และเรียกร้องความยุติธรรมจากสังคมเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ การใช้แรงงานและความเกลียดชังและการกดขี่ที่เกิดกับชาวรากษะ

ในนวนิยายเรื่อง *อโคทาสาง* ผู้เขียนคลายปมการใส่ร้ายกันด้วยเปิดเผยความจริงและแรงจูงใจ ของฆาตกรทั้ง 4 คน ได้แก่ นายแพทย์กฤษหิรัณย์ นายช่วงเพื่อนของนายกีรินทกับนายกิเลนเหยื่อใน คดีฆาตกรรม พ.ต.ต.บวรชิต จระนำ และ พ.ต.อาหรับ เหลืองสนิท อดีตผู้บังคับบัญชาของบวรชิต โดย บรรยายเหตุการณ์ว่า นายแพทย์กฤษหิรัณย์รู้สึกไม่ยุติธรรม เพราะเขาเป็นหมอที่มุ่งมั่นตั้งใจทำงาน ช่วยชีวิตคนมาตลอด แต่เมื่อนายแพทย์ได้ถูกศิษย์ของเขาทำงานผิดพลาดจากการวินิจฉัยอาการผู้ป่วย ผิดจนทำให้ผู้ป่วยต้องตายและเชื่อมโยงทำให้เขาต้องเสียชื่อเสียงไปด้วย นอกจากนี้ เขายังได้รู้ว่า นายแพทย์ได้กับแพทย์หญิงร้อยกรองภรรยาของเขาแอบมีสัมพันธ์กันทำให้เขาโกรธแค้น จึงสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมเพื่อแก้แค้น เพราะสองคนนี้มีส่วนทำให้เขาต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติ ศักดิ์ศรีที่เขาสร้างมาตลอดชีวิต ดังตัวอย่าง

“แต่มันก็แปลกนะ คุณนำเสนอบ้างนี่ คนชื่นชมกันใหญ่ว่า
เสียงไปช่วยเก็บหลักฐานทำให้จับคนร้ายได้ คนดี ๆ ไม่ต้องถูกฆ่า
ตาย แต่ถามจริงเถอะ ต่อให้เป็นฆาตกรโรคจิตจริง ๆ ตลอดชีวิตมัน
จะฆ่าคนได้สักกี่คนกัน ผมน่าจะช่วยชีวิตคนมาตั้งไม่รู้เท่าไร แต่ไม่
เห็นจะมีใครพูดถึง พอฆ่าคนสองคนที่มันตั้งใจจะทำลายเกียรติยศ
ศักดิ์ศรีที่ผมสร้างมาตลอดชีวิต กลับโดนคนรุมสาปแช่ง ทั้งที่ชีวิต
ของหมอช่วย ๆ สองคนนั้นช่วยชีวิตคนใช้รวมกันยังไม่เท่าผมเลย
ด้วยซ้ำ!”

(อโคทาสาง, 2564, น. 388)

หลังจากนายแพทย์กฤษหิรัณย์ก่อคดีฆาตกรรมนายแพทย์ได้กับแพทย์หญิงร้อยกรอง นายช่วง กรรมการของชมรมพระเครื่องศรีสุขารมย์ฉายโอกาสวางแผนเลียนแบบวิธีฆาตกรรมเพื่อฆ่านายกิเลน กิจวานิชเจ้าของโรงหล่อพระ เพราะชื่อนายกิเลนกำลังสมัครขอเป็นกรรมการของชมรมพระเครื่อง แต่ นายช่วงเป็นเพื่อนของเขาตั้งแต่สมัยเด็กจึงรู้ว่านายกิเลนเคยกระทำความผิดมีประวัติไม่ดี และมี คุณสมบัติไม่เหมาะสม ดังนั้น นายช่วงคิดว่าถ้าหากนายกิเลนเข้ามาเป็นกรรมการใหม่ได้สำเร็จ อาจดึงให้เกียรติภูมิของเขาตกต่ำตามลงไป จึงวางแผนฆ่ากิเลนตาย แต่เขาฆ่าผิดคน เป็นนายกีรินท พี่ชายนายกิเลนที่มาแอบซ่อนตัวอาศัยอยู่กับกิเลนในโรงหล่อพระ ดังตัวอย่าง

... ‘ผมว่ามันน่าจะยิ่งกว่านั้น คุณช่วงน่าจะรู้สึกว่าการได้
คนคุณสมบัติด้อยอย่างคนกิเลนเข้ามาเป็นกรรมการใหม่ นั้นจะ

กลายเป็นสิ่งที่ทำให้คนครหากันว่าตำแหน่งนี้ไม่ได้ดังงาม
สมบูรณ์แบบอย่างที่ใคร ๆ เคยเข้าใจ ทีนี้ พอรวมกับทัศนคติเห็น
คนไม่เท่ากันคน มันเลยไม่ยากที่คิดจะกำจัดคนที่แถมองว่า
มีค่าน้อยกว่าตัวเองมาก ๆ โดยเฉพาะการเข้ามาของคนกิเลน
อาจดึงให้เกียรติภูมิของแกตกต่ำตามลงไปด้วย นั่นแหละคือสิ่งที่
แถมหนักใจและไม่มีทางยอมได้ครับ'

(อโคกสง, 2564, น. 209)

นอกจากนั้น พ.ต.ต.บวรชิตยังเป็นคนร้ายอีกรายหนึ่ง โดยบรรยายว่า เมื่อบวรชิตถูกจับและ
ภารตาไปเยี่ยม บวรชิตยอมรับว่าเขาเป็นคนที่ชำนาญไอศยุบต์พ่อของภารตา เพราะเขาเป็นอัมพาต
และต้องรักษาตัวในโรงพยาบาล ภารตาก็ต้องไปดูแลพ่อและกิจการธุรกิจของพ่อที่ถึงแม้จะไม่ได้ทำด้วย
ตัวเองแต่ก็ยังคอยควบคุมกำกับดูแลผ่านภารตา ซึ่งบวรชิตรู้สึกว่าเป็นหน้าที่รับผิดชอบที่ทำให้ภารตา
ผู้หญิงที่เขารักต้องเหน็ดเหนื่อยและทุกข์ใจมาก จึงทำให้เขาตัดสินใจไปหานายไอศยุบต์เพื่อ
ลดความกดดันของภารตา ดังตัวอย่าง

ภารตาก็ดัดกราม “ตอบมาสิว่าพี่ฆ่าแต่ดีทำมะ-

“เพราะท่านทรमान!” อีกฝ่ายสวนขึ้นมาอย่างยังพยายาม
ข่มละอื่น

คำตอบไปยังสงบ และเป็นครั้งแรกที่ซึมเข้าไปให้เธอยอม
นิ่งฟัง “แล้วก็ทำให้...คุณแขกต้องทรमान...”

หญิงสาวกะพริบตาปริบ เกือบไม่เชื่อ ปนกับงงงวยเหมือน
นั้นไม่ใช่ภาษาคน “แขกเนียนะทรमान”

เขาจ้องตาสงบ เฉพาะแววแสงที่สะท้อนลงบนหยดน้ำใน
ตานั้นดูระริกปากบอกด้วยถ้อยคล้ายจะคุ้ม “ทุกวันนี้แต่ยังไม่
ยอมไว้ใจใครสักคน ดื้อจะอ่านจะกำกับงานเอง”

(อโคกสง, 2564, น. 370-371)

ในขณะเดียวกัน ยังมี พ.ต.อาหรับ เหลืองสนิท อดีตผู้บังคับบัญชาของหมวดบวรชิตเป็น
คนร้ายที่อยู่เบื้องหลัง อาหรับเป็นอาและเป็นพ่อบุญธรรมของภารตา เขาคิดว่าเมื่อพ่อของภารตา
เสียชีวิต กิจการทั้งหมดจะตกเป็นของภารตาเพราะเธอเป็นทายาทเพียงคนเดียว และหลังจากนั้นเขาก็
จะเข้ามาเป็นคนที่จัดการทรัพย์สินให้กับภารตา ดังนั้น เขาจึงใช้บวรชิตนายตำรวจผู้ได้บังคับบัญชา
ของเขาที่หลงรักภารตาเป็นเครื่องมือในการจัดการกับพ่อของภารตา โดยการโกหกและสร้างเรื่องราว
ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับภารตากับพ่อของเธอ ทำให้บวรชิตหลงเชื่อจนเป็นเหตุให้ตัดสินใจก่อคดีฆาตกรรมพ่อ
ของภารตาเพื่อลดความกดดันของภารตา หลังจากที่บวรชิตถูกจับได้ ไตรตรึงษ์สันนิษฐานจาก

คำให้การจากบวรชิตได้ว่า แรงจูงใจของอาหรับคือ เขาอยากได้มรดกจากนายไอยคุปต์ ไตรตรึงษ์จึงไปเตือนภรรยาให้ดูแลความปลอดภัยของตัวเอง ดังตัวอย่าง

“แรงหนุนจากคนคนนี้มีอิทธิพลต่อสารวัตรเสมอ เรียกว่า
ซึ้งก็เป็นนก ซี้ไม่เป็นไม้ ซี้ว่าคนดีเป็นคนร้าย คนร้ายเป็นคนดี หรือ
ซี้ว่าคนคนไหนสมควรจะอยู่หรือไปก็ไม่น่าจะยาก คุณไอยคุปต์เอง
ก็ป่วยมาพักใหญ่ ไม่น่าจะไปสร้างสตูที่ไหนได้ คุณแขกลองคิดดู
ดี ๆ แล้วกัน ว่าถ้าหมดท่านไปสักคน ใครจะได้รับผลประโยชน์มาก
ที่สุด”

“แต่ดีมีทายาทคนเดียวคือฉัน...”

“ซึ่งยังดูแลกิจการเองไม่ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์”

เสมือนเข็มอีกเล่มที่มลงเนื้อหัวใจจนสะดุ้ง

ไตรตรึงษ์ไม่พูดต่อ เสไปว่า

“เท่าที่ผมอยากจะทำก็คือ คนที่อยู่เบื้องหลังสารวัตร
บวรชิตน่าจะฉลาดมาก เขาเลี้ยงคนจนเชื่อใจแล้วก็จงรัก กล่อมให้คน
ยอมถูกใช้งานได้ชนิดไม่มีหลักฐานอะไรสาวไปถึงตัวเองเลย
พอเป็นแบบนี้ การจะเอาผิดเขาก็แทบเป็นไปไม่ได้ แต่ที่แน่ ๆ
จุดประสงค์กับความพยายามเดิมของเขาจะยังไม่หายไป สิ่งเดียวที่
ผมพอจะบอกได้ก็คือ คุณต้องระวังตัว!”

(อโคกสง, 2564, น. 374-375)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนคลายปมการใส่ร้ายด้วยการเปิดเผยความจริงว่า
คนร้ายในเรื่องมี 4 ราย รายแรกคือกฤษหิรัณย์ เขาสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมเพื่อแก้แค้นนายแพทย์
ไถ่ซึ่งเป็นลูกศิษย์กับแพทย์หญิงร้อยกรองภรรยาของเขาที่เป็นต้นเหตุทำให้เขาต้องเสียชื่อเสียงเกียรติที่
เขามุ่งมั่นสร้างมาตลอดชีวิต รายที่สองคือนายช่วงที่ก่อคดีฆาตกรรมนายกรีนทซึ่งเป็นการฆ่าผิดคน
เนื่องจากนายช่วงต้องการฆ่ากิเลนเพราะไม่อยากให้กิเลนเข้ามาเป็นกรรมการชมรมพระเครื่องร่วมกับ
เขา จึงแอบเข้าไปในโรงหล่อพระและวางยาในอาหารเพื่อให้กิเลนกิน แต่นายกรีนทพี่ชายของกิเลน
กลายเป็นผู้รับเคราะห์แทนเพราะเขาซ่อนตัวอยู่ในบ้าน เมื่อเขาหิวจึงนำอาหารนั้นไปกินทำให้เสียชีวิต
ส่วนรายที่สามคือ บวรชิตที่ก่อคดีฆาตกรรมด้วยความรักที่มีต่อภรรยาต้องการให้เธอพ้นจากความทุกข์
ที่ต้องทำงานและดูแลพ่อที่ป่วย และรายที่สี่คือ อาหรับที่อยากได้มรดกของไอยคุปต์พ่อของภรรยา
จึงโกหกและสร้างเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับภรรยาที่พ่อของเธอทำให้บวรชิตหลงเชื่อจนเป็นเหตุให้
ตัดสินใจก่อคดีฆาตกรรมพ่อของภรรยา

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า การคลายปมในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ เรื่อง *กาหลมทรทิก นิราคมพรรณพ ห่มแดน ลิงพาดกลอน และอโศกสวาง* ผู้เขียนคลายปมด้วยการเปิดเผยความจริงที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเหตุการณ์หรือปมปัญหาต่าง ๆ ที่ผู้เขียนผูกไว้ในเรื่อง รวมถึงการเปิดเผยตัวละครคนร้ายที่ก่อคดีต่าง ๆ

3.5 การปิดเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์

การปิดเรื่องในนวนิยาย แบ่งได้เป็น การปิดเรื่องแบบสุขนานุกรม การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม การปิดเรื่องแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมาย และการปิดเรื่องแบบทิ้งปมปัญหา

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า วิธีการปิดเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์เป็นการจบแบบโศกนาฏกรรม การจบแบบหักมุม และการจบแบบทิ้งปมปัญหา มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.5.1 การจบแบบโศกนาฏกรรม

การจบแบบโศกนาฏกรรม คือการปิดเรื่องโดยให้ตัวละครเอกเผชิญกับความตาย ความผิดหวัง ความสูญเสีย หรือความล้มเหลวในชีวิต โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *กาหลมทรทิก* ผู้เขียนจบเรื่องแบบโศกนาฏกรรม เป็นการเสียชีวิตของเวทวงศ์นายตำรวจที่สืบคดีและเป็นสามีของพระอนิจ โดยบรรยายเหตุการณ์ว่า พระอนิจวางแผนจะแก้แค้นตำรวจเฟื่องผู้ทำให้ครอบครัวของเธอพังทลาย ขณะที่เธอกำลังทะเลาะกับพระเฟื่อง เวทวงศ์ซึ่งแอบซ่อนตัวอยู่ข้างหลังก็ได้รู้ความจริงทั้งหมดว่าพระอนิจภรรยาของเขาคือฆาตกรที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์คดีต่าง ๆ ที่เขากำลังตามสืบอยู่ และเมื่อพระอนิจชักปืนออกมาเพื่อยิงเฟื่อง เวทวงศ์จึงออกมาห้าม แต่พระอนิจได้ลั่นไกปืนออกไปแล้วเวทวงศ์จึงเข้าไปบังพระเฟื่องทำให้กระสุนพุ่งไปที่หน้าอกของเขาทำให้เสียชีวิต พระอนิจรู้สึกเสียใจอย่างมากกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังตัวอย่าง

...“อย่า!”

ด้วยตกใจ ปืนกระดกพุ่งไปที่ต้นกำเนิดเสียง...

กอดเขาไว้บนตัก รั้งให้เหมือนใจจะขาด เวทวงศ์อยากจะพูดบางอย่าง แต่เขายังไม่มีแรง นัยน์ตาเท่านั้นที่สื่อได้ถึงความรู้สึกเสียใจ เขาแอบฟังเธออยู่นานเท่าไร เธอรู้ดีว่าเขาเกลียดพวกคนชั่วที่อาศัยเครื่องแบบเป็นเครื่องมือมากขนาดไหน เธอไม่ได้ใส่เครื่องแบบ แต่ก็กำลังทำอย่างนั้นอยู่ไม่ใช่หรือ เขาจะเกลียดเธอไหม คงเกลียดเธอแน่ ๆ ไม่อย่างนั้นเขาคงพูดว่ารักเธอและให้อภัยเธออย่างทุกครั้งที่แล้ว

“คุณเวท ฉันรักคุณ ฉันขอโทษ ฉันขอโทษ...” เสียงร่ำไห้
กลายเป็นเสียงกรีดร้อง เมื่อเปลือกตาของสารวัตรหนุ่มค่อย ๆ ปิด
ลงพร้อมมือที่กึ่งตกไปด้านข้าง

ไม่มีอีกแล้ว คนที่ทำให้เธอเชื่อว่าฟ้าหลังฝนยังสดใส ไม่มี
ใครที่คอยคุ้มครองเธอได้แม้กับนายเดชผู้ต่ำช้า หมดเวทางค์ไปเธอ
ก็เหมือนไม่เหลืออะไร...

(กาหลมหรทึก, 2562, น. 194-196)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนปิดเรื่องด้วยการจบแบบโศกนาฏกรรม โดย
บรรยายเหตุการณ์การเสียชีวิตของตัวละครเวทางค์ พระنونิจเห็นสายตาแห่งความผิดหวังของเวทางค์
ก่อนสิ้นลมหายใจเมื่อได้รู้ความจริงว่า เธอคือผู้อยู่เบื้องหลังของเหตุการณ์คดีฆาตกรรมทั้งหมดที่เขา
กำลังตามสืบอยู่ ทำให้พระنونิจรู้สึกโศกเศร้าเสียใจเป็นอย่างมากเพราะเวทางค์คือสามีที่เปรียบเสมือน
ทุกสิ่งในชีวิตของเธอ สุดท้ายพระنونิจมีอาการทางจิต จากการสูญเสียสามีอันเป็นที่รักไป

ในนวนิยายเรื่อง *นิราศมทรณพ* ผู้เขียนจบเรื่องแบบโศกนาฏกรรม เป็นการลาจาก
ของตัวละครเอกที่ต่างเชื้อสายเผ่าพันธุ์คือ ร.ต.อ.เซียงซึ่งมีเชื้อสายชาวเมินเขาต้องทำหน้าที่ดูแลและ
อพยพชาวเมินไปอยู่ในที่แห่งใหม่ ก่อนจากไปเขาได้ใช้คลื่นเสียงอินพราซาวนด์ทำให้จุดเกิดผู้หญิงที่เขา
รักเสียความทรงจำลืมเรื่องราวเกี่ยวกับเขาเพราะเขาต้องการเก็บความลับเกี่ยวกับสายพันธุ์ชาวเมิน
และเพื่อปกป้องกลุ่มชาวเมินให้ปลอดภัย ดังตัวอย่าง

ในขณะที่ภารกิจการตามหาศิลาสมุดล่อแววล้มเหลว
สองเดือนนับจากนี้คือระยะวิกฤต ชายหนุ่มต้องลงไปควบคุมการ
อพยพสู่ถิ่นฐานใหม่เพื่อความปลอดภัยของผู้ได้ปกครอง เขาไม่อาจ
บอกเธอว่าที่ไหน เช่นกันกับไม่สามารถอนุญาตให้เธอเก็บกุม
ความลับของเผ่าเมินไว้ได้ คุณเป็นคนนอก...

อินพราซาวนด์มีผลต่อระบบประสาทและสมอง ทำให้สมอง
ถูกบล็อก ถูกทำลาย หรือในระดับความถี่ไม่ต่ำนักทำให้ขาดสติโ
ควิลดลง...

“ผมรับรองว่านอกจากเรื่องของพวกเรา ร่างกายและ
เรื่องราวอื่น ๆ ในความทรงจำของคุณจะยังปลอดภัยเหมือนเดิม
ทุกอย่าง”

...ชายหนุ่มจ้องตาเสมือนจะจารลงไปยังกว่าแค่ความทรง
จำ ลึกลงสุดหายใจ “ไม่ว่าจะในน้ำ บนบก ที่นี้ หรือที่ไหน ผมจะ

เฝ้าดูคุณอย่างห่าง ๆ จุลเกตุคือเดาเนปจุนดวงเล็ก ๆ เมื่อเนปจุน
แปลว่าพระสมุทร คุณจะยังมีปลาอย่างผมอยู่เสมอ”

เขาลุกยื่น ยื่นมือแต่นวลแก้ม แล้วใช้นิ้วค่อนข้างสากเกลียด
น้ำตาของเธอที่เอ่อออก “ลาก่อน จุลเกตุ”...

(นิราศมทรณพ, 2561, น. 332-335)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการจบเรื่องแบบโศกนาฏกรรม สะท้อน
ความโศกเศร้าด้วยการบรรยายฉากการจากกันของตัวละคร ร.ต.อ.เซียงกับจุลเกตุทั้งที่รักกัน เพราะ
เซียงมีหน้าที่ต้องดูแลปกป้องชาวเมินให้ปลอดภัย เขาจึงจำเป็นต้องทำให้จุลเกตุเสียความทรงจำ
เกี่ยวกับเขา สำหรับจุลเกตุถึงแม้จะถูกทำให้เสียความทรงจำแต่เธอก็ยังรู้สึกว่ามีใครบางคนที่สำคัญ
สำหรับเธอ เป็นการจบเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกผิดหวังและเสียใจไปกับตัวละครด้วย

3.5.2 การจบแบบหักมุม

จบแบบหักมุม เป็นการบิดเบือนความคิดความเข้าใจของนักอ่านให้หันไปอีกทาง โดย
ในตอนต้นผู้เขียนอาจดำเนินเรื่องจนทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องตามความเป็นไปของเหตุการณ์และ
ตัวละคร แต่ตอนจบจะมีบางสิ่งที่มาหักล้างความคิดความเข้าใจเริ่มแรกของผู้อ่านจนหมดสิ้น เป็น
การจบเรื่องแบบที่ผู้อ่านคาดไม่ถึง หรือไม่เป็นไปตามที่คาดเดาไว้ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *ห่มแดน* ผู้เขียนใช้วิธีจบเรื่องแบบหักมุม โดยผู้เขียนได้เล่าเหตุการณ์
ในตอนเปิดเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า คุณเหรียญผู้เป็นพ่อของแดนเลขฑูเสียชีวิตจากเหตุไฟไหม้บ้าน
และ ทำพิธีกรรมทิ้งไว้ให้แดนเลขฑู จนเกิดเรื่องราวของการสืบสวนเกี่ยวกับข้อสงสัยในพิธีกรรม
จนตอนท้ายของเรื่องเมื่อกรูซ่าภรรยาของแดนเลขฑูไปตามหาแดนเลขฑูที่เชียงใหม่ ในตอนกลางคืน
ขณะอยู่ที่ห้องพัก มีคนแอบเข้ามาเพื่อทำร้ายเธอและเกิดการต่อสู้กัน เธอแย่งปืนมาจากคนร้ายได้จึงใช้
ปืนเล็งไปที่คนร้าย แต่เธอได้ยินเสียงตะโกนห้ามเสียงนั้นเธอรู้สึกคั่นหู เมื่อหันไปเธอก็เห็นคุณเหรียญ
พ่อของแดนเลขฑูยืนอยู่ กรูซ่าจึงได้รู้ความจริงว่าคุณเหรียญยังไม่ตาย และเขาก็ขอให้กรูซ่าเก็บเรื่องนี้
ไว้เป็นความลับไม่ให้ใครรู้แม้แต่แดนเลขฑู ดังตัวอย่าง

กระสุนแล่นไปทิศอื่น นางแบบสาวใช้เวลาไม่นานก็แย่ง
ปืนมาได้ นิ้วสอดโกร่งโก ไม่นั่นเหนียวอีกเสียงก็ดังก้อง “อย่า!”

สายตากรูซ่าเลไปเพราะความคั่นหู ขณะเดียวกันครูเอเริ่ม
ร้องไห้ ในที่สุดเจ้าของบ้านตัดสินใจลุกขึ้นกดสวิทซ์ไฟข้างเสา ทันที
ที่แสงสว่างวาบ ภาพตรงหน้าดูจะสาบให้เธอตะลึงซิง!

ผู้มาใหม่คือชายสูงใหญ่ไม่ผิดหินผา เสื้อผ้าเปลี่ยนแปลง
หน้าตาเปลี่ยนไป... “ค...ค...คุณพ่อ!”

เหรียญ อินไชยพันธ์ุ!-ชายผู้เคยเป็นเหรียญ อินไชยพันธ์ุ...

เหรียญข่มใจ “หนูซ่า เราจะคุยกัน แต่นั่นต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไข...” เขาเม้มปาก “แดนเลขฑูจะไม่มีวันได้รู้เรื่องนี้...ตลอดกาล!”

(หม่อมแดง, 2562, น. 188)

นอกจากนั้น ผู้เขียนยังเล่าถึงน้ำดั่งหลานที่สมิหลารับเลี้ยงมาตั้งแต่เด็กเพราะพ่อและแม่ของพวกเขาเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ เขาได้รู้ความลับโดยบังเอิญว่าเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับไฟไหม้รีสอร์ทต่าง ๆ เกิดจากคุณสมิหลาส่งคนไปบีบบังคับให้เจ้าของรีสอร์ทขายที่ดินให้กับเธอและยังให้สินบนตำรวจเพื่อปิดคดี น้ำดั่งจึงร่วมมือกับน้ำหนาวใช้ความลับนี้เป็นประโยชน์ด้วยการยุยงให้ทุกคนเข้าใจผิดกัน และทุกอย่างก็เป็นไปตามแผนเพราะบอร์ดบริหารของบริษัทเวียงอวิศย์ สรุปลผลการประชุมเรื่องทิศทางใหม่ของบริษัทและบีบบังคับให้แดนเลขฑูลาออกจากบริษัททั้งที่เป็นธุรกิจของพ่อ ส่วนน้ำดั่งกับน้ำหนาวก็ได้รับการสนับสนุนจากคุณสมิหลาให้เข้ามาบริหารบริษัทแทน ดังตัวอย่าง

ต้องขอบคุณเหตุบังเอิญครั้งนั้น ครั้งที่เขายังอ่อนแอจนพ่ายแพ้คำตัดสินจากคดี...เขาเพิ่งออกจากห้องน้ำ ตามไปถึงหน้าห้องพักผู้ป่วยก็ต้องตกใจเพราะเสียงดังกัง กระทบระฆังออกมาชน ‘เดินดี ๆ หน่อยซี!’ เธอตะคอกอย่างหัวเสียแล้วเลี้ยวไปอีกทาง ยังไม่ทันสังเกตเลยละมั้งว่าคนที่ถูกชนคือเขา แล้วเสียงโทรศัพท์ใน กระเป่าหมะม้าก็ดังขึ้น เธอหยุดยืนรับสาย ตอนนั้นเองที่น้ำดั่งได้ยินเธอโวยวาย ‘ถูกเผา?! แล้วเรากำลังมีเรื่องกับเจ้าของที่จะไม่ถูกสงสัยเรา!’

กำมืออีกข้างของหมะม้าคลายลงแสดงว่าประโยคของอีกฝ่ายคงชวนเบาใจ...

น้ำดั่งไม่แน่ใจว่ามีคนรู้เรื่องนี้กี่คน แต่แน่ใจว่าไม่มีสักคนรู้ว่าเขารู้...

ไม่คิดเลยว่าความรู้นี้จะช่วยเขาได้ในกาลต่อมา ทันทีที่พินัยกรรมของปะป้าถูกประกาศ น้ำดั่งก็เห็นช่องทางเพื่อกำจัดไอ้เลขฑู

เขาเป่าหน้าหนาวให้ขวางมันจากที่ประชุม ขนาดเดียวกันก็สูมไฟใส่หมะม้า พินัยกรรมประหลาดนั้นต้องมีที่มา หมะม้าคิดมั่วว่าปะป้าต้องการอะไรกันแน่! และไม่นานควันไฟก็ทำให้

คนฉลาดมองพลาดได้ง่าย ๆ โดยเฉพาะเมื่อมันถูกสวมด้วยเชื้อร้าย
แห่งอคติ!

(ทมแดน, 2562, น. 245-247)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการจบเรื่องแบบหักมุมโดยเปิดเผยในตอนท้ายเรื่องว่า คุณเหรียญพ่อของแดนเลขห้าที่ผู้อ่านเข้าใจว่าเสียชีวิตไปตั้งแต่ตอนเปิดเรื่อง อันที่จริงเขายังไม่ได้ตาย แต่เขาฉวยโอกาสในเหตุการณ์ไฟไหม้ที่บ้านใหญ่หนีออกมา เปลี่ยนหน้าตา เปลี่ยนชื่อ แล้วไปอยู่ที่อื่นกับคนที่เขารัก คือครูเอซึ่งเป็นอดีตนางพยาบาลที่ดูแลเขา จึงเป็นการจบเรื่องแบบไม่เป็นที่คาดหมายที่ผู้อ่านคาดเดาไว้ ส่วนตัวละครน้ำดัง เป็นผู้อยู่เบื้องหลังที่ยุยงให้เกิดการเข้าใจผิดกัน และทำให้ทุกเรื่องดำเนินไปตามแผนของเขา โดยที่ไม่มีใครรู้ เพราะต่างคนต่างมีอคติต่อกัน ผู้เขียนได้ให้ข้อคิดในตอนท้ายว่าเมื่อมนุษย์เกิดอคติภายในจิตใจก็เหมือนหมอกที่ปกคลุมจนเราไม่สามารถมองเห็นความจริงที่อยู่ตรงหน้าได้ การจบเรื่องแบบหักมุมเป็นอีกวิธีหนึ่งของการสร้างเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกสนุกสนานน่าสนใจเพราะคาดไม่ถึงว่าเรื่องจะจบไปในอีกทางหนึ่ง

ในนวนิยายเรื่อง *อโคกสาง* ผู้เขียนจบเรื่องแบบหักมุม โดยบรรยายเหตุการณ์ว่า เมื่อหมวดบวรชิตถูกจับ ภารตอาหรับของ พ.ต.อ.อาหรับที่เคยเป็นผู้บังคับบัญชาของหมวดบวรชิตไปเยี่ยมและบอกความจริงกับเขาว่า อาหรับเป็นคนร้ายที่อยู่เบื้องหลังและคอยยุยงให้บวรชิตไปก่อคดีฆาตกรรมและตอนนี้อาหรับได้หนีไปแล้ว แต่หมวดบวรชิตไม่เชื่อและยอมรับว่าเขาเองเป็นคนร้ายเพียงคนเดียว ดังนั้น จึงทำให้ไม่มีหลักฐานที่สามารถจับคนร้ายตัวจริงได้ ดังตัวอย่าง

“พี่ชิต!” อีกฝ่ายอ้าปากค้าง แต่ก็ยังพยายามต่อ “พี่ไม่มีสิทธิ์จะบอกอะไรพ่อเล็กแล้ว ตั้งแต่เข้ามาที่นี่ เขามาเยี่ยมพี่ที่ที่โทร.หากี่หน ที่ติดต่omanันก็เพื่อจะกล่อมให้พี่ยอมรับโทษทั้งหมดถูกมัย ตอนนี้เขาไม่ยอมรับสายพี่หรอก ไม่ยอมมาคุยกับพี่แล้ว พ่อแม่พี่ไปคุยเพื่อจะขอรับรองเขา เขายังหนีหน้าเลย เขาตัดหางปล่อยวัดพี่แล้ว!”

“ไม่จริง! ท่านเป็นคนดี คุณแขก คุณแขกตาไม่ดี ไซ้...คุณแขกตาไม่ดี คุณลืมใส่คอนแทกต์เลนส์อีกแล้วไซ้ ปกติเวลาไม่ใส่คุณก็ต้องหยีตาหรือไม่กล้าทักใครเพราะกลัวคุณผิดคน นี่ไง นี่ไง คุณถึงมองไม่เห็นว่ามีใครชั่วใครดี คุณแขกต้องแยกแยะให้ได้นะครับ ต้องตาสว่างนะครับ อย่ายอมให้อัคนเลว ๆ มันหลอกได้นะครับ คุณแขก!”

(อโคกสาง, 2564, น. 406-407)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการจบเรื่องแบบหักมุมเพราะตำรวจไม่สามารถจับตัวละครคนร้ายที่อยู่เบื้องหลังออกมาลงโทษได้ หมวดบวรชิตถูกจับและสารภาพว่าตนเองเป็นผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว ถึงแม้ว่าทุกคนรู้ความจริงแล้วแต่ก็ไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะจับพ.ต.อ.อาหรับซึ่งเป็นคนร้ายตัวจริงที่ยุงสั่งให้หมวดบวรชิตสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมได้

3.5.3 การจบแบบทิ้งปมปัญหา

การจบแบบทิ้งปมปัญหา หมายถึง ทิ้งปัญหาให้ผู้อ่านคิดหาคำตอบเอง เป็นการจบเรื่องแบบไม่สมบูรณ์ หรือไม่ได้บอกโดยตรงว่าเรื่องจะเป็นไปอย่างไรในที่สุด หรือใช้วิธีทิ้งข้อสงสัยไว้ให้ผู้อ่านไปคิดต่อ

ในนวนิยายเรื่อง *กาหลมหารทิก* ผู้เขียนใช้วิธีจบเรื่องแบบทิ้งปมปัญหา โดยบรรยายว่า พระนอนใจเคยสงสัยว่ามีรอยแปลก ๆ เป็นวงจ้ำเหมือนรอยรูปจี้หรือรอยกริดอยู่บนร่างกายของ นายแพทย์เดชพ่อเลี้ยงของเธอ แต่ไม่รู้ว่ามีรอยนั้นมาจากไหน และผู้เขียนได้เล่าถึงเด็กหญิงไวทิพย์ผู้เป็นลูกสาวของเธอกับพ.ต.ท.เวทวงศ์ว่าวันหนึ่งไวทิพย์เข้าไปเล่นกับคุณตา และเธอใช้มีดแกะสลักเขียนตัวหนังสือลงไปที่บนหน้าผาก ข้อมือ และข้อเท้าของเธอเพราะเธอเคยเห็นแม่ของเธอทำลงบนผลไม้ และเธอคิดว่าอยากให้คุณตามีลายสวย ๆ อย่างนั้นบ้าง ดังตัวอย่าง

วัยสามขวบกำลังชน เด็กหญิงไวทิพย์ ภริมย์รุจ ได้รับคำชมว่า
ฉลาดตั้งแต่เกิด...

พระนอนใจเคยสงสัยว่า วงจ้ำ ๆ เหมือนรอยรูปจี้บนผิวด้านหลัง
ของเดชคืออะไร มันไม่เหมือนแผลกดทับ บางทีมีรอยกริดสั้น ๆ แต่
ลึกลับ บางทีเป็นผื่นคยะเยอเหมือนแพ้อะไรบางอย่าง

แม่ของแกหาคำตอบไม่ได้ วินนี้หนูน้อยจึงยังได้รับอนุญาตให้
เข้ามาเล่นกับคุณตาเช่นเคย

วันนี้คุณตาดีใจกว่าปกติ เพราะในมือไวทิพย์มีของเล่นของ
แกะมาด้วย หนูน้อยเห็นแกะใช้มันเล่นทำคร้ว บางทีคุณแม่ก็ใช้
แต่งลายสวย ๆ ที่เรียกว่า “แกะ-ชะ-หลัก” ผลไม้ แกะอยากให้คุณตามี
ลายสวย ๆ บ้าง จึงยื่นละล้าละลึงอยู่นานว่าจะเลือกตกแต่งส่วนไหน
ของคุณตาดี

ในที่สุดเลือกได้ แก่น่าจะลองเขียนตัวหนังสือแบบที่คุณแม่
สอนไว้บนหน้าผาก ข้อมือ และข้อเท้าของคุณตา...

(กาหลมหารทิก, 2562, น. 204-205)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนปิดเรื่องด้วยการจบแบบทิ้งปมปัญหา โดยบรรยายพฤติกรรมของเด็กหญิงไวทิพย์ลูกสาวของพระนอนใจว่า เธอลองเขียนตัวหนังสือแบบที่คุณแม่

สอนไว้ บนหน้าผาก ข้อมือ และข้อเท้าของคุณตา การกระทำของไวทิพย์ทำให้ผู้อ่านเกิดข้อสงสัยว่า ไวทิพย์อาจจะซึมซับพฤติกรรมและความคิดมาจากพะนอนิจในขณะที่กำลังตั้งท้องเพราะสิ่งที่เธอทำ เหมือนกับเหตุการณ์ฆาตกรรมที่เกิดขึ้น หากเป็นเช่นนั้น เมื่อไวทิพย์โตขึ้นจะใช้ชีวิตต่อไปในสังคมอย่างไร

ในนวนิยายเรื่อง *นิราศมทรณพ* ผู้เขียนยังใช้วิธีจบเรื่องแบบทิ้งปมปัญหาโดยเล่าเหตุการณ์ว่า สมอของนุชาขาดออกซิเจนนานเกินไประหว่างตกน้ำ จึงทำให้เธอไม่ได้สติอีก และตอนนี้แฮร์สัน วอร์ดซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์คนหนึ่งที่กำลังศึกษาเกี่ยวกับคลื่นเสียงได้แอบเฝ้าดูนุชาอยู่กับตนเอง กำมะหยี่สนใจงานศึกษาของแฮร์สัน วอร์ด จึงเข้าไปหาเขาและทำให้เธอรู้ว่านุชาอยู่กับเขา เธอจึงข่มขู่จะนำเรื่องนี้ไปเปิดเผยให้คนอื่นรู้ แต่ถ้าเขาช่วยทดลองโดยนำอวัยวะของนุชาผู้ที่มีเชื้อสายจีนมารักษาโฮสต์ประสาทของเธอเอง เธอจะเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ ดังตัวอย่าง

รอยยิ้มจุดตรงมุมปากกระจัด “คุณก็รู้ หนูไม่ได้ยินเสียง แต่เชื้อสายส่วนหนึ่งของนุชาเป็นพวกเมนที่มีคุณสมบัติดียิ่งกับอะไร หนูต้องการให้คุณทดลองไขมันเพื่อหนู”

“แต่นั่นมัน-”

“หนูยอมเสียง! และคุณไม่ควรปฏิเสธ เพราะนี่จะเป็นผลประโยชน์ต่อพวกคุณเช่นกัน พวกคุณจะมีสิทธิ์ศึกษาผลที่เกิดขึ้นกับหนูได้ไม่มีข้อจำกัด มันจะเป็นความลับแม้กับผู้ปกครองของหนูเอง”

กำมะหยี่ฝืนถึงวันยิ่งใหญ่ โลกจะไม่เจียบอีกต่อไป เธอจะเอาชนะปรากฏการณ์สุดท้ายที่ไม่มีวันกระโดดข้าม เราจะได้ยินเสียงของตัวเอง!

(*นิราศมทรณพ*, 2561, น. 341)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการจบเรื่องแบบทิ้งปมปัญหาของตัวละครนุชาว่า สุดท้ายนุชาถูกกำมะหยี่เอามาทดลองเพื่อรักษาโฮสต์ประสาทของตนเอง และทิ้งข้อสงสัยให้ผู้อ่านจินตนาการเองว่าเมื่อกำมะหยี่นำอวัยวะของนุชาซึ่งเป็นชาวเมนมาใช้แล้วจะทำให้เธอมีความสามารถพิเศษเหมือนชาวเมนหรือไม่

ในนวนิยายเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนยังใช้วิธีจบเรื่องแบบทิ้งปมปัญหาโดยเล่าเหตุการณ์ว่า เบญกาเป็นชารากษะ และเธอยังเป็นภรรยาของทศทิศซึ่งเป็นเหยื่อคนหนึ่งในคดีฆาตกรรม เบญกาวางแผนให้อรชุนชารากษะผู้เป็นน้องเขยของโครงจับหมวดไตรตรึงษ์ เพราะนางวราห์พี่สาวของไตรตรึงษ์เป็นแกนนำรายหนึ่งในเรื่องค้ำมนุษย์ เบญกาคิดว่าไตรตรึงษ์ต้องมีความสัมพันธ์เกี่ยวกับเรื่องค้ำมนุษย์ จึงสั่งให้อรชุนจับไตรตรึงษ์ไปขังในอาคารสมาคมและจุดไฟเผาเพื่อให้ไตรตรึงษ์ตายในกองเพลิง แต่เมื่อไฟไหม้ขึ้นมา ไตรตรึงษ์ถูกลากออกไปทิ้งไว้บนลานด้านหน้า

อาคาร โดยไม่รู้ว่าคนที่ช่วยเขาออกมาเป็นใคร หลังจากดับเพลิงแล้ว ตำรวจพบศพรายหนึ่ง แต่ไม่มีใครสามารถระบุว่าศพรายนี้คือเบงกาทหรืออรชุน ดังตัวอย่าง

หลังจากคืนที่ถูกทำร้ายใน แต่จื่อเหลียงเอี้ยกงหวย เขา
หมดสติยาวนาน มันเหมือนวิญญานบังคับตัวเองให้หลับไหล
เพราะไม่อยากตื่นมารับรู้อะไรอีก

เนื่องจากอาคารสมาคมตกอยู่ในทะเลเพลิง เจ้าหน้าที่
ตำรวจจึงเข้ามาระงับเหตุ และพบว่าร่างของเขาถูกกลากมาทิ้งไว้
บนลานด้านหน้า...

หลังจากดับเพลิงสำเร็จ อาคารเหลือแต่ซาก ภายในซาก
พบศพใหม่เกรียมทั้งตัวเหลือแต่โครงกระดูกหนึ่งศพ ไม่สามารถ
แยกเพศหรือระบุว่าป็นใคร ด้วยเหตุนี้ ตำรวจจึงได้แต่รอเขา
ฟื้นคืนเพื่อเล่าความเป็นไปทั้งหมด...

...ไตรตรึงษ์ขอโทษครอบครัวยายเลือดดาวที่เขาไม่สามารถ
บอกได้เช่นกันว่าซากศพในที่เกิดเหตุ นั่นคือใคร...

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 360-363)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการจบเรื่องแบบทิ้งปมปัญหาว่าไม่มีใครสามารถระบุว่าศพที่ปรากฏในซากอาคารสมาคมเป็นใคร ดังนั้นจึงไม่มีใครรู้ว่าตัวละครคนร้ายเบงกาทและอรชุนตายหรือไม่

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า วิธีการปิดเรื่องที่ใช้ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราบต์จะเป็นการจบแบบโศกนาฏกรรม ได้แก่ ตัวละครจากไปหรือเสียชีวิต ทำให้ตัวละครไม่สมหวังและเสียใจ การจบแบบหักมุม ได้แก่ การจบเรื่องแบบที่ผู้อ่านคาดไม่ถึง หรือไม่เป็นไปตามที่คาดเดาไว้ และการจบแบบทิ้งปมปัญหา ได้แก่ จบแบบสร้างข้อสงสัยให้กับผู้อ่านว่าหลังจากนี้จะเกิดเหตุการณ์อะไรต่อไปกับตัวละครในเรื่อง

3.6 ตัวละครในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราบต์

ตัวละคร เป็นบุคคลที่ผู้เขียนสร้างขึ้นในเรื่องเพื่อทำพฤติกรรมในเรื่อง เป็นผู้มีบทบาทหรือทำให้เรื่องเคลื่อนไหวดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางของเรื่อง โดยปกติ ตัวละครแบ่งได้เป็นสองประเภทคือ ตัวละครเอก มีบทบาททำหน้าที่ดำเนินเรื่องโดยตลอด กับตัวละครประกอบ ซึ่งมีบทบาทเสริมให้ตัวละครเอกเด่นขึ้น สำหรับตัวละครในอาชญากรรมหรือนิยายสืบสวนสอบสวนส่วนใหญ่จะมีตัวละครสำคัญที่ผู้เขียนสร้างขึ้นคือ ตัวละครที่เป็นเหยื่อ ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง ตัวละครผู้ร้ายหรือฆาตกร และตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง

ในการศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของปรารถตามอบบาทในเรื่อง ซึ่งแบ่งได้เป็นสามประเภท ได้แก่ ตัวละครนักสืบ ตัวละครผู้ช่วยนักสืบ และตัวละครคนร้าย ไม่ว่าจะเป็นตัวละครประเภทไหน ต่างก็มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง และเป็นศูนย์กลางของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.6.1 ตัวละครนักสืบ

ตัวละครนักสืบ เป็นตัวละครที่สำคัญที่สุดสำหรับนวนิยายสืบสวนสอบสวน มีบทบาทหน้าที่สืบค้นความจริงและคลี่คลายปมปัญหาในเรื่อง จะมีทั้งตำรวจหรือนักสืบโดยอาชีพ และไม่ใช้ตำรวจหรือนักสืบแต่มีความสงสัยในเหตุการณ์ต่าง ๆ จึงสืบหาความจริง ดังนั้น เรื่องราวนวนิยายสืบสวนสอบสวนจะดำเนินตามการสืบค้นของนักสืบเพื่อเปิดเผยความจริงและนำไปสู่การค้นพบตัวคนร้ายที่เป็นผู้ก่อเหตุ รายละเอียดดังต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *กาทลมหรรทิก* ผู้เขียนสร้างตัวละครนักสืบซึ่งมีบทบาทสำคัญในการสืบสวนคดีฆาตกรรมต่าง ๆ ที่เกิดในเรื่อง คือ พ.ต.ท. เวทวงศ์ ภิรมย์รุจ เป็นนายตำรวจที่มีไหวพริบ ช่างสังเกต และสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างละเอียดรอบคอบ การทำหน้าที่สืบสวนของเขาเริ่มต้นจากเหตุการณ์ที่สามีนางชะลอเพื่อนบ้านของนางเรือนมาแจ้งตำรวจเกี่ยวกับคดีเด็กหญิงวาดลูกสาวนางเรือนถูกฆ่าตาย ทำให้นายตำรวจหนุ่มจากกองตำรวจสอบสวนกลางต้องสืบค้นหาความจริง เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุคือบ้านของนางเรือน เขาตรวจสอบสภาพศพของเด็กหญิงวาดพบว่าถูกตีจนกะโหลกศีรษะแตก นอกจากนั้นบนหน้าผาก ข้อมือ และข้อเท้าทั้งสองข้างปรากฏรอยสักปริศนา เป็นคำจำนวน 5 คำ คือคำว่า เหี้ย เจ้า แพะ ทิ้ง และพงส์ รวมทั้งสอบปากคำนางเรือนแม่ของเด็กหญิงวาด สภาพแวดล้อมของสถานที่เกิดเหตุ สิ่งของเครื่องใช้ที่อยู่ในที่เกิดเหตุ เพื่อสืบหาความจริงและคลี่คลายปมเกี่ยวกับการฆาตกรรม ดังตัวอย่าง

...เหตุการณ์ภายในวันวายแต่เช้าหลังจากเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้ง

นำสะเทือนขวัญจากสามีของนางชะลอ...

ใคร ๆ ที่ต่างยืนยันด้วยปากของตน ครั้งพ.ต.ท. เวทวงศ์
ภิรมย์รุจเข้าไปสอบถาม

“ปกติมีหินลับมีดกอนนั้นอยู่ริเปล่า”

“มีจ๊ะ แต่มีนางแอบอยู่ใต้ตู้กับข้าว”

ผู้สอบปากคำนี้ภาพตัวบ้านแคบที่ปราศจากร่องรอยนิ้วมือ
ของคนร้าย...

สารวัตรหนุ่มไม่ได้คำนึงถึงสิ่งที่เห็นกันทนต์โทะ ประเด็นแรกที่
ต้องตัดทิ้งก็คือโจรธรรมดาแน่นแล้ว วิเคราะห์จากสภาพการณ์และ
ปากคำหญิงตรงหน้า เหลือแค่รอผลตรวจปัสสาวะของเจ้าหล่อน

สารพิษในอาหารบนโต๊ะ และที่น่าจะมีเลือดตกค้างอยู่ในศพเด็กหญิง
วาด ก็ยืนยันได้ชัดเจนว่าสองแม่ลูกถูกวางยานอนหลับ และโจร
กรรมด่าอย่างไม่มีวางแผนซับซ้อนเพื่อยกเค้าบ้านลักษณะขอมช่ออย่างนั้น
(กาหลมทริก, 2562, น. 5-7)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนสร้างตัวละครนักสืบที่เป็นตำรวจ โดยมีหน้าที่รับผิดชอบ
การทำคดีฆาตกรรม มีลักษณะนิสัยช่างสังเกต มีไหวพริบ มีเหตุผล และสุขุมรอบคอบ ซึ่งเป็นลักษณะ
ของตัวละครแนวสมจริง คือ มีบุคลิกลักษณะความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ทักษะคดี พฤติกรรมการแสดงออก
ในการสืบคดีคล้ายคลึงกับตำรวจในชีวิตจริง และในนวนิยายเรื่องนี้ ตำรวจเป็นตัวละครนักสืบที่มี
บทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องเพื่อไขความจริงให้ปรากฏ

ในนวนิยายเรื่อง *นิราศมทรรมพ* ผู้เขียนสร้างตัวละคร ร.ต.อ.เชลียง เดชาพิสัยเป็น
ตำรวจทำหน้าที่เป็นตัวละครนักสืบ เช่น เหตุการณ์ฆาตกรรมนายสขิลิส สกูรี ที่ร.ต.อ.เชลียง เดชาพิสัย
เดินทางไปสมทบกับกลุ่มตำรวจเพื่อสืบสวนคดีฆาตกรรม ดังตัวอย่าง

...ชายหนุ่มจึงเปิดประตูลงไปสมทบกลุ่มคนที่กำลังปฏิบัติ
หน้าที่ซุ่ม

แสงแฟลชสะท้อนเข้าตา ๒ - ๓ ที เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนหนึ่ง
กำลังเก็บภาพรอบ ๆ บริเวณในแนวยาวก่อนโคลลอัพ...

“ผู้ตายเป็นชาวกรีก ชื่อว่าสขิลิส สกูรี ครับ” ผู้กระวีระवाद
เข้ามาแสดงความเคารพและรายงานคือดาบตำรวจวัลลภ เจ้าหน้าที่
สายตรวจประจำเขตวัยเด็ก... “ที่เกิดเหตุน่าจะเป็นในรถคันนี้แน่นอน
สภาพห้องโดยสารกระจายกระจายเหมือนเพิ่งเกิดการต่อสู้กัน...”

“นั่นอีกฝ่ายก็ควรหนีไปได้ไม่ไกล นี่ไม่ใช่ทางสายหลัก
นอกจากต้นไม้แล้วสองข้างทางแทบไม่มีอาคาร...”

“ไม่ยาก ‘ง่าย’ อย่างนั้นซีวะไอ้เสียง” เสียงขัดจากข้างหลัง
ก่อนคนถูกเรียกจะหันเห็นร่างผอมเล็กของสารวัตรสายสืบสวนจาก
สถานีเดียวกันมุ่งตรงมา

(นิราศมทรรมพ, 2561, น. 17-18)

นอกจากนั้น ผู้เขียนยังสร้างตัวละครนักสืบคือเด็กหญิงกำมะหยี่ เรียร์โชติผู้เป็น
น้องสาวของกำนัน เรียร์โชติที่เป็นเหยื่อฆาตกรรมเมื่อวันที่ 5 เดือน พฤษภาคม โดยผู้เขียนเล่า
เหตุการณ์ว่า เด็กหญิงกำมะหยี่เป็นเด็กหูหนวกมาตั้งแต่กำเนิด จึงทำให้ไม่ได้รับความสนใจจากพ่อแม่
จนกลายเป็นเด็กมีปัญหา แต่เธอสนิทกับพี่ชายคนเดียวคือกำนันที่อายุแก่กว่า 7 ปี เธอเป็นเด็กรัก

การอ่านจึงทำให้เป็นคนฉลาดและมีไหวพริบ เมื่อพี่ชายของเธอถูกฆาตกรรมเสียชีวิต กำมะหยี่จึงแอบสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์คดีฆาตกรรมเพื่อหาตัวฆาตกรที่สังหารพี่ชาย ดังตัวอย่าง

ถึงกระนั้น กำมะหยี่รู้ว่ายังมีบางอย่างผิดไป...

ใครบางคน...ใครบางคนกำลังปั่นจิ้งหรีดให้กั๊กกัน ทางเดียวที่จะหยุดมันได้คือต้องหาคนร้ายให้พบ!

...ความตั้งใจจดจ่อ หลายชั่วโมงต่อมาหมดไปกับการสรุปข้อมูลจากสมุดลงตารางเส้นเวลาในแท็บเล็ต นั้นรวมถึงข้อมูลล่าสุดที่เพิ่งค้นเจอจากเฟซบุ๊ก...

ผลที่ได้คือความต่อเนื่องจนน่าตกใจ ถ้านับเหตุการณ์คล้ายกันที่คนร้ายก่อการไม่สำเร็จ เรื่องจะเริ่มตั้งแต่วันเสาร์ที่ ๔ เวลาเกือบสี่ทุ่ม ณ วัดพระยาทำ นายชั้นเงิน นำชัย ผู้ร้ายฆ่าข่มขืนกำลังหนีตำรวจ แล้วเผชิญชนบุดคอบริคณา ขวดพลาสติกใส่น้ำมันของรายนั้นหล่นหก...

(นิราศมหรรมพ, 2561, น. 185-186)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครนักสืบเป็นบุคคลที่เข้ามาทำหน้าที่ในการสืบหาหลักฐานเกี่ยวกับคดีเพื่อไขปริศนาเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง สำหรับตัวละครนักสืบในเรื่องนี้ได้แก่ ผู้ที่มีอาชีพเป็นตำรวจคือ ร.ต.อ.เชลียง เดชาพิสัย ซึ่งเป็นตัวละครนักสืบหลักในการสืบคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่อง นอกจากนั้นยังมีบุคคลธรรมดาที่มีความเกี่ยวข้องกับเหยื่อที่ถูกฆาตกรรมเข้ามา มีบทบาทในการสืบหาความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ได้แก่ เด็กหญิงกำมะหยี่ที่ต้องการสืบหาความจริงเกี่ยวกับการตายของพี่ชาย

ในนวนิยายเรื่อง *ห่มแดน* ผู้เขียนสร้างให้แดนলেখฑู อินไชยพันธุ์เป็นตัวละครนักสืบ โดยบรรยายเหตุการณ์ว่า เมื่อแดนলেখฑูได้รับทราบเรื่องพินัยกรรมที่คุณเหรียญผู้เป็นพ่อทำไว้ให้เขาในตอนแรกเขายังไม่ได้ใส่ใจในพินัยกรรมนั้น แต่เมื่อเขาได้คุยกับกุรข่าผู้เป็นภรรยา เขาจึงเห็นด้วยกับข้อสงสัยของเธอว่า พินัยกรรมฉบับนั้นผิดปกติ เพราะเป็นไปไม่ได้ที่พ่อของเขาจะยกทรัพย์สินให้แก่แดนলেখฑูซึ่งเป็นลูกชายคนเดียวเพียงแค่แผ่นกระดาษ กระดาษวาดภาพ และสีน้ำ ดังนั้น เขาจึงเดินทางไปที่บ้านของพ่อที่พัทยาเพื่อสืบหาความจริงเกี่ยวกับพินัยกรรม ดังตัวอย่าง

แต่ต้น ชายหนุ่มไม่สนใจผลของพินัยกรรม ต่อให้ไม่ได้อะไรจากปะป๊าเขาก็ไม่เดือดร้อน...

‘ต้องมีความจริงอีกหลายที่พวกเราไม่รู้ เราไม่อยากให้นายด่วนตัดสินอะไร โดยเฉพาะเรื่องคุณพ่อ พ่อของนายไม่ใช่คนไม่มีเหตุผล และการเกลียดคนคนหนึ่งโดยที่นายรู้จักเขาแค่ด้านเดียว...’

เขาเห็นด้วยกับกรuhaแค่ครึ่ง จึงตั้งต้นค้นหาความจริง
บางอย่างจากห้องสุดท้ายที่ปะปายังมีลมหายใจ ห้องนอนในบ้านพัก
พัทธาหวังเพียง ‘บางอย่าง’ เพื่อนำไป ‘ต่อยอด’ ได้ว่า การตัดสินใจ
ของปะป้าเกิดจากพื้นฐานไม่ปกติ!

(หมัดแดน, 2559, น. 43)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครนักสืบอาจเป็นบุคคลธรรมดาที่เกี่ยวข้องกับ
เหตุการณ์และทำหน้าที่เป็นนักสืบเพื่อคลี่คลายปมปริศนาทั้งหมดที่เกิดขึ้นในเรื่อง อย่างเช่นเรื่อง
หมัดแดน ผู้เขียนได้สร้างให้ แดนเลทซ์ เป็นตัวละครนักสืบ เขาไม่ได้มีอาชีพตำรวจหรือนักสืบ
แต่มีความสงสัยในเหตุการณ์พินัยกรรมของพ่อที่ผิดปกติ เขาจึงต้องสวมบทบาทเป็นนักสืบเพื่อไปสืบ
หาความจริง

ในนวนิยายเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนสร้างตัวละคร ร.ต.ท. ไตรตรีงษ์ วิไลภูมิเป็น
นักสืบ โดยเล่าเหตุการณ์ว่า ไตรตรีงษ์เป็นผู้หมวดประจำอยู่ที่สถานีตำรวจในกรุงเทพฯ เมื่อได้ทราบ
ข่าวว่าโคร่งไปสืบคดีฆาตกรรมและเสียชีวิต เขาจึงเดินทางไปที่สถานีตำรวจภูธรประจำอำเภอที่
บ้านหลาว เพื่อทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการตายของโคร่ง เพราะเขาคิดว่าโคร่งไม่น่าตายใน
เหตุการณ์นั้น แต่อาจจะเป็นเหยื่ออิกรายในคดีฆาตกรรมต่อเนื่องจากโคร่งกำลังตามสืบอยู่ ดังตัวอย่าง

ไตรตรีงษ์หยุดลงหน้าโต๊ะเจ้าพนักงาน...

ผู้มาใหม่ล้วงบัตรประจำตัวออกแสดงแทน แจ้งความประสงค์

ว่า “ผมต้องการพบผู้รับผิดชอบคดีนายแซน”...

“ผู้หมวดมีอะไรกับคนนั้นหรือครับ”

“มีรายละเอียดบางอย่างที่ผมอยากรู้”...

“หมวดประจำอยู่ที่กรุงเทพฯ ทำไมถึงมาถามหารายละเอียด
คดีที่นี่คะ”...

“ผู้ตายเป็นคนรู้จักของผม”... “ไอ้แซนสำคัญกับผม!”...

“เพราะนายแซนไม่ใช่แค่ตายในกองไฟ แต่เป็นเหยื่ออิกรายในคดี
ฆาตกรรมต่อเนื่อง ไข่มั่นครับ!”

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 31-33)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครนักสืบในเรื่องนี้คือ ร.ต.ท. ไตรตรีงษ์ วิไลภูมิ
มีอาชีพเป็นตำรวจ และมีบทบาทสำคัญในการสืบสวนคดี เนื่องจากเขามีข้อสงสัยหลาย ๆ อย่างกับ
การตายของเพื่อนสนิทชื่อแซนหรือโคร่ง จึงทำให้เขาต้องเข้าไปค้นหาความจริง และไขปริศนาจากคดี
ฆาตกรรมที่เกิดขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *อโคกสาง* ผู้เขียนสร้างตัวละครไตรตรังษ์ วิไลวุฒิ และ มโหตรสว่างสิริ เป็นนักสืบ ในอดีตทั้งสองคนเคยเป็นตำรวจ แต่ปัจจุบันเขาลาออกจากราชการและเปิดสำนักงานนักสืบของตนเอง ไตรตรังษ์ได้รับการติดต่อให้สืบสวนคดีฆาตกรรมแพทย์หญิงร้อยกรองภรรยาของนายแพทย์กฤษศิริณย์ซึ่งเป็นเหยื่อในคดีฆาตกรรม เขาพบข้อสงสัยว่าคดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมีความเกี่ยวเนื่องกัน เพราะทุกคดีที่เกิดขึ้นจะมีข้อความทิ้งไว้ซึ่งเป็นข้อความที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมเรื่อง *นิทานเวตาล* ดังตัวอย่าง

คดีฆาตกรรมที่ว่านั้นถูกพุดถึงเกรียวกราวตลอดสองเดือนที่ผ่านมา กระทั่งเดี๋ยวนี้ตำรวจก็ยังหาตัวคนร้ายไม่ได้ และยังสรุปไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเป็นฝีมือฆาตกรต่อเนื่องจริง ๆ หรือไม่

เหตุผลหนึ่ง เป็นเพราะนิยามของฆาตกรรมต่อเนื่องจะต้องก่อเหตุขึ้นสามครั้งเป็นอย่างน้อย ทว่าคดีนี้เพิ่งปรากฏต่อสาธารณชนเพียงสองครั้ง...

สิ่งทีพอแนชัดเป็นเพียงแผนประทุษกรรมและบุคลิกลักษณะของเหยื่อ...

มีหลักฐานแสดงชัดว่า คนร้ายลุ่มจับเหยื่อด้วยการโรยตะปูเรือใบบนถนนเปลี่ยวช่วงกลางคืน ครั้นเหยื่อขับรถทับแล้วผลอเปิดประตูออกมาดูก็จะถูกคลุมหัวลากไปสังหาร ก่อนจัดแสดงศพด้วยท่าทางพิลึกพิลั่นตลอดจนถึงข้อความจากวรรณกรรมเรื่อง *นิทานเวตาล* เอาไว้ด้วย

(อโคกสาง, 2564, น. 7)

ในขณะเดียวกัน มโหตรเพื่อนคู่หูของไตรตรังษ์ เป็นนักสืบที่ร่วมไขปริศนาเกี่ยวกับคดีที่เกิดขึ้นในเรื่องอีกคนหนึ่ง เขาได้เดินทางไปโรงพยาบาลเพื่อพบกับกิเลนซึ่งเป็นน้องชายของกิรินทเหยื่ออีกรายหนึ่งที่เขาสันนิษฐานว่า ฆาตกรที่ก่อเหตุฆ่ากิรินทน่าจะเป็นคนเดียวกันกับคดีที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นเพราะลักษณะการฆาตกรรมคล้ายกัน นอกจากนั้น ที่ข้างศพของเหยื่อยังมีข้อความทิ้งไว้และเมื่อได้ยืมการสนทนาของกิเลนกับตำรวจทำให้เขาได้ข้อสรุปว่าเป้าหมายที่แท้จริงของคนร้ายคือต้องการฆ่ากิเลน เขาจึงโทรศัพท์ไปบอกกับไตรตรังษ์ ดังตัวอย่าง

เหลียวรอบด้านจนแน่ใจว่ามุมนี้ของโรงพยาบาลไม่มีใครอยู่-
ห่างไปก็ไม่มี มโหตรหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาหาเจ้านาย เสียงสัญญาณ
ดังขึ้นครู่เดียว ทางนั้นก็รับสาย

“ว่าไง” ฮ่องตงตอบมา เป็นงานเป็นการราวกับรู้ว่าเขากำลังจะ
รายงานเรื่องใหญ่

“ไฉนมาละ เป็นอย่างไรที่คิด”

หลังจากรับปากสารนิจทางโทรศัพท์ว่าตกลงจะช่วยสืบคดีใหญ่หนนี้ ทั้งเขาและไอ้เจ้านายพยายามรวบรวมข้อมูลจากทุกสื่อ เรียบเรียงและสรุปเท่าที่ทำได้ จากนั้นตั้งข้อสันนิษฐานเพื่อกำหนดทิศทางในการตามหาหลักฐานต่อไป วันนี้ไอ้ลิงมีนัดกับหมอกฤษ ตอนช่วงสาย มันจะเจาะจากทางนั้น ส่วนเขาเริ่มจากฝั่งกิเลนที่ยังพักรักษาตัวในโรงพยาบาล

(อโคตสาง, 2564, น. 86)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า นวนิยายเรื่อง อโคตสาง มีตัวละครนักสืบสองคนคือ ไตรตรังษ์ วิไลวุฒิ และ มโหตร สว่างสิริ ซึ่งทั้งสองคนนี้มีอาชีพเป็นนักสืบ เนื่องจากพวกเขาเคยเป็นตำรวจสืบสวนมาก่อน จึงสนใจกับเหตุการณ์คดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นเพราะสภาพศพของเหยื่อแต่ละคน ถูกกระทำด้วยวิธีการที่โหดร้ายและยังมีการทิ้งข้อความไว้ที่ศพ และยังเป็นคดีฆาตกรรมที่กำลังอยู่ในความสนใจของคนในสังคม หลังจากได้รับคำขอให้ไปช่วยสืบสวนคดีแพทย์หญิงร้อยกรองแล้ว ไตรตรังษ์กับมโหตรจึงตอบรับที่จะเข้าไปสืบหาข้อเท็จจริงเพื่อหาตัวคนร้ายและสาเหตุสำคัญที่นำไปสู่การก่อคดี

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ตัวละครนักสืบที่ผู้เขียนสมมุติขึ้นในนวนิยายสืบสวนสอบสวน อาจจะมีหนึ่งคนหรือมากกว่าหนึ่งคน ตัวละครนักสืบจะมีความฉลาด มีไหวพริบ และมีความละเอียดรอบคอบในการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีเหตุผลเพื่อสืบหาตัวฆาตกร ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีอาชีพตำรวจมีหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวนหาความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่าง ๆ นอกจากนั้นยังมีตัวละครนักสืบที่เป็นบุคคลธรรมดาแต่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ตาย และมีความสงสัยในเหตุการณ์ต่าง ๆ จึงเข้ามาสืบหาข้อมูลเบาะแสที่สามารถเชื่อมโยงไปหาตัวคนร้าย เช่น แดนเลทซ์ ในเรื่อง *ห่มแดน* และ กามะหยี่ ในเรื่อง *นิราศมหรณพ* และเรื่องจะดำเนินต่อไปตามการสืบค้นความจริงเพื่อไขปริศนาจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ของตัวละครนักสืบ

3.6.2 ตัวละครผู้ช่วยนักสืบ

ตัวละครผู้ช่วยนักสืบ เป็นตัวละครที่ช่วยนักสืบหรือคอยให้ข้อมูลกับตัวละครนักสืบ จึงถือว่าเป็นอีกตัวละครหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องและช่วยเสริมให้ตัวละครเอกเด่นขึ้นโดยปกติ ตัวละครประเภทนี้มักจะเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของตัวละครนักสืบ หรือมีอาชีพอื่นแต่จะช่วยนักสืบหรือคอยให้ข้อมูลกับตัวละครนักสืบ รายละเอียดดังต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *กาหลมหารทีก* ผู้เขียนสร้างตัวละครผู้ช่วยนักสืบเป็น ร.ต.ท.กบิ วิไลวุฒิ และ ร.ต.อ.แขน สว่างสิริซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของ พ.ต.ท. เวทางค์ ภิรมย์รุจ ผู้เขียนเล่าเหตุการณ์ว่ากบิรายงานกับเวทางค์เกี่ยวกับเหตุการณ์คดีฆาตกรรมเด็กหญิงวาด ผลการตรวจจาก

นิติเวชศาสตร์แสดงว่าแม่ของเด็กหญิงวาดคือนางเรือนภูวาทยานอนหลับ นอกจากนี้ยังมีข้อสงสัยอีกหลายอย่าง เวทางค์จึงสั่งให้กบี่รีบตามหานายฉมพื่อของวาดให้เร็วที่สุด ดังตัวอย่าง

หลังจบการสอบปากคำ ร.ต.ท.กบี่สืบเท้าเข้ามารายงาน

พ.ต.ท.เวทางค์

“โทร.ตรวจสอบอาการกับหมอแล้วครับสารวัตร เป็นไปได้ว่าแม่ของเหยื่อโดนวางยานอนหลับจำพวกซอร์ดแอ็กติง แต่จะเป็นตัวไหนต้องรอตรวจสอบให้แน่ชัดอีกที...”

...“สิ่งที่ผมคาดไว้มันน่าเศร้าใจยิ่งกว่านั้น เราต้องรีบตามหานายฉมให้เจอเร็วที่สุด!”

(กาหลมหรทีก, 2562, น. 9)

หลังจากที่เวทางค์สั่งไปตามหานายฉม ในช่วงดึก แชนมาพบกับกบี่ และได้เบาะแสดจากกบี่ว่า นายฉมถูกนางเรือนไล่ออกจากบ้าน คาดว่าน่าจะไปแถวบ่อนที่เขาวราช แชนจึงไปแถวบ่อนเพื่อจับตาดูว่านายฉมจะมาที่บ่อนเมื่อไหร่ ดังตัวอย่าง

“กุคิดไม่ผิดว่างานคราวนี้เขาต้องไข่มิ่ง ไอ้แชน ตามไปสืบหาแล้วก็จับตาดูที่นายฉมชอบเข้าไปเล่นจนติดหนึ่รุ่งรัง...”

“ไอ้เห้” ว่าพลางเบียดกะโหลกคนนั่งแล้วก้าวห่างออกมา เวลานี้ตึกพอจะออกไปข้างนอกโดยไม่มีคนสนใจการแต่งกายและกิจของเขาแล้ว

“เขาวราชนะ”

“หืม” แชนหันมาเลิกคิ้ว

“ภูถามเมียนายฉม หล่อนบอกว่าไล่ให้ผิวไปเข้าบ่อนแถวนั้น

...”

(กาหลมหรทีก, 2562, น. 11-12)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครผู้ช่วยนักสืบในเรื่องนี้มีสองคน ได้แก่ ร.ต.ท.กบี่ วิไลวุฒิ และ ร.ต.อ.แชน สวางสิริ ซึ่งมีอาชีพที่เป็นตำรวจผู้ได้บังคับบัญชาของเวทางค์ และมีหน้าที่ต้องช่วยสืบสวนตามหาพยานและผู้กระทำผิด นอกจากนั้นต้องรายงานเหตุการณ์ต่าง ๆ กับเวทางค์เพื่อสืบหาข้อเท็จจริงและไขปริศนาที่เกี่ยวกับคดีฆาตกรรม

ในนวนิยายเรื่อง *นิราศมหรณพ* ผู้เขียนสมมุติตัวละครผู้ช่วยนักสืบในเรื่องคือดาบตำรวจวัลลภผู้บังคับบัญชาของ ร.ต.อ.เชลียง ผู้เขียนเล่าเหตุการณ์ว่า ในสถานที่เกิดเหตุ วัลลภมารายงานเหตุการณ์คดีฆาตกรรมชาวกรีกกับเชลียง และผลการสืบสวนในที่เกิดเหตุยังแสดงข้อสงสัยหลายประการเกี่ยวกับการตายของวาซซิลิส สกูรี่ ดังตัวอย่าง

“ผู้ตายเป็นชาวกรีก ชื่อวาสซิลิส สกูรี ครับ” ผู้กระวีกระวาดเข้ามาแสดงความเคารพและรายงานคือดาบตำรวจวัลลภ เจ้าหน้าที่สายตรวจประจำเขตวัยดีก... “ที่เกิดเหตุน่าจะเป็นในรถคันนี้แน่นอนสภาพห้องโดยสารกระจุกกระจายเหมือนเพิ่งเกิดการต่อสู้กัน แต่น่าแปลกครับ ไม่มีรอยไหนร้ายแรงพอจะทำให้หมอนี้เสียชีวิตได้เลยเหมือนอยู่ ๆ เขาก็หัวใจวายตายกะทันหัน แล้วคู่ต่อสู้ก็ฉวยโอกาสหนีออกจากรถไป”

(นิราศมทรณพ, 2561, น. 17-18)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างตัวละครผู้ช่วยนักสืบคือดาบตำรวจวัลลภ ผู้ได้บังคับบัญชาของ ร.ต.อ.เชลียง โดยบรรยายพฤติกรรมกรายงานข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่อที่ถูกฆาตกรรมและข้อสันนิษฐานของเขาให้ ร.ต.อ.เชลียงได้ทราบ ทำให้ผู้อ่านเห็นได้ชัดว่า ตัวละครผู้ช่วยนักสืบในเรื่องนี้มีอาชีพที่เป็นตำรวจ เป็นผู้บังคับบัญชาของตัวละครนักสืบ มีหน้าที่หาข้อมูลเบาะแสเกี่ยวกับฆาตกรและคอยให้ข้อมูลความคืบหน้าในการสืบสวนเกี่ยวกับคดีต่าง ๆ กับตัวละครนักสืบ

ในนวนิยายเรื่อง *หม่นแดน* ผู้เขียนสร้างตัวละครผู้ช่วยนักสืบคือ กุรข่าภรรยาของ แคนเลทซ์ อินไชยพันธุ์ กุรข่าเป็นสาวเซเลบชื่อดัง ลูกสาวนายตำรวจใหญ่ที่ต้องลี้ภัยไปต่างประเทศจากปัญหาทางการเมือง แต่อิทธิพลของพ่อเธอก็ยังมีอยู่ โดยผู้เขียนเล่าเหตุการณ์ว่า น้ำหนาวซึ่งเป็นญาติของแคนเลทซ์ส่งคนมาไล่ยิงแคนเลทซ์เพื่อแย่งพินัยกรรมที่คุณเหรียญพ่อของแคนเลทซ์เขียนไว้ แคนเลทซ์โทรศัพท์หากุรข่าเพื่อขอความช่วยเหลือ กุรข่าจึงสั่งให้นายบุญเกริกซึ่งเป็นลูกน้องของเธอรีบไปช่วยแคนเลทซ์ ดังตัวอย่าง

“พีเอสแอร์ไลน์” เขารำพึง “น้ำหนาวเอาจริงสินะ”

“จะทำยังไงต่อไป เรื่องโดนจับนายต้องบอกตำรวจ...”

“กุรข่า” เสียงขริมของเขาตัดบทย่างที่ไม่เคยทำ “ผมมีสองสามอย่างที่อยากให้คุณช่วย”...

เช่นนี้ ทันทีที่ได้ฟังคำขอร้องจากเขา หญิงสาวจึงตอบตกลงง่าย ๆ ...

“ใช่” เธอกรอกคำลงในโทรศัพท์มือถือเสียงเครื่องเมื่อสั่งการนายบุญเกริก “แก้วมิงเข้า บนถนนเล็ก ๆ ชื่อถนนจันทน์ที่เมืองแกลง นั่นแหละ แค่นี้ก่อน”

(หม่นแดน, 2559, น.80-84)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างตัวละครผู้ช่วยนักสืบคือกุรข่าภรรยาของ แคนเลทซ์ ถึงแม้ว่าเธอไม่ใช่ตำรวจหรือนักสืบ แต่เธอก็สั่งให้คนสะกดรอยตามเขาด้วยความเป็นห่วง

หลังจากที่รู้ว่ามิผู้ติดตามทำร้ายสามีของเธอ นอกจากนั้นเธอยังทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแดนเลขฑูเพื่อช่วยคลี่คลายเรื่องราวที่เกิดขึ้นด้วย กุรข่าจึงนับได้เป็นตัวละครผู้ช่วยนักสืบ

ในนวนิยายเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนสร้างตัวละครผู้ช่วยนักสืบผู้หมวดไตรตรึงษ์เป็น ร.ต.ท.สุริยัน ใผ่ใต้ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทในวัยเด็กของเหยื่อที่ถูกฆ่าตายคือ จเรและทศทิศ ผู้เขียนเล่าเหตุการณ์ว่า เมื่อไตรตรึงษ์ไปสืบสวนเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่องพบว่า สถานที่เกิดเหตุของคดีฆาตกรรม รายแรก คือ การตายของหลี่แซเกิดอยู่บนเรือของนายจเรซึ่งเป็นเหยื่ออีกคนหนึ่งที่ถูกฆ่าตายในคดีต่อมา และเขาได้เบาะแสเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมจากสุริยัน ดังตัวอย่าง

“ปกติไ้เรเอาเรือออกทะเลเดือนละครั้งไข่มัย ครั้งละ
กี่วัน” ...

สุริยันถอนหายใจดัง ๆ อย่างจงใจให้รู้ว่ากำลังคิด มึงยังจะ
มาทำไหนดอีก! ถึงกระนั้นก็ยอมตอบ “ประมาณครึ่งเดือน”...

“ครึ่งล่าสุดเมื่อไหร่”

“ออกวันที่ห้า แล้วกลับเข้ามาวันที่สิบแปด ตอนแรกมัน
จะออกก่อนหน้านั้น แต่ทางการเตือนเรื่องมีมรลุม”

“มีมรลุม? ตั้งแต่วันที่เท่าไรถึงวันที่เท่าไร”

...“ยี่สิบเก้ามกรมาถึงสี่กุมภา”

ใช่แล้ว! ถ้าคนร้ายวางแผนเจาะจงแสดงศพในเรือประมง
ใด ๆ สักลำ แม้แต่ลำของไ้เร นี่ต่างหากคือเวลาที่ ‘ง่าย’ ที่สุด
สำหรับก่อการ...

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 86-87)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้าง ร.ต.ท.สุริยันให้เป็นตัวละครผู้ช่วยนักสืบ โดยบรรยายว่าสุริยันได้เล่ารายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับจเร ซึ่งอาจเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการตายของหลี่แซ และจเรยังเป็นเหยื่ออีกรายที่ถูกฆ่า ข้อมูลดังกล่าวทำให้ไตรตรึงษ์สามารถประมวลเหตุการณ์ของช่วงเวลาในการเกิดเหตุซึ่งถือเป็นเบาะแสสำคัญในการสืบคดีต่อไป

ในนวนิยายเรื่อง *อโคกสวาง* ผู้เขียนสร้างตัวละครผู้ช่วยนักสืบ คือ สารนิจซึ่งเป็นนักข่าวคดีเกี่ยวกับฆาตกรรม โดยเล่าว่า สารนิจได้ให้ข้อมูลกับไตรตรึงษ์ว่า นายแพทย์กฤษหิรัณย์อาจจะไม่ใช่ฆาตกรเพราะคุณทัตทรวงซึ่งอยู่บ้านติดกับบ้านของนายแพทย์กฤษหิรัณย์เป็นพยานที่บอกว่าในคืนเกิดเหตุคุณหมอไม่ได้ออกจากบ้านไปไหน นอกจากนั้น สารนิจยังเล่าถึงความสัมพันธ์ระหว่างนายแพทย์กฤษหิรัณย์กับนายแพทย์ไ้ผู้เป็นเหยื่อแรกในคดีฆาตกรรมว่า นายแพทย์กฤษหิรัณย์เคยเป็นอาจารย์ที่สอนนายแพทย์ไ้ได้ ดังตัวอย่าง

“คุณทักท้วงคือพยานว่าคุณหมอไม่ได้ออกจากบ้านไปไหนจนเข้าคะ” สารนิจช่วยสรุป “เธอบอกว่าคืนนั้นลูกมาเข้าห้องน้ำหลายครั้ง แต่ละครั้งก็คอยชะเง้อดูด้วยว่ามีหมาแมวหน้าบ้านตัวเองกับบ้านคุณหมอมัย”

“แล้วมีมัยครับ”...

...“ไม่มีครับ”...“ตามที่คุณไตรว่ามาเรื่องแรงจูงใจ คดีครองผมไม่น่าเป็นผู้ต้องสงสัย คงจะไปถูกตั้งคำถามคดีได้กับคดีล่าสุดนี้มากกว่าครับ”

“คุณหมอรู้จักหมอไถ่หรือครับ” สีนหัวไตรตรึงษ์เสมือนนี้เป็นข้อมูลใหม่

สารนิจตอบแทนว่า “คุณหมอเคยให้สัมภาษณ์ว่าเคยสอนคุณหมอไถ่คะ”

(อโคกสง, 2564, น. 69-70)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างให้นักข่าวสารนิจเป็นตัวละครผู้ช่วยนักสืบ จากการสนทนาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเธอเป็นตัวละครที่ช่วยทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลให้กับไตรตรึงษ์ในการสืบคดีฆาตกรรม จึงนับได้เป็นตัวละครผู้ช่วยนักสืบอย่างชัดเจน

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ตัวละครผู้ช่วยนักสืบที่ผู้เขียนสมมติขึ้นในนวนิยายสืบสวนสอบสวน มีบทบาทสำคัญในเรื่องเหมือนกับตัวละครนักสืบ ซึ่งจะดำเนินเรื่องและช่วยเสริมให้ตัวละครเอกเด่นขึ้น ตัวละครผู้ช่วยนักสืบส่วนใหญ่จะเป็นตำรวจ นอกจากนั้นยังมีนักข่าว เป็นตัวละครที่ให้ข้อมูลเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมแก่นักสืบและคอยช่วยตัวละครนักสืบให้สามารถคลี่คลายข้อสงสัยในคดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง

3.6.3 ตัวละครคนร้าย

ตัวละครคนร้าย เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างปมปัญหาจนเป็นเหตุให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความลึกลับซับซ้อนขึ้น ตัวละครคนร้ายแต่ละตัวจะมีเหตุจูงใจในการก่อคดีที่แตกต่างกัน เช่น เกิดจากความแค้น ความโลภ หรือความผิตหวัง เป็นต้น รายละเอียดดังต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *กาหลมหารทีก* ผู้เขียนสร้างตัวละครคนร้ายสำคัญที่สุดคือพะนอนิจ ภิรมย์รุจภรรยาของตัวละครนักสืบ พ.ต.ท.เวทวงศ์ โดยบรรยายว่า พะนอนิจเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพสุภาพเรียบร้อย น่าเอ็นดู เข้มแข็งเฉลียวฉลาด และมีเสน่ห์ ดังตัวอย่าง

พะนอนิจมีรูปร่างสูงโปร่ง ผมสลวยดำขลับตัดสั้น แล้วตัดด้วยไฟฟ้าพอเป็นคลื่น เปิดให้เห็นลำคอยาว ปลายคางมนยกแต่น้อยยัง

ไว้ศักดิ์ยิ่งเพิ่มความระหองระแหงในท่วงท่าแช่มช้อยแต่หาได้เซื่องช้า ความหลง
ตัวของลักษณะน่าปกป้องของผู้หญิงกับความเข้มแข็งเฉลียวฉลาดเป็น
คุณสมบัติที่หาไม่ง่าย...

(กาหลมทรทีก, 2562, น. 35)

แต่สุดท้าย หลวงลุงส่งคนไปสืบนายกล้าผู้ก่อคดีฆาตกรรมทั้ง 5 คดีแล้วพบว่าพะนอนิจ
เป็นคนร้ายที่บงการอยู่เบื้องหลังในเรื่อง ดังตัวอย่าง

“...คุณหนอ คนของผมนำหลักฐานบางอย่างไปไว้ที่บ้านของ
นายกล้าก่อนหน้านั้น ตอนนั้นมันตกถึงมือตำรวจแล้ว นั่นเท่ากับว่ากล้ามี
นายที่เขาจงรักภักดี ‘จริง ๆ’ อยู่แค่หนึ่งเดียว และเดชะคือคนที่กำลังถูก
วางแผนใส่ร้าย”

“แก...” เห็นได้ชัดเจนจริง ๆ ว่าโทษระเบิดขึ้นแล้ว “แกทำ
อย่างนี้ทำไม! ช่วยเหลือนมันทำไม!”

“คุณหนอ คุณโกรธแค้นที่ผมเป็นตัวการทำให้นายทองนอก
คุณพ่อแท้ ๆ ของคุณถูกจับในข้อหากบฏบวรเดชเมื่อสิบปีก่อน เป็น
ตัวการที่ทำให้นางจรุงจิตต์ แม่แท้ ๆ ของคุณต้องหนีหาย และคุณ
ทั้งหมดไม่มีโอกาสกลับไปบ้านปากน้ำโพได้อีก ทั้งหมดนี้ทำให้คุณ
ยอมสละทั้งชีวิตอุทิศให้กับคนชั่วคนหนึ่ง ด้วยกันแค้นมันด้วย
แผนการที่ชั่วร้ายยิ่งกว่า ผมเข้าใจ แต่สิ่งที่ไม่เข้าใจและต้องคุยกับ
คุณในคืนนี้ก็คือ คุณป้ายสีคนที่มีพระคุณล้นเหลืออย่างคุณหมอเทศได้
ยังไง”

(กาหลมทรทีก, 2562, น. 189-190)

จากตัวอย่างข้างต้นจึงสรุปได้ว่า ตัวละครคนร้ายที่ผู้เขียนสร้างในนวนิยายเรื่อง
กาหลมทรทีก คือ พะนอนิจ ซึ่งเป็นผู้หญิงที่บุคลิกภายนอกทั้งสวย เก่งฉลาด มีเสน่ห์ สุขุมรอบคอบ
เธอได้แต่งงานกับพ.ต.ท.เวทวงศ์ และมีครอบครัวที่อบอุ่น แต่เนื่องจากเธอมีปมในใจจากเหตุการณ์ใน
อดีตที่ครอบครัวของเธอตกเป็นผู้เสียหายถูกใส่ร้ายจนทำให้บ้านแตกสาแหรกขาด พะนอนิจจึง
ต้องการแก้แค้นเพื่อล้างมลทินให้แก่ครอบครัวของตน นวนิยายสืบสวนสอบสวนส่วนใหญ่ผู้อ่านมักจะ
คาดเดาไม่ถูกว่าใครคือตัวละครผู้ร้ายเพราะตัวละครมักจะถูกสร้างให้มีภาพลักษณ์ที่ดีจนไม่น่าจะเป็น
ผู้ร้าย เป็นการกระตุ้นให้ผู้อ่านต้องติดตามการดำเนินเรื่องไปจนถึงตอนท้ายเรื่องปมต่าง ๆ ก็
คลี่คลายและรู้ว่าคนร้ายคือใคร อย่างเช่นในนวนิยายเรื่องนี้ ที่เปิดเผยว่าพะนอนิจเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง
เหตุการณ์ฆาตกรรมที่เกิดขึ้นทั้งหมดในเรื่องโดยวางแผนให้นายกล้าซึ่งเป็นลูกน้องที่มีความจงรักภักดี
ไปก่อเหตุฆาตกรรมทั้ง 5 คดีที่เกิดขึ้นในเรื่อง

ในนวนิยายเรื่อง *นิราศมทรณพ* ผู้เขียนสร้างตัวละครคนร้ายคือ นุชา ผู้ก่อเหตุการณ์ คดีฆาตกรรม โดยบรรยายบุคลิกภาพว่า เธอมีปานอันใหญ่ที่หน้า จึงทำให้เธอเป็นคนที่มึนสยี่ซื่อาย ไม่ มั่นใจ และค่อนข้างเก็บตัว เธอเป็นลูกสาวของสุพรรณนักรักษาศาสตร์ที่ทำงานในสถานีวิจัยคลื่นเสียง ของบริษัทเฮียร์โซติ ตั้งอยู่ในจังหวัดชลบุรี กำลังศึกษาวิจัยเรื่องอินฟราซาวนด์ ส่วนนุชาทำงานเป็น พี่เลี้ยงของเด็กหญิงกำมะหยี่ เฮียร์โซติ นุชาคิดว่าเพราะเธอมีหน้าตาอัปลักษณ์แม้จึงไม่สนใจเธอและ ทอดทิ้งให้อยู่กับยาย แต่เมื่อเธอรู้สึกว่าคุณเองมีความพิเศษแตกต่างจากมนุษย์ทั่วไป คือ สามารถ เปร่งคลื่นเสียงอินฟราซาวนด์ ที่ทำให้ผู้ได้ยินมีอาการปวดหัวและอาจทำให้แก้วหูแตก ถึงแก่ความตาย ได้ เธอเขียนจดหมายไปบอกกับแม่ เมื่อแม่ของเธอได้รับรู้จึงเดินทางมาหา นั่นเป็นครั้งแรกที่ทำให้เธอ ได้พบกับแม่และได้รู้ความจริงว่าเธอมีเชื้อสายชาวเมินหรือเจ๊กด้วยลักษณะพิเศษจึงทำให้ชาวเมินเป็น ที่สนใจจากมนุษย์ในการนำมาศึกษาทางวิทยาศาสตร์ เหตุนี้แม่ของเธอจึงทิ้งเธอไว้ให้อยู่กับยายและ คิดว่าเธอจะได้ใช้ชีวิตเหมือนมนุษย์ธรรมดา นุชาเสียใจมากที่เธอไม่ได้อยู่กับแม่ของเธอจนกลายเป็น ปมภายในใจและเป็นสาเหตุของการก่อเหตุฆาตกรรมที่เธอต้องการเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับ แม่พันธุ์ของตนเอง ดังตัวอย่าง

วัยต้นสามสิบ ร่วงบางกับเครื่องหน้าจืด ๆ พร่างให้พี่เลี้ยงสาว
ดูยาวกว่าอายุ จุดเด่นเดี่ยวควรเรียกว่าจุดด้อย เซลล์สร้างเม็ดสีที่
ผิดปกติในชั้นใต้ผิวหนังก่อบั่นสน้ำเงินเข้มคล้ายปานมองไกลเย็นซึ่งมัก
พบบริเวณก้นหรือแผ่นหลังเมื่อแรกเกิด แต่ปานโอดะบนหน้า นุชา
กินพื้นที่เกือบทั้งซีกขวาขมับ หน้าผาก โหนกแก้ม ลามเข้าไปถึงเยื่อ
นัยน์ตาขาว กลายเป็นตำหนิที่ยิ่งบ่มนิสยี่ซื่อาย ไม่มั่นใจ และค่อนข้าง
เก็บตัว มีปากแต่เหมือนไม่มีเสียง

(นิราศมทรณพ, 2561, น. 87-88)

และจากเหตุการณ์ฆาตกรรมที่เกิดขึ้น มีการสันนิษฐานว่า ศพทั้งหมดอาจจะได้รับผล จากคลื่นเสียงอินฟราซาวนด์ จึงทำให้แม่ของนุชาสงสัยว่านุชาเป็นผู้ที่ก่อเหตุ เมื่อทั้งสองคนได้อยู่ ด้วยกันสุพรรณจึงถามนุชาเกี่ยวกับข้อสงสัยของตนเองและเหตุผลของการฆาตกรรม ดังตัวอย่าง

... “ทั้งหมดที่แกทำก็แค่เพื่อแก้แค้นคุณหนูเวลเท่านั้นแหละ
นุชา! ฉันรู้แล้วว่าความสัมพันธ์ในบ้านหลังนั้นเป็นยังไง ไม่มีใครรัก
ยายหนูนั้นจริง ๆ เลยนอกจากแค่สองคน คนหนึ่งแกฆ่าเขาตายไปแล้ว
...”

(นิราศมทรณพ, 2561, น. 303)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครคนร้ายที่สร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่าง ๆ ในเรื่องคือ นุชา ที่เป็นคนที่มึนสยี่ซื่อาย ไม่มั่นใจ และค่อนข้างเก็บตัว แต่มีมูลเหตุจากปมในใจเกี่ยวกับ

แม่และเผ่าพันธุ์เมินของเธอที่ถูกกรุกรานจากมนุษย์ จึงทำให้เธอสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่อง จากลักษณะนิสัยของตัวละครทำให้ผู้อ่านมักจะคาดเดาไม่ถูกว่าใครคือตัวละครผู้ร้ายจึงนำไปสู่ การดำเนินเรื่องเพื่อสืบหาความจริงว่าใครคือฆาตกร ด้วยเหตุนี้ทำให้นิราคมธรรมพเป็นนวนิยาย สืบสวนสอบสวนที่น่าสนใจ

ในนวนิยายเรื่อง *ห่มแดน* ผู้เขียนสร้างตัวละครคนร้ายหลักมีสองคน คือ คุณสมิหลา แม่เลี้ยงของแดนเลทท์ และน้ำค้างหลานของสมิหลา โดยบรรยายเหตุการณ์ว่า คุณเหรียญป่วยเป็น โรคมะเร็งจึงเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาล สมิหลาภรรยาของเขาได้เข้ามาเยี่ยมเขาเพื่อ ขอคำปรึกษาเกี่ยวกับการซื้อที่ดินเพื่อทำรีสอร์ท แต่พอดีพบเหรียญกำลังคุยเล่นกับนางพยาบาลอย่าง มีความสุข เธอโกรธมาก จึงตัดสินใจโทรศัพท์สั่งให้ลูกน้องของเธอไปจัดการเรื่องของที่ดิน และ หลังจากนั้นก็เกิดเหตุการณ์ไฟไหม้ในรีสอร์ท ดังตัวอย่าง

แม้มีภาพลักษณ์แสนหวานเฮฮา ทว่าภายใต้การแสดงของคุณสมิหลา เหรียญเห็นแววตาของนางจางอานที่มีไฟพยาบาลลุกซ่อนอยู่เสมอ ถึง ตอนนั้นเธอกองตัวลั่น กดโทรศัพท์มือถือแล้วตะคอกใส่ปลายสาย ‘ฉันทัดสินใจแล้ว เรื่องเจ้าของที่ดินมันจงใจโกงราคา!’

‘ครับผม ตอนนี่เราเจรจาให้เขาลด...’

‘ไม่ต้อง’ คำตวาดกราดเกรี้ยว ‘ฉันท้องการให้แกจบปัญหากับคนพวกนี้ซะ เร็วที่สุด!’

“หมายความว่าหะมาเป็นคนสั่งการเรื่องเผาที่พวกนั้น!”

กู่ซ่าไม่อยากจะเชื่อ คุณสมิหลามีท่าทางและจิตใจเป็นผู้ชาย แต่ เธอไม่เคยร้ายกาจขนาดนั้น

คงเห็นแววตั้งคำถามในสายตาของลูกสะใภ้ ชายสูงวัยขยาดความ

“ใช่ แต่คนดำเนินการทั้งหมดคือไซโยกับลำนำลูกน้องเก่าของเขา”

(ห่มแดน, 2559, น. 201)

น้ำค้างหลานของสมิหลาได้ตามสมิหลาไปที่โรงพยาบาลเพื่อเยี่ยมคุณเหรียญ เมื่อเขา เดินไปถึงหน้าห้องผู้ป่วย สมิหลาก็ออกมาจากห้องและชนกับเขาพอดี แต่เธอไม่ทันได้มองจึงไม่รู้ว่าคน ที่เดินชนนั้นคือน้ำค้าง ขณะนั้นมีคนโทรศัพท์เข้ามาหาสมิหลาน้ำค้างจึงได้ยินการคุยโทรศัพท์ของสมิหลา เกี่ยวกับเรื่องที่เขาส่งให้ไซโยไปกดดันเจ้าของรีสอร์ทที่สมิหลาต้องการซื้อ แต่ไซโยทำเกินกว่าคำสั่งคือ นอกจากกดดันแล้วยังเผารีสอร์ทด้วย ทำให้น้ำค้างรู้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับรีสอร์ทที่ถูกเผา ก่อนหน้านั้นเป็นฝีมือของไซโยลูกน้องของสมิหลา และน้ำค้างก็ใช้ความลับนี้ในการยุยงและเป่าหูน้ำหนาว และสมิหลาเพื่อที่จะทำให้เขาได้เข้าไปบริหารบริษัทในเครือเวียงอวาศ์ ดังตัวอย่าง

น้ำดังวัยสิบแปดปีตามหมะมำกับแจ็กไซโยมาเยี่ยมปะป้าซึ่งป่วยด้วยโรคมะเร็ง ตั้งใจจะขอโทษและรับผิดชอบทุกอย่าง เขาเพิ่งออกจากห้องน้ำ ตามไปถึงหน้าห้องพักผู้ป่วยก็ต้องตกใจเพราะเสียงดังก้องหมะมำพรวดออกมาชน ‘เดินดี ๆ หน่อยซี!’ เธอตะคอกอย่างหัวเลี้ยวแล้วเลี้ยวไปอีกทาง ยังไม่ทันสังเกตเลยละมั้งว่าคนที่ถูกชนคือเขา แล้วเสียงโทรศัพท์ในกระเป๋าหมะมำก็ดังขึ้น เธอหยุดยืนรับสาย... ‘ถูกเผา?! แล้วเรากำลังมีเรื่องกับเจ้าของที่จะไม่ถูกสงสัยเรา?’

... ‘โชคดีเป็นของเรา และโชคร้ายเป็นของไอ้เจ้าของที่คนนั้น ดันไปมีเรื่องกับพวกคนมีสิ!’...

ไม่คิดเลยว่าความรู้นี้จะช่วยเขาได้ในกาลต่อมา...

เขาเป่าหุบน้ำหนาวให้ขวางมันจากที่ประชุม ขณะเดียวกันก็สูมไฟใส่หมะมำ...

(หม่อมแดง, 2559, น. 246)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครคนร้ายคือสมิหลา ซึ่งเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ ไฟไหม้บ้านของเจ้าของที่ดินที่สมิหลาต้องการซื้อเพื่อมาสร้างรีสอร์ท รวมถึงเหตุการณ์ไฟไหม้บ้าน คุณเหรียญที่พัทยา ส่วนน้ำดังหลานของคุณสมิหลาเป็นคนร้ายอีกคนหนึ่งที่เป่าหุบน้ำหนาวให้เชื่อว่าแดนเลทท์เป็นคนทำร้ายคุณเหรียญและร่วมมือกันก็ดักไม่ให้แดนเลทท์เข้าไปมีส่วนในการบริหารธุรกิจในเครือเวียงอวิสัย

ในนวนิยายเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนสร้างตัวละครคนร้าย คือ พ.ต.ท.พรต ธิรสมบัติ นายตำรวจในพื้นที่เป็นคนที่ยึดมั่นความถูกต้องต่อการทำหน้าที่และกระบวนการยุติธรรม เขาได้พบความไม่ยุติธรรมการเอารัดเอาเปรียบ การแบ่งชนชั้น แบ่งพักแบ่งพวก โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่เกิดกับชาวรากษะ ที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากกระบวนการทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ ผู้กระทำผิดเป็นผู้มีอิทธิพลไม่ได้ถูกลงโทษตามกฎหมาย ทำให้เขารู้สึกถึงความไม่ชอบธรรมและต้องการขจัดให้หมดไปเขาจึงกลายเป็นผู้บงการในเหตุการณ์ฆาตกรรมทั้งหมดภายในเรื่อง จนในตอนท้ายเมื่อ ร.ต.ท.มโหตร สว่างสิริ หรือ โคร่ง กับ ร.ต.ท.ไตรตรึงษ์ วิไลวุฒิ หรือ กบี่ ไปสืบสวนคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่เกิดขึ้นในพื้นที่บ้านหลาวก็ไซปริศนาของคดีทั้งหมดได้ว่า สารวัตรพรตซึ่งทำให้ทุกคนเข้าใจว่าถูกฆาตกรรมในคดีที่ห้า เป็นคนที่สร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่องทั้งหมด ดังตัวอย่าง

‘แม้แต่คดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่สื่อมวลชนกับคนทั่วไปให้

ความสนใจขนาดนี้ ก็ยังไม่วาย ไม่ใช่เหรอ’

เจ้าตัวคงกำลังพูดถึงข้อมูลที่ทางตำรวจเริ่มโยงได้ เหตุทั้งหมดเกี่ยวโยงไปยังนายทวยกาญ กระจัน ด้วยเหตุผลบาง

ประการ ทุกอย่างยังเจียบ และที่แน่ ๆ ไม่ใช่เจียบเพื่อผลประโยชน์
กับรูปคดี!

‘ผมคิดถูกสินะ นี่คือสาเหตุที่สารวัตรเลือกฆ่าหลี่แซ แล้วก็
สร้างฆาตกรรมเทียมโหด มีประวัติตำนาน เพื่อให้คนสนใจ แล้วก็
พูดถึงกันไม่จบ?’

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 287-288)

นอกจากสารวัตรพรตจะเป็นฆาตกรแล้ว ยังมีอีกหนึ่งคนคือ เบญกา ขาวรากษะที่เคย
ถูกระบวนกรของผู้มีอิทธิพลในพื้นที่นำไปขายแต่ถูกตำรวจจับได้และเธอได้รับการปล่อยตัว ส่วน
ผู้กระทำผิดไม่ได้รับการลงโทษ โดยบรรยายเหตุการณ์ว่า เบญกาเป็นภรรยาของนายทศทิศผู้เป็นเหยื่อ
รายหนึ่งในคดีฆาตกรรม เนื่องจากความคับแค้นใจในความไม่ยุติธรรมที่เกิดกับเธอและสามี เธอจึง
ร่วมมือกับสารวัตรพรตก่อคดีฆาตกรรมต่อเนื่องเพราะเธอต้องการแก้แค้นกลุ่มก่อคดีค้ำมนุษย์รากษะ
เบญกาเกลี้ยกล่อมอรชุนน้องเขยของโคร่ง และวางแผนให้ออรชุนล่อไตรตรึงษ์มาฆ่า เพราะพี่สาวของ
ไตรตรึงษ์เป็นผู้มีอิทธิพลในพื้นที่และเกี่ยวข้องกับการค้ำมนุษย์รากษะ และเธอคิดว่าไตรตรึงษ์ต้อง
รู้เห็นและมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ดังตัวอย่าง

...บัดนี้ ครั้นสามียาสีเสื้อดาวหันข้างมา และสายตาของ
เขาเริ่มคุ้นชินกับความมืดสลัวมากขึ้น ชายหนุ่มจึงเพิ่งเห็นว่ายังมี
อีกเงาร่างยืนประกบเจ้าตัวอยู่ และในมือที่ยกชี้ไปยังหน้าอกของ
อรชุนก็ทำใช้มือเปล่า มือนั้นถือปืนสั้น!

ยืนยันสิ่งที่เขาคิดไว้ เสียงเจ้าของปืนพูดดัง...

เสียงผู้หญิงค่อนข้างปรา่

แน่แล้ว เสียงเบญกา!

คนร้ายผู้ให้ความร่วมมือสารวัตรพรตดูแข็งแรงดุจศิลา
สลักเมื่อเทียบกับรูปร่างและบุคลิกอรชุน แววตาในความมืดของ
หญิงรากษะดูเป็นประกายวาว มันจ้องตรงมาที่เขาเช่นเดียวกับ
สายตาของน้องเขยไอ้โคร่ง

“ฆ่าหมวดไตรชะ แคจุดไฟนั่นที่ปลายผ้าปากขวด แล้วคุณ
ก็จะเป็นอิสระ!”

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 337-338)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างเบญกาเป็นตัวละครคนร้ายอีกคนหนึ่ง
เธอเป็นขาวรากษะที่ถูกข่มเหงและนำไปขายในกระบวนกรค้ำมนุษย์ จนสุดท้ายด้วยความคับแค้นใจ

เธอก็ร่วมมือกับสารวัตรพรต ก่อเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่าง ๆ ในเรื่อง ทำให้เรื่องมีความน่าสนใจช่วยกระตุ้นผู้อ่านให้ติดตามว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นจะจบลงอย่างไร

ในนวนิยายเรื่อง *อโคตสวาง* ผู้เขียนสร้างตัวละครคนร้ายมีจำนวน 4 คน ได้แก่ รายแรก นายแพทย์กฤษศิริณย์สามีของแพทย์หญิงร้อยกรอง รายที่สอง นายช่วงเพื่อนของนายกิเลน กิจวานิช กับนายกีรินท กิจวานิชเหยื่อในคดีฆาตกรรม รายที่สาม พ.ต.ต.บวรชิต จระนำ และรายที่สี่ที่อยู่เบื้องหลัง พ.ต.อ.อาหรับ เหลืองสนธิ ผู้บังคับบัญชาของพ.ต.ต.บวรชิต จระนำ โดยบรรยายฉากเมื่อนายแพทย์กฤษศิริณย์คนร้ายรายแรกที่ก่อคดีฆาตกรรมนายแพทย์ไถ่และแพทย์หญิงร้อยกรอง ถูกนักสืบไตรตรึงษ์จับได้ ไตรตรึงษ์พูดกับนายแพทย์กฤษศิริณย์ว่าเขารู้สึกเสียดายมากเพราะความสามารถของนายแพทย์กฤษศิริณย์สามารถช่วยเหลือผู้คนได้มาก แต่นายแพทย์กฤษศิริณย์กลับกลายเป็นฆาตกร และนายแพทย์กฤษศิริณย์ยอมรับความจริงว่าเขาเป็นฆาตกร ดังตัวอย่าง

“คุณหมอน่าจะทรงนางจนเสียดายในความฉลาดแล้วก็
ความสามารถของตัวเองใช้มั๊ยครับ หลังจากฆ่าภรรยาแล้ว คงรีบ
ทำลายหลักฐานทิ้งสำหรับที่ใช้ปลอมตัว กับจมูกของภรรยาที่ตัดมา
ได้ คงไม่คิดจะลงมือกับใครให้เสี่ยงต่อชีวิตที่มีค่าของตัวเองอีก
บอกตามตรง ผมก็เสียดายมากครับ คุณหมอน่าจะช่วยคนได้อีก
ไม่รู้เท่าไร ถ้าไม่เลือกใช้ความฉลาดที่ตัวเองทรงนางแทบตายมาทำ
เรื่องแบบนี้ซะก่อน-”

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 384)

ส่วนคนร้ายรายที่สองที่ก่อคดีฆาตกรรมนายกีรินท ได้แก่ นายช่วงซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของกีรินทและรู้จักกับกิเลนตั้งแต่สมัยเด็ก เขารู้ว่าเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนนายกิเลนเคยทำความผิดมีคดีติดตัวแต่ไม่ได้ถูกจับเพราะกีรินทถูกเข้าใจผิดว่าเป็นผู้กระทำผิดในคดีนั้น ทำให้กีรินทต้องหนีหลบซ่อนตัวไปโดยไม่มีใครรู้ว่าเขาหนีไปที่ไหน นายช่วงเป็นคนหนึ่งที่รับรู้เรื่องราวต่าง ๆ แต่ไม่สามารถเปิดเผยความจริงได้ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้นายช่วงโกรธกิเลนที่ทำให้กีรินทพี่ชายต้องกลายเป็นแพะรับบาปแทน ดังนั้น เมื่อกิเลนจะเข้าไปร่วมเป็นกรรมการชมรมพระเครื่องจึงทำให้เขาไม่พอใจ นายช่วงยังดูถูกนายกิเลนว่าเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติไม่เหมาะสม เขาจึงฉวยโอกาสเลียนแบบสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมเพื่อลงโทษกิเลน โดยทำให้เหมือนกับคดีฆาตกรรมแรกที่เกิดขึ้นเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจให้นักสืบและตำรวจที่ติดตามคดีเข้าใจผิดว่าฆาตกรที่ก่อคดีเป็นคนเดียวกัน นายช่วงได้เข้าไปในโรงหล่อพระที่กิเลนเป็นเจ้าของและวางยาพิษไว้ในอาหารเพื่อให้กิเลนกิน เขาไม่รู้ว่ากีรินทพี่ชายของกิเลนแอบซ่อนตัวอยู่ในบ้านนั้น และกินอาหารที่ถูกวางยาพิษแทนจนทำให้กีรินทต้องตายแทนที่จะเป็นกิเลน ดังตัวอย่าง

ถูกละ ตอนนี้อยู่แค่ความจริงที่ว่า กีเลนเป็นตัวละครแท้จริง
ที่ทำให้เกิดความตายเมื่อสิบเจ็ดปีก่อน-ไม่ใช่กีรินท คำซึกเมื่อวันที่
ก่อนของไตรตรึงษ์ยังไม่ปิดประกาศให้ทุกคนรู้ กีเลนแอบให้
ความช่วยเหลือพี่ชายในการหลบหนีคดีมาตลอด

ความต่างพร้อยขนาดนี้ ทำให้นายช่วงลู่วางแผนเดิมโดย
ไม่ต้องลงมือซ้ำ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ เขาสังหารเหยื่อผิดตัว!

(อโคกสง, 2564, น. 205)

นอกจากนั้นยังมีคนร้ายรายที่สามคือ พ.ต.ต.บวรชิต โดยบรรยายว่าบวรชิตต้องการ
ปิดคดีฆาตกรรมที่ตนเองกำลังสืบอยู่ จึงวางแผนวางยานอนหลับให้กับนายช่วงเพื่อจับเขาไปกักขังที่
บ้านร้างแห่งหนึ่ง ในขณะเดียวกัน เขายังวางยานอนหลับและจับตัวนายแพทย์กฤษหิรัญย์มาด้วยเพื่อ
สร้างฉากว่านายแพทย์กฤษหิรัญย์คนร้ายรายแรกกับนายช่วงคนร้ายรายที่สองกำลังทำร้ายกัน แต่
ยานอนหลับที่ให้กับนายแพทย์กฤษหิรัญย์หมดฤทธิ์ก่อนจึงทำให้เขาฟื้นขึ้น และเกิดการต่อสู้กับบวรชิต
ในขณะเดียวกัน ไตรตรึงษ์กับสารนิจได้ตามมาถึงและได้ยินเสียงการสนทนาระหว่างบวรชิตกับ
นายแพทย์กฤษหิรัญย์จึงรีบฟังประตูเข้าไปจับทั้งสองคนได้สำเร็จ ดังตัวอย่าง

เสียงผู้ประกาศดังแทรกแทน “นี่คือคลิปวิดีโอปฏิบัติ
กันล่อจับตัวคนร้ายในคดีฆาตกรรมนิทานเวตาลนะคะ เหตุเกิดที่
บ้านของคุณป้าถนอม มารดาของนายแพทย์ไถ่เหยื่อรายแรกของ
คดี โดยคนร้ายจับเหยื่อไปขังไว้ในห้องนอนชั้นบนเพื่อจัดฉาก
ฆาตกรรมอีกครั้งหนึ่ง ในภาพนี้เป็นนาฬิกาที่ร้อยตำรวจโท ไตรตรึงษ์
กับผู้สื่อข่าวของสามัญชนทีวีฟังประตูเข้าไปได้ทันเวลา คนที่นอน
อยู่บนพื้นคือนายแพทย์กฤษหิรัญย์สามีของเพศหญิงร้อยกรอง
เหยื่อรายที่สอง ส่วนคนที่นั่งคร่อมอยู่พร้อมอาวุธมีดคือพันตำรวจ
ตรี บวรชิต เจ้าหน้าที่ตำรวจหนึ่งในทีมสืบสวนสอบสวนคดีนี้ ซึ่ง
ขณะนี้ตกเป็นอีกหนึ่งผู้ต้องหาเป็นที่เรียบร้อยแล้วนะคะ-”

...คนร้ายทั้งคู่ถูกจับปลดอาวุธ มัดแขนไขว้หลังนั่งลงพื้น
ฟังเสียงในห้องนอนเดิม

เมื่อต้องนั่งติดกัน ทั้งสองกลับไม่ได้คึกฮักฮัดจะฆ่าแกงกัน
ยังไม่เกินนาทีก่อน นายแพทย์กัมหนานิ่งขริม ขณะที่ พ.ต.ต.บวรชิต
เองก็กัมหนานิ่งเช่นกัน ทว่ามีอาการกระสับกระส่าย เครียดเกร็งจน
เห็นเงาเส้นเลือดปูดเต็มรอบหน้าผาก

(อโคกสง, 2564, น. 361-362)

และคนร้ายที่สี่ ได้แก่ พ.ต.อ.อาหรับ เหลืองสนิท อดีตผู้บังคับบัญชาของบวรชิต โดยบรรยายว่า อาหรับได้เล่าให้บวรชิตฟังว่า คุณไอยคุปต์พ่อของภารตาซึ่งเป็นพี่ชายของอาหรับ มีอาชีพเป็นนักธุรกิจมีกิจการหลายอย่างและเป็นคนเข้มงวด ถึงแม้เขาจะป่วยเป็นอัมพาตต้องไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล แต่เขาก็ไม่เคยไว้ใจให้ภารตาเป็นผู้ดูแลและตัดสินใจในการทำธุรกิจ ยังคงคอยควบคุมกำกับดูแลผ่านภารตา ทำให้ภารตาต้องเหน็ดเหนื่อยและทุกข์ใจมาก หากไอยคุปต์เสียชีวิตไปภารตาก็น่าจะมีชีวิตที่อิสระและมีความสุขมากกว่านี้ บวรชิตรักภารตามากเมื่อได้รับรู้เรื่องราวจากอาหรับ จึงทำให้เขาเชื่อและรู้สึกสงสารภารตา บวรชิตจึงตัดสินใจไปลงมือวางยาฆ่าไอยคุปต์ ดังตัวอย่าง

สิ่งที่ท่านรองเอ่ยปากนั้นเป็นเรื่องน่าตกใจ แต่ไม่ตกใจมาก
เกินไปในเมื่อเขาเองก็คิดเช่นกัน และรู้ว่าท่านรองก็น่าจะคิดไม่ตก
มานานแล้ว

‘กะ...กูไม่น่าพูดอะไรอย่างนี้กับมึงเลย คงสงสารยายแหก
มากไปจนเพื่อเจ้า ถือว่าเราไม่ได้คุยกันก็แล้วกันนะ’

อย่างไรก็ตาม ถึงพูดอย่างนั้น แววดาก็บอกว่าท่านยังหวัง
เขาเองก็หวัง...

หวังว่าสักวันภารตาจะโทร.มาร้องให้ ‘ตัดไปแล้ว!’ แต่
มันก็ไม่มี เหมือนเทพเจ้าทำทนายว่าเขาจะกล้าพอไหม จะรัก
คุณแหกมากพอไหม...

‘-มึงจำไว้นะชิต เป้าหมายของเราคือพิทักษ์สันติราษฎร์
อะไรถูกหรืออะไรผิดนะ ต้องมองกันยาว ๆ-’

‘-พระเอกตัวจริงนะ บางทีต้องเสียสละทำตัวเป็นคนเลว
บ้าง ไอ้ที่หล่อตลอดเวลา ส่วนมากคือเอาดีเข้าตัวทั้งนั้น ทำอะไร
ที่อ้อ ๆ แบบนั้นแหม่งไม่ได้แยกเลย เต็มใจ ๆ ก็คิดกันได้-’

พนนั่นเอง สารวัตรหนุ่มขนลุกหวือไปทั้งร่าง...

เขาข่มใจคุยกับมันต่อ แต่หลังจากกลับถึงบ้านก็รีบโทร.หา

ท่านรอง

‘ผมตัดสินใจแล้วครับ เรื่องคุณไอยคุปต์’

(อโคกสง, 2564, น. 400-402)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างตัวละครคนร้ายในเรื่องนี้มี 4 คน ได้แก่ นายแพทย์กฤษศิริณย์ซึ่งเป็นคนร้ายที่ก่อเหตุการณ์คดีฆาตกรรมนายแพทย์ไต้กับแพทย์หญิงร้อยกรอง คนร้ายที่สองคือนายช่วงซึ่งเป็นคนที่ก่อคดีฆาตกรรมนายกีรินท พ.ต.ต.บวรชิตซึ่งเป็นคนร้ายคนที่สามที่ก่อเหตุการณ์คดีฆาตกรรมนายกิเลนกับนายไอยคุปต์ ส่วน พ.ต.อ.อาหรับ เป็นคนร้ายคนที่สี่ที่อยู่

เบื้องหลังโดยวางแผนสร้างเรื่องโกหกเกี่ยวกับคุณไอยคุปต์กับภรรยาทำให้บวรชิตหลงเชื่อและเข้าใจผิดจนไปก่อเหตุฆาตกรรม

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างตัวละครคนร้ายในนวนิยายสืบสวนสอบสวนให้เป็นบุคคลที่ผู้อ่านคาดเดาไม่ได้ว่าเป็นผู้ก่อเหตุในคดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง เช่น พะนอนิจ ในเรื่อง *กาหลมทรทีก* มีบุคลิกเรียบร้อย สุขุม ฉลาด มีไหวพริบ ในเรื่องนิราศมหรณพ ผู้ก่อเหตุการณคดีฆาตกรรม คือ นุชา ที่มีนิสัยซื่ออายุ ไม่น่าใจ และค่อนข้างเก็บตัว ในเรื่อง ลิงพาดกลอน ตัวละครคนร้ายคือ พ.ต.ท.พรต ธิรสมบัติ นายตำรวจที่ยึดมั่นความถูกต้องต่อการทำหน้าที่และกระบวนกาจริตรรมและเบญกา ชาวรากษะที่ไม่มีสิทธิ์มีเสียงในสังคม และถูกนำไปขายในกระบวนกาการค้ามนุษย์ ในเรื่อง *อโศกสวาง* คือ นายแพทย์กฤษทริณย์ ซึ่งมีอาชีพเป็นหมอ และ พ.ต.อ.อาหรับ และ พ.ต.ต.บวรชิต ซึ่งเป็นตำรวจที่ทำหน้าที่ในการสืบคดี ตัวละครผู้ร้ายส่วนใหญ่จะสร้างให้มีภาพลักษณ์ที่ตึจนไม่น่าจะเป็นผู้ร้ายจึงทำให้ผู้อ่านต้องติดตามจนถึงตอนจบว่าคนร้ายลงมือก่อคดีเนื่องจากมีความแค้นเคืองต่อเหยื่อหรือต้องการผลประโยชน์อย่างใด

3.7 ฉากและบรรยากาศในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ต์

ฉากและบรรยากาศ เป็นส่วนสำคัญที่สามารถช่วยดำเนินเรื่องโดยเวลา สถานที่ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สิ่งแวดล้อมเหล่านี้จะทำให้ตัวละครและผู้อ่านเกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้เขียนต้องการได้ และนวนิยายที่ดีจะต้องมีฉากและบรรยากาศที่สมจริงและจะต้องสัมพันธ์และสอดคล้องกับเนื้อเรื่องด้วย ส่วนการสร้างฉากและบรรยากาศนั้น ผู้เขียนอาจใช้วิธีการอธิบายแบบตรงไปตรงมา หรือใช้วิธีการพรรณนาและสัญลักษณ์ก็ได้

ฉากและบรรยากาศของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องมีความหมายและความสำคัญมากในนวนิยายสืบสวนสอบสวน เพราะฉากและบรรยากาศจะเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งเรื่องของการฆาตกรรม การทิ้งปริศนา การสร้างข้อสงสัย การแสดงลักษณะวิธีการทำร้ายของคนร้าย การเผย ความจริง ซึ่งจะสร้างความตื่นเต้นกับผู้อ่าน ทำให้เรื่องน่าอ่านขึ้น ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาฉากและบรรยากาศของที่เกิดเหตุการณ์ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *กาหลมทรทีก* เนื่องจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องเป็นคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง ผู้เขียนจึงสร้างสถานที่เกิดเหตุโดยเล่าเหตุการณ์ว่าคนร้ายกำหนดสถานที่เกิดเหตุโดยมีศูนย์กลางเป็นวัดโพธิ์ แต่ละที่เกิดคดีฆาตกรรมมีระยะทางถึงวัดนั้นเท่ากัน และทุกสถานที่รวมแล้วเป็นรูปห้าเหลี่ยมเหยื่อในแต่ละคดีฆาตกรรมยังมีลักษณะคล้ายกันคือ มีรอยสัก 5 คำ อย่างเช่นในคดีฆาตกรรมเด็กหญิงวาด สถานที่เกิดเหตุคือบ้านของเธอซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของวัดโพธิ์ เด็กหญิงวาดถูกฆ่าตายโดยหน้าปูอยู่อยู่บนโต๊ะ แขนทั้งสองข้างห้อยพาดลงมา และมีรอยสัก 5 คำคือ เหง้า เจ้า แพะ ทิ้ง พงส์ ดังตัวอย่าง

ถัดจากพื้นที่โล่งหน้าประตูเข้าไป รายรอบด้วยข้าวของ
ระกะ โต๊ะไม้กลมตัวหนึ่งตั้งอยู่เกือบกลางบ้าน นอกจากเป็นที่ตั้ง
สำหรับอาหารซึ่งคงวางเรีย บัดนี้มันได้เพิ่มหน้าที่ใหม่โดยไม่มีใคร
คาดหวัง

จุดตั้งศพ!

...แม่สีบนโต๊ะเกิดแต่ร่างเล็กที่นั่งอยู่บนเก้าอี้กลม เจ้าของ
ร่างฟุบศีรษะลงโดยตรง สองแขนสองขาห้อยแรงปราศเรียวยแรง...

รอยประหลาดไม่ได้มีอยู่แค่ที่เดียว ไม่ใช่อยู่ที่ลิ้น แกรมเป็น
รอยที่ไม่น่าปรากฏอยู่บนร่างของเด็กหญิงอย่างวาดด้วยซ้ำ

มันคือรอยสัก

หนึ่งคำเหนือหน้าผาก สองคำหลังข้อมือซ้าย - ขวา
กับอีกสองคำใต้ตาตุ่มทั้งสองข้าง

เหี้ย เจ้า แพะ ทิ้ง พงส์

(กาหลมทรทีก, 2562, น. 4-8)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนบรรยายฉากและบรรยากาศโดยเล่าเหตุการณ์คดี
ฆาตกรรม สถานที่เกิดเหตุและสภาพศพ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสร้างบรรยากาศน่าตื่นเต้นและน่าสงสัย
โดยสร้างฉากที่ข้าวของในบ้านของเด็กหญิงวาดถูกวางไว้อย่างระเกะระกะและยังมีรอยสัก 5 คำบน
ร่างของเธอ ทำให้ผู้อ่านเกิดข้อสงสัยร่วมไปกับตำรวจที่มาสืบสวนคดีว่าฆาตกรต้องการอะไร ทำไมต้อง
ฆ่าเด็กหญิงวาด และรอยสักที่ปรากฏอยู่บนหน้าผากหมายถึงอะไร

ในนวนิยายเรื่อง นิราศมทรรมพ ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศของที่เกิดเหตุมีลักษณะ
คล้ายกันเพราะเป็นเหตุการณ์ฆาตกรรมต่อเนื่อง และมีสถานที่เกิดเหตุอยู่ในบริเวณวัด สภาพการตาย
ของเหยื่อทุกรายคือ ไม่มีแผลบนร่างกาย มีท่าทางเหมือนนอนหลับ แต่อวัยวะภายในฉีกขาด
ในขณะเดียวกันยังมีขวดพลาสติกและกองน้ำมันอยู่ใกล้กับศพ อย่างเช่นเหตุการณ์คดีฆาตกรรม
นายกังหัน เขียวโชติที่เกิดในวันที่ 5 พฤษภาคม ณ วัดเครือวัลย์ มีสภาพการตายดังกล่าวเหมือนกับคดี
ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ ดังตัวอย่าง

ข้างตัวอาคาร บ่อน้ำลึกราวหนึ่งเมตรทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า
สีฟ้าแห่งขอดจนเห็นคราบกรัง ฝั่งหนึ่งภูเขาจำลองก่อด้วยหินก้อน
เล็ก ๆ ดูขำระตหดโทรม ไม่ไกลจากจุดนั้น ไทยมุงเริ่มเข้าล้อม
สวนหย่อมเล็ก ๆ

นี่คือสถานที่จบชีวิตของเด็กหนุ่มรูปงามวัยเพียงสิบเก้า...

ศพของกังหัน เขียวโชติ นอนหงายเหยียดยาว ครึ่งบน

ตั้งแต่คอแผ่นหลังถึงศีรษะทอดอยู่บนพรมหญ้าของสวนหย่อมข้าง
เขามอ ดูเหมือนนั่งเล่นแล้วเผลอหลับไปเฉย ๆ...

...ทันทีที่ทะเลาะกันแล้วผู้คนเข้ามาเห็นศพหนุ่มน้อยและ
บางอย่างแปลกประหลาดใกล้ ๆ กัน มารดาของฆาตกรฆ่าข้ามขึ้น
ชั้นเงิน นำชัย อุทาน

“ขวดกับกองน้ำมัน! เหมือนตอนไอ้ขันโดนตำรวจจับเมื่อ
คืนเลยนี่หว่า!”

(นิราศมทรณพ, 2561, น. 62-64)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างฉากที่เหยื่อถูกสังหาร โดยผู้เขียนเล่าถึงสถานที่
และสภาพศพของเหยื่อ โดยบรรยายว่าสถานที่เกิดเหตุคดีฆาตกรรมอยู่ในวัด ท่าทางของเหยื่อดู
เหมือนหลับ และมีขวดพลาสติกและกองน้ำมันอยู่ใกล้กับเหยื่อ ซึ่งเป็นการสร้างข้อสงสัยว่า ทำไม
คนร้ายเลือกก่อคดีฆาตกรรมในบริเวณวัด เขาสังหารเหยื่อเพื่ออะไร ทำไมต้องใช้วิธีการจัดการศพของ
เหยื่อด้วยวิธีที่น่าสยดสยอง และทิ้งขวดพลาสติกและกองน้ำมันไว้ที่เหยื่อเพราะอะไร

ในนวนิยายเรื่อง *ห่มแดน* ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยายสาเหตุการณไฟไหม้ที่บ้านใหญ่
ในพญา โดยบรรยายว่า แดนเลขฑ์ลูกชายของเหรียญเข้าไปบ้านใหญ่ที่พญาเพื่อรับพินัยกรรมที่พ่อ
ทิ้งไว้ หลังจากนั้นเขาจึงขับรถออกจากบ้านเดินทางกลับกรุงเทพ ลมุลแม่บ้านในบ้านใหญ่จึงออกมาส่ง
แดนเลขฑ์ ขณะที่เธอกำลังมองรถของแดนเลขฑ์แล่นออกจากบ้าน เธอไม่ได้สังเกตว่าบ้านหลังนี้กำลัง
เกิดไฟไหม้ใหญ่ ที่สุดเธอก็เสียชีวิตในไฟไหม้ครั้งนี้ ดังตัวอย่าง

...และอีกมุมหนึ่งปรากฏเงาตะคุ่มของประสาทมไม้หลัง
มหิมาคงตราติดในความทรงจำของเธอต่อไปอีกนาน

และคงเพราะภาพนั้น แม้เมื่อกลิ่นเหม็นไหม้คลุ้งขึ้น
พร้อมไอร้อนและเสียงประทูของแก่นไม้ ยามเปลวไฟแผดผลาญ
บ้านทั้งหลังในอีกหลายชั่วโมงถัดมา แม่บ้านสาวที่ทอดร่างเจ็บ
หนักอยู่ใต้ซากเสา จึงมีอาจอนจินตนาการจากภาพในปราสาท
หลังดังกล่าว

ประสาทมที่ไม่มีโอกาสได้ไป

(*ห่มแดน*, 2559, น. 18)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างฉากให้เกิดไฟไหม้อย่างรุนแรงที่บ้านหลังใหญ่
จนทำให้ลมุลแม่บ้านไม่สามารถหนีออกมาได้ทันจึงเสียชีวิตอยู่ในกองเพลิง ฉากและเหตุการณ์ดังกล่าว
ทำให้ผู้อ่านเกิดข้อสงสัยว่าทำไมเกิดเหตุไฟไหม้ขึ้นหลังจากที่แดนเลขฑ์ไปสอบถามเรื่องพินัยกรรม

หรือในบ้านมีหลักฐานอะไรที่ผู้ก่อเหตุต้องการทำร้าย ซึ่งจากเหตุการณ์เหล่านี้จึงทำให้ผู้อ่านต้องการติดตามเรื่องเพื่อไขข้อสงสัยที่เกิดขึ้นต่อไป

ในนวนิยายเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนสร้างฉากที่เกิดเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่มีลักษณะเดียวกัน ได้แก่ คนร้ายจะใช้วิธีสร้างสภาพการตายของเหยื่อตามลักษณะจาก *โทษ ๒๑* *สถาน* จาก *กฎหมายตราสามดวง* เป็นสัญลักษณ์ในการก่อคดีฆาตกรรม อย่างเช่นเหตุการณ์คดีฆาตกรรมเหยื่อรายแรก ใช้วิธีการสังหาร โดยบรรยายฉากและบรรยากาศในที่เกิดเหตุว่า ในโรงแรมดิเอมปีชโฮเทล มีเสียงนาฬิกาปลุกที่เสียงดังก้องไปทั้งชั้น 7 ยาวนานผิดปกติ เมื่อพนักงานไปตรวจพบว่าในห้องพักชั้น 7 มีศพผู้หญิงรายหนึ่งนอนอยู่บนเตียง ดังตัวอย่าง

ดิเอมปีชโฮเทล โรงแรมสี่ดาวอันเจียบสงบเกิดมีเสียงนาฬิกาปลุก ลั่นก้องไปทั่วชั้นเจ็ด พนักงานโรงแรมตามหาสาเหตุพบว่าเสียงดังออกมาจากห้องพักหมายเลข ๗๑๒ บานประตูใหม่แน่นไว้เป็นช่องน้อย ถ้าไม่สังเกตก็จะไม่เห็นว่ามันเปิดอยู่

หลังจากเคาะเรียกแล้วไม่มีใครตอบรับ แถมยังมีกลิ่นเหม็นประหลาดเล็ดลอดออกมาฉุนกึก คนเคาะลองผลักบานประตูเข้าไป เพียงอดใจเสียงหวีดร้องก็ลั่นทับเสียงนาฬิกา พนักงานสาวพบว่าบนเตียงมีร่างเปลือยของหญิงวัย ๓๑ ปี นอนแผ่หรา ตาปิด ผมสยายทั้งร่างแทบไม่มีจุดไหนปราศเลือด บริเวณอกสลับของเธอถูกจามด้วยขวานแล้ววัดซีโครงแยกออกจากกัน ทราบภายหลังว่าผู้ตายคือ นางพยาบาลของโรงพยาบาลประจำจังหวัดนามว่า นางสาวศรีบรร ในที่เกิดเหตุยังพบเชือกช่ทอยและถุงยางอนามัยที่แกะห่อพร้อมใช้

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 44-45)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศที่เหยื่อถูกสังหารโดยบรรยายถึงสถานที่เกิดเหตุในโรงแรมสี่ดาวเมื่อพนักงานโรงแรมได้ยินเสียงนาฬิกาปลุกดังมาจากห้องพักที่ชั้น 7 จึงขึ้นไปตรวจสอบพบว่าเสียงนั้นมาจากห้องพักหมายเลข 712 พนักงานเคาะประตูแต่ไม่มีใครตอบรับจึงผลับประตูเข้าไปและต้องตกใจมากเมื่อพบว่า บนเตียงมีร่างเปลือยของหญิงสาววัย 31 ปี นอนเสียชีวิตอยู่ และบริเวณอกของเหยื่อถูกจามด้วยขวานแล้ววัดซีโครงแยกออกจากกัน ซึ่งเหมือนวิธีการสังหารที่ถูกบันทึกไว้ใน *โทษสถาน ๑๖* จึงทำให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยว่า ทำไมคนร้ายเลือกวิธีการสังหารจาก *โทษ ๒๑* *สถาน* เหยื่อเกี่ยวข้องกับคนร้ายหรือไม่ และทำไมเหยื่อทุกรายใช้วิธีการจัดสภาพศพที่มาจาก *โทษ ๒๑* *สถาน* คนร้ายต้องการส่งสารหรือบอกอะไร จากฉากเหตุการณ์ที่ปรากฏในเรื่อง จึงเป็นข้อสงสัยที่ทำให้ผู้อ่านต้องการติดตามเรื่องราวเพื่อคลายข้อสงสัยต่อไป

ในนวนิยายเรื่อง *อโคทสวาง* ผู้เขียนสร้างฉากที่เกิดเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่องโดยบรรยายว่าฆาตกรจะจัดสภาพการตายของเหยื่อตาม *นิทานเวตาล* อย่างเช่นคดีของแพทย์หญิงร้อยกรอง ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยายคดีฆาตกรรมโดยบรรยายเหตุการณ์ว่า ฆาตกรสวมชุดสำหรับ ใช้คีมลากลิ้นของเหยื่อออกมาให้ห้อยค้างได้ตามต้องการ และยังใช้คมมีดแล่จมูกของเหยื่อหลุดมาทั้งชิ้น และทิ้งข้อความที่ปรากฏใน *นิทานเวตาล* ไว้ที่ข้างศพด้วย ดังตัวอย่าง

มือสวมถุงมือยางบีบข้างแก้มผู้ตาย ทำให้ปากเปิดอ้า
แสงไฟจากไฟฉายแบบสวมหัวส่องลึกเข้าไปภายใน
ลิ้นลื่นนัก ใช้คีมลากออกม่ง่ายกว่า
ว่ากันว่า ความยาวเฉลี่ยของลิ้นมนุษย์ตั้งแต่คอหอยถึง
ปลายลิ้นคือสิบเซนติเมตร เราขอแค่รวมนิ้วหนึ่งก็พอ
จัดสภาพให้ลิ้นห้อยค้างได้ตามต้องการ ขั้นตอนถัดไปคือ
ลงมีดกรีดตามแนวยาว
สิ้นชะมัด รุ่งตีตกรรไกรมาด้วยก็ดี
ข้อความสำคัญในของถูกวางทิ้งไว้ จัดแจงให้แน่ใจว่าจะ
ไม่ปลิวตามลมหรือมีตัวอะไรมาคาบหาย
ร่างในชุดสำหรับถอดออกมานิดหนึ่งเพื่อพินิจ กำลัง
จะลุกผลแล้วเชียว โชคดีที่ทันนึกได้
ขั้นตอนสุดท้าย คมมีดถูกใช้แล่เสาจมูกโด่งงามของเหยื่อ
หลุดมาทั้งชิ้น
เป็นอันเรียบร้อย เจ้าของมีดค่อยลุกขึ้นพร้อมยิ้มกระจำจาง
ในที่สุดก็สำเร็จอีกหนึ่ง...

(*อโคทสวาง*, 2564, น. 2)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยายคดีฆาตกรรมที่เกิดเหตุการณ์ต่อเนื่องโดยบรรยายถึงลักษณะการแต่งกายของฆาตกรที่ใส่ชุดสำหรับเหมือนแขก การจัดการกับเหยื่อที่ถูกฆ่าแล้วด้วยวิธีการที่น่าสยดสยอง และยังมีจดหมายข้อความที่มาจากบทประพันธ์ใน *นิทานเรื่องเวตาล* ทิ้งไว้ที่ศพของเหยื่อทุกคน การบรรยายฉากของเรื่องจึงสร้างข้อสงสัยให้กับผู้อ่านว่า ทุกคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นมาจากการกระทำของคนร้ายคนเดียวหรือไม่ คนร้ายมีความโกรธแค้นใดกับเหยื่อ และข้อความจดหมายที่ทิ้งไว้นั้นต้องการบอกอะไร

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราบต์ ผู้เขียนจะสร้างฉากและบรรยายคดีฆาตกรรมในเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้อ่านสงสัยว่าคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่องเป็นการกระทำที่เกิดจากคนร้ายคนเดียวหรือไม่ เพราะลักษณะศพของเหยื่อในแต่ละเรื่องจะถูกจัดให้มีสภาพศพที่

คล้ายกัน นอกจากนี้ยังมีการนำคำประพันธ์หรือบทกลอนที่ปรากฏในวรรณกรรมมาใช้ในการบรรยายฉากที่ทำให้น่าติดตาม เช่น ในเรื่อง *กาหลมหารทิก* ผู้เขียนสร้างสถานที่เกิดเหตุที่รวมแล้วเป็นรูปห้าเหลี่ยมโดยมีศูนย์กลางเป็นวัดโพธิ์ และ เหยื่อในแต่ละคดีฆาตกรรมยังมีลักษณะคล้ายกันคือ มีรอยสัก 5 คำที่จะประกอบเป็นโคลงได้ ในเรื่อง *นิราศมหารมณพ* ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศของที่เกิดเหตุในบริเวณวัด สภาพการตายของทุกเหยื่อก็ไม่มีแผลบนร่างกาย และมีขวดพลาสติกและกองน้ำมันใกล้ศพ ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศที่เกิดเหตุโดยบรรยายว่าฆาตกรใช้วิธีสร้างสภาพการตายของเหยื่อตามลักษณะจาก *โทษสถาน ๒๑ สถาน* จาก *กฎหมายตราสามดวง* และในเรื่อง *อโคกสวาง* ผู้เขียนสร้างฉากที่เกิดเหตุโดยบรรยายว่าฆาตกรจะจัดสภาพการตายของเหยื่อตาม *นิทานเวตาล* จึงนับได้เป็นวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศที่มีลักษณะเฉพาะเป็นจุดเด่น ประการหนึ่งในองค์ประกอบการสร้างเรื่องของผู้เขียนที่ทำให้ผู้อ่านสนใจและอยากติดตามว่าเรื่องราวจะคลี่คลายอย่างไรในตอนจบ

บทที่ 4

ความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์

ความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งของตัวละครเป็นส่วนสำคัญของนวนิยายประเภทสืบสวนสอบสวน เนื่องจากความขัดแย้งเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กลุ่มบุคคล หรือองค์กรต่าง ๆ ที่แต่ละฝ่ายมีจุดหมายหรือค่านิยมที่แตกต่างกัน ความขัดแย้งจึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ตัวละครมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันไป เช่น ถูกผู้อื่น เห็นแก่ประโยชน์ตนเองมากกว่าผู้อื่น ไม่มีน้ำใจและไม่มีความเมตตาต่อบุคคลรอบข้าง หรือมีพฤติกรรมการต่อต้านกฎระเบียบของสังคม เป็นต้น จนทำให้เกิดเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่าง ๆ ความขัดแย้งเหล่านี้อาจเป็นความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร หรือความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสถานที่ สภาพแวดล้อม และสังคม เป็นต้น ดังนั้น ความขัดแย้งจึงมีความสำคัญต่อนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน ส่วนการคลี่คลายความขัดแย้งก็มีความสำคัญเช่นกัน เพราะเมื่อความขัดแย้งเกิดขึ้นแล้วจะต้องมีการขยายความต่อ ต้องมีการคลี่คลายไปตามมาด้วย ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นและมีการคลายปมในภายหลัง สามารถช่วยดำเนินเนื้อเรื่องให้สมเหตุสมผล ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ ดังนั้น ในบทนี้ ผู้วิจัยจะเน้นประเภทของความขัดแย้งและวิธีการคลี่คลายความขัดแย้ง ซึ่งจะลึกซึ้งกว่าการผูกปมและการคลายปมที่ศึกษาในบทที่ 3 โดยมีรายละเอียดแบ่งเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

4.1 ความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์

4.1.1 ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร

4.1.2 ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม

4.1.3 ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร

4.2 การคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์

4.2.1 การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร

4.2.2 การคลี่คลายความขัดแย้งตัวละครกับสังคม

4.2.3 การคลี่คลายความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร

ความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 ความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ต์

ความขัดแย้ง คือ ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวละครในเรื่อง เป็นความรู้สึกอย่างหนึ่งของมนุษย์ อย่างเช่น โกรธ ไม่เห็นด้วยกับคนอื่น และมักจะทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ทำให้ต้องหาทางระบายออกเพื่อให้คลี่คลายได้ในตอนจบ ความขัดแย้งถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของโครงเรื่อง จากผลการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า ความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ต์แบ่งได้เป็น ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1.1 ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร

ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ซึ่งเกิดจากอารมณ์ความโกรธ ไม่ลงรอยกัน การทะเลาะวิวาท ตอปโต้แก้แค้น และทำร้ายผู้อื่น ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาความขัดแย้งระหว่างคนในครอบครัวและความขัดแย้งนอกครอบครัว คนในครอบครัวหมายถึงสมาชิกในครอบครัว โดยมีความสัมพันธ์ทางสายเลือด หรือมีความสัมพันธ์ทางกฎหมาย ส่วนความขัดแย้งระหว่างคนนอกครอบครัว เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นนอกครอบครัว โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) ความขัดแย้งระหว่างคนในครอบครัว

ความขัดแย้งระหว่างคนในครอบครัว เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างสมาชิกในครอบครัว สมาชิกในครอบครัวอาจมีความสัมพันธ์ทางสายเลือด อย่างเช่น ญาติพี่น้อง ลูกกับหลาน หรือมีความสัมพันธ์ทางกฎหมายก็ได้ อย่างเช่น สามีกับภรรยา พ่อแม่บุญธรรมกับลูก พี่กับน้อง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยา

สามีกับภรรยาในงานวิจัยครั้งนี้ หมายถึง คู่รักที่แต่งงานแล้วและมีทะเบียนสมรส หรือคู่รักที่ยังไม่ได้แต่งงาน แต่อาศัยอยู่ร่วมกัน ดำเนินชีวิตเหมือนเป็นสามีภรรยาที่มีทะเบียนสมรส อย่างเช่น พะนอนิจกับหมวดเวทวงศ์ นางเรือนกับนายฉมพ่อแม่เลี้ยงของเด็กหญิงวาดในคดีแรก นายฮวดเจ้าของบ่อนการพนันกับกิมท้อในเรื่อง *กาดลมหรัทิก* คุณหญิงพ้อของแดนเลทซู่กับสมิลาในเรื่อง *ห่มแดน* เบญกาซารากษะกับนายทศทิศในเรื่อง *สิงพาดกลอน* นายแพทย์กฤษศิริณย์กับแพทย์หญิงร้อยกรองในเรื่อง *อโคทสาง* เป็นต้น ในความสัมพันธ์สามีกับภรรยาข้างต้น บางคู่เป็นตัวละครหลักและมีบทบาทความขัดแย้งที่เป็นปมปัญหาจนทำให้เกิดเหตุการณ์คดีฆาตกรรม ในขณะที่อีกคู่ สามีกับภรรยาที่ไม่เป็นตัวละครหลักก็ยังมีบทบาททำให้ผู้อ่านเกิดข้อสงสัยและความซับซ้อนในการสืบสวนของเรื่อง จึงทำให้เรื่องซับซ้อนขึ้น ดังนั้น ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเน้นความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยาที่มีบทบาทความขัดแย้งที่เป็นปมปัญหาจนทำให้เกิดเหตุการณ์คดีฆาตกรรม รายละเอียดดังต่อไปนี้

ในเรื่อง *หมัดแคน* ผู้เขียนบรรยายถึงความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยาคือเหรียญ อินไชยพันธุ์พ่อของแดนเลซท์กับคุณสมิหลา อดีตรักลูกสาวของสมาน อดีตรัก ผู้ก่อตั้งธุรกิจเครื่องอวาศ์สกุล หลังจากที่ภรรยาของเขาเสียชีวิต คุณเหรียญได้เข้าไปทำงานในเครื่องอวาศ์สกุล ความสามารถและความพยายามของเขาทำให้คุณสมานยอมรับและต้องการให้เขาเข้ามาดูแลสืบทอดธุรกิจเครื่องอวาศ์สกุล คุณสมานมีลูกสาวเพียงคนเดียวคือ สมิหลา เขาจึงขอให้คุณเหรียญแต่งงานกับลูกสาวของตนเอง ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์ของคนทั้งสองไม่ได้รักกันและสมิหลามีนิสัยเป็นคนชอบเพศเดียวกัน แต่ทั้งสองคนก็ยอมแต่งงานตามความประสงค์ของสมาน คุณเหรียญมีความขัดแย้งกับคุณสมิหลาตั้งแต่แรกเพราะสมิหลามีนิสัยเอาแต่ใจตัวเองเป็นที่ตั้งและไม่ชอบผู้ชาย สมิหลาจึงไม่เคยยอมรับนับถือเขา เมื่อคุณเหรียญเป็นโรคมะเร็งและพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล สมิหลาก็ไม่เคยไปเยี่ยม แต่เมื่อสมิหลาต้องการความช่วยเหลือจากปัญหาที่เธอโดนเจ้าของที่ดินโกงราคาทำให้โครงการรีสอร์ทของเธอดำเนินต่อไปไม่ได้ เธอไม่รู้ว่าจะแก้ปัญหานี้อย่างไรจึงตัดสินใจไปหาคุณเหรียญที่โรงพยาบาลเพื่อขอคำปรึกษา แต่เธอพบว่าคุณเหรียญกำลังคุยกับผู้หญิงซึ่งเป็นพยาบาลที่ดูแลเขาอยู่ ด้วยท่าทางที่มีความสุข ทำให้สมิหลาเข้าใจผิดและโกรธมาก เธอจึงกลับออกไปโดยที่ไม่ได้ขอคำปรึกษาเกี่ยวกับโครงการรีสอร์ทที่กำลังมีปัญหา และด้วยความโกรธเธอก็ตัดสินใจสั่งลูกน้องให้ไปจัดการอย่างไรก็ได้เพื่อให้เจ้าของที่ดินขายที่ดินให้ จนสุดท้ายลูกน้องของเธอได้ไปก่อเหตุเผาบ้านและรีสอร์ท เพื่อกดดันเจ้าของที่ดิน ดังตัวอย่าง

“คุณสมิหลาไม่เคยให้ความนับถือพ่อ...” เหรียญ

อินไชยพันธุ์ เล่าต่อ อัมพรและกुरुข่าหนึ่งฟัง

“เธอไม่สนับสนุนให้หลาน ๆ และลูกน้องของเธอไม่นับถือพ่อ...”

“พ่อเพิ่งตาสว่างก็ตอนที่เปิ่นมะเร็ง ไม่มีใครมาเยี่ยม คนที่ยอมเสียเวลามาคุยด้วย นอกจากนางพยาบาลที่ทำตามหน้าที่ก็มี แต่แม่หนูคนหนึ่ง พ่อลืมชื่อแกไปแล้ว...”

“แต่คุณสมิหลาโกรธหนัก เธอเคยแต่หลอกใช้ให้คนอื่นทำงานแทน ส่วนตัวเองเสวยสุขอยู่บนหอคอยงาช้าง ไม่เคยหยิบจับอะไรเป็นชิ้นเป็นอันซักอย่าง พอแก่ไขงานเองไม่ได้ เรื่องเข้าไคลก็แจ้นมาบังคับให้พ่อช่วย พ่อกำลังคุยอยู่กับแม่หนูคนนั้น คุณสมิหลาเห็นเข้าก็โกรธจัดกระแทกเท้าออกไป แทบจะนึกได้เลยว่าเธอตัดสินใจทำยังไงต่อ...”

...

“ฉันตัดสินใจแล้ว เรื่องเจ้าของที่ดินมันจงใจโกงราคา!”

...‘ไม่ต้อง!’... ‘ฉันต้องการให้แกจบปัญหาเกี่ยวกับพวกนี้ซะ
เร็วที่สุด!’

“หมายความว่าหะมาเป็นคนสั่งการเรื่องเผาที่พวกนั้น!”

(ห่มแดน, 2559, น. 199-201)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยา ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างคุณเหรียญ อินโชนัยกับคุณสมิลา อวิศย์สกุล การแต่งงานของทั้งสองคน ไม่ได้เริ่มต้นมาจากความรักตั้งแต่แรก เพราะว่าฝ่ายภรรยาเป็นผู้หญิงที่มีนิสัยรักเพศเดียวกันและยังเอาแต่ใจตนเองจึงทำให้ไม่เคยเข้าใจกัน ความขัดแย้งระหว่างคนทั้งสองจึงรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้สมิลาไม่เคยขอคำปรึกษาเกี่ยวกับงานของบริษัท โดยเฉพาะการตัดสินใจมอบหมายให้ลูกน้องคนสนิทไปดำเนินการเรื่องการติดต่อซื้อที่ดินและรีสอร์ทเก่าเพื่อนำมาปรับปรุง ซึ่งลูกน้องใช้วิธีการกดดันเข้าของที่ดินด้วยการเผาบ้านและรีสอร์ทจนกลายเป็นเรื่องราวที่ก่อให้เกิดความสงสัย และคุณเหรียญก็สืบจนรู้เรื่องราวเหล่านี้มาโดยตลอดแต่ไม่สามารถจัดการอะไรได้ ซึ่งความขัดแย้งนี้เป็นปัจจัยสำคัญในที่เกี่ยวข้องกับพินัยกรรมที่คุณเหรียญทำทิ้งไว้เพื่อไม่ให้แดนเลขทุเข้ามายุ่งเกี่ยวกับธุรกิจนี้เพราะอาจจะเกิดอันตราย

ในเรื่อง *อโศกสง* ผู้เขียนบรรยายถึงความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยาคือนายแพทย์กฤษหิรัณย์กับแพทย์หญิงร้อยกรอง โดยบรรยายถึงฉากที่ไตรตรึงษ์กำลังคุยกับสารนิจเกี่ยวกับการสืบคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นและพบว่านายแพทย์กฤษหิรัณย์น่าจะเป็นคนร้ายที่ฆ่านายแพทย์ไถ่กับแพทย์หญิงร้อยกรอง เพราะเรื่องราวเกี่ยวกับนิทานเวตาลที่คนร้ายใช้ในการก่อคดีกับเหยื่อสองรายนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องชู้สาว และพ.ต.ต.บวรชิตก็สืบเจอหลักฐานจากไอจีของนายแพทย์ไถ่ที่ทำให้รู้ว่าแพทย์หญิงร้อยกรองกับนายแพทย์ไถ่แอบมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกัน ประเด็นนี้จึงเป็นแรงจูงใจสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้นายแพทย์กฤษหิรัณย์ก่อเหตุการณ์คดีฆาตกรรม ดังตัวอย่าง

‘หมอไถ่กับหมอร้อยกรองแอบคบหากันมาไ้ระยะหนึ่ง
ผมหาไม่เจอว่าเขาพบกันครั้งแรกได้ยังไงหรือที่ไหน แต่ดูจาก
พฤติกรรมทั้งคู่ เป็นไปได้ว่าจะเจอกันตอนหมอร้อยกรองไป
ทำบุญวิปัสสนาที่วัด เพราะหลังจากนั้น เวลานั้นเจอกัน พวกเขา
จะยกเรื่องวัดมาโกหกคนรอบ ๆ ตัว’

(อโศกสง, 2564, น. 335)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า นวนิยายเรื่อง *อโศกสง* มีปมความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยาที่เป็นสาเหตุสำคัญของเรื่องทำให้เกิดคดีฆาตกรรม คือ ความขัดแย้งระหว่างนายแพทย์กฤษหิรัณย์กับแพทย์หญิงร้อยกรอง เพราะแพทย์หญิงร้อยกรองแอบไปมีสัมพันธ์ชู้สาวกับนายแพทย์ไถ่ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของเขา ความขัดแย้งดังกล่าวจึงทำให้นายแพทย์กฤษหิรัณย์เกิด

ความเกลียดชังต่อภรรยาที่นายแพทย์ได้จันต้องลงมือก่อเหตุการณ์คดีฆาตกรรมเพื่อระบายความเกลียดชังในใจ

ความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูก

ในนวนิยายเรื่อง *กาหลมทรทิก* ความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูก ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างพะนอนิจกับแพทย์เดชผู้เป็นพ่อเลี้ยง โดยบรรยายว่า จากเหตุการณ์ที่พ่อของพะนอนิจถูกใส่ร้ายว่าเป็นผู้ร่วมก่อคดีกบฏวระเดจนทำให้ติดคุก ครอบครัวของเธอต้องแตกแยก และเมื่อเธอได้ครอบครัวใหม่ซึ่งมีนายแพทย์เดชและนางเจลิยวเป็นพ่อแม่อุปถัมภ์ นายแพทย์เดชชอบกินเหล้าจนวันหนึ่งนายแพทย์เดชเมามากและก่อเหตุข่มขืนพะนอนิจตั้งแต่เธออายุสิบห้าปีโดยอ้างว่าแลกกับเงินค่าเทอมที่ให้เธอมาตลอด ถึงแม้นางเจลิยวแม่เลี้ยงของเธอจะรับรู้แต่ก็ไม่ได้ช่วยเธอ ทำให้ชีวิตของเธอไม่เคยมีความสุขเลย จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดทำให้เธอรู้สึกทุกข์ทรมานใจ จนกลายเป็นความเกลียดชังและต้องการแก้แค้น ดังตัวอย่าง

“พ่อที ‘ปี้’ ลูกสาวของมันเป็นะเธอคือผู้มีพระคุณ
สิ้นเหลือ”...

“เข้าใจไหมคะ ท่านพระคุณเจ้า มันยัดคนทีมันเรียกว่าลูก
ตั้งแต่ฉันอายุแค่สิบห้า!”

(*กาหลมทรทิก*, 2562, น. 190-191)

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นความขัดแย้งระหว่างลูกสาวกับพ่อ คือนายแพทย์เดชพ่อบุญธรรมที่ก่อเหตุข่มขืนลูกสาวบุญธรรมของเขา ทำให้ลูกสาวเจ็บช้ำทรมานทั้งร่างกายและจิตใจ จึงทำให้เธอเกลียดพ่อมาก และต้องการแก้แค้นเพื่อให้เขาได้รับผลกรรมที่เขาควรจะได้รับ ดังนั้น ความขัดแย้งระหว่างลูกสาวกับพ่อเป็นความขัดแย้งที่สำคัญประเด็นหนึ่งในนวนิยายเรื่องนี้ที่ผู้เขียนต้องการทำให้สังคมรับรู้และเห็นว่า การถูกข่มขืนเป็นเรื่องที่สร้างความเจ็บปวดและความขมขื่นใจอย่างหนักหนาสาหัสกับผู้หญิง ความขัดแย้งนี้อาจเป็นชนวนให้เกิดการฆาตกรรม อย่างเช่น การกระทำของพะนอนิจที่นำไปสู่การก่อคดีฆาตกรรมเยื่อทั้งห้าคดีที่เกิดขึ้นในเรื่อง

ในเรื่อง *นิราศมทรภพ* ความขัดแย้งระหว่างนุชากับสุพรรณผู้เป็นแม่ ได้แก่ นุชากับสุพรรณไม่ค่อยสนิทกันเพราะว่าสุพรรณไม่ยอมให้คนอื่นรู้ว่าลูกสาวมีสายพันธุ์ชาวเมินซึ่งจะทำให้ลูกสาวตกอยู่ในอันตราย สุพรรณจึงทิ้งลูกสาวให้ยายเลี้ยง และถ้านุชาก็อยากติดต่อกับแม่ก็ติดต่อในเวลาทีสะดวกของแม่โดยผ่านทางโทรศัพท์หรือจดหมาย แต่นุชาก็ไม่เข้าใจเหตุผลของแม่จึงกลายเป็นปมความขัดแย้งไม่เข้าใจกันระหว่างแม่กับลูก ดังตัวอย่าง

“แม่คะ” ประโยคเริ่มต้นของคนโทร. เจียบแต่แฝง
รอยเศร้า “เราจะติดต่อกันได้ก็ต่อเมื่อแม่สะดวกเท่านั้นใช่ไหม”

“แม่พยายามแล้ว หนูก็รู้ว่าแม่-”

“หนูแค่อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น”

(นิราศมทรณพ, 2561, น. 33)

จากการสนทนาระหว่างนุชากับแม่ ทำให้ผู้อ่านรู้ว่า นอกจากนุชจะไม่ได้อยู่กับแม่แล้ว การติดต่อกันระหว่างนุชกับแม่ก็มีอุปสรรค และแม่ไม่เคยอธิบายถึงเหตุผลต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จึงทำให้นุชเกิดความรู้สึกเสียใจ น้อยใจจนเป็นชนวนสำคัญที่นำไปสู่เหตุการณ์ฆาตกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง

ในเรื่อง *ห่มแดน* ความขัดแย้งระหว่างพ่อกับลูก ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างแดนলেখุ์ อินไชยพันธุ์ผู้เป็นลูกชาย กับ เจริญ อินไชยพันธุ์ผู้เป็นพ่อ โดยเล่าถึงลูกชายเข้าใจผิดกับพ่อ เมื่อแดนলেখุ์ยังหนุ่ม เขาชอบศิลปะวาดรูป และมีเพื่อนรักคนหนึ่งชื่อโรทัน ในการแข่งขันวาดภาพครั้งหนึ่ง ผลงานของเขาได้รางวัลที่หนึ่ง ส่วนผลงานของเพื่อนโรทันได้รางวัลที่สอง คุณเจริญจึงพาลูกและเพื่อน ๆ ไปฉลองกัน ในคืนนั้น แดนলেখุ์กับโรทันบังเอิญได้ยินเพื่อนของคุณเจริญพูดเล่นกับคุณเจริญว่า ผลงานของแดนলেখุ์ที่ได้ที่หนึ่งเพราะเขาเป็นลูกชายของคุณเจริญ แดนলেখุ์จึงเข้าใจผิดว่าการที่ได้รับรางวัลที่หนึ่งนั้นไม่ใช่เพราะความสามารถจริง ๆ ของเขา ดังตัวอย่าง

‘...ผมคงปล่อยไปได้แค่รูปของเจ้าทัน...’ ปะป้าขำขัน แม่
ประตูกะจกกันทั้งสองฝั่ง แต่เสียงยังเล็ดลอดออกมาเพราะ
ฝาไม้สาน ‘แดนলেখุ์เป็นลูกชายผม ยังรูปร่างของมันก็ควรจะอยู่ใน
มือผมสิ’

‘อันที่จริงฝีมือเจ้าสองคนนี่กินกันไม่ลง โรทันเทคนิค
จัดจ้านกว่า แต่แดนলেখุ์จินตนาการดีกว่า’

‘แต่คุณก็ยังอยากได้เพราะว่าของเจ้าলেখุ์เป็นอันดับ
หนึ่ง’

‘เปล้า’ คุณลุงหัวเราะเสียงสูง ‘ผมกำลังจะบอกว่า เพราะ
ผมมีส่วนทำให้เขาได้ที่หนึ่งต่างหาก’

แดนলেখุ์ร่างแข็งกึก เบนสายตาไปยังโรทันโดยอัตโนมัติ
ปรากฏว่ารายนั้นออกก้าวไปอีกทาง

เด็กหนุ่มมองพ่อ กัดกราม กำมือแน่น...

(ห่มแดน, 2559, น. 142)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งระหว่างพ่อกับลูกชาย ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างเจริญ อินไชยพันธุ์กับแดนলেখุ์ อินไชยพันธุ์ การสนทนาระหว่างคุณเจริญกับ

เพื่อนของเขาทำให้แดนলেখู้เข้าใจผิดว่า การได้รับรางวัลที่หนึ่งในการแข่งขันนั้นเพราะว่าเขาเป็นลูกชายของคุณเหรียญ จึงทำให้กรรมการตัดสินรางวัลเพื่อ ให้เกียรติกับคุณเหรียญ เรื่องราวที่เกิดขึ้นทำให้แดนলেখู้รู้สึกเกลียดพ่อมาก จนกลายเป็นความห่างเหินกัน ความขัดแย้งดังกล่าวเป็นประเด็นสำคัญที่สุดในเรื่อง เพราะเมื่อคุณเหรียญทำพินัยกรรมโดยระบุว่าเขายกทรัพย์สินให้แดนলেখู้คือ แผ่นกระดาน กระจกวาดภาพ และสีน้ำชุดใหญ่อีกแค่แผ่นเดียว จึงกลายเป็นข้อสงสัยของทุกคนว่า เหตุใดคุณเหรียญจึงเขียนพินัยกรรมไว้เช่นนั้น หรือพินัยกรรมนั้นเป็นของจริงหรือไม่ จนนำไปสู่การสืบหาความจริงต่อไป

ความขัดแย้งระหว่างญาติพี่น้อง

ในเรื่อง *กาหลมทรทิก* ผู้เขียนเล่าถึงเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างนายผดุงศักดิ์กับนายพงษ์ศรีซึ่งเป็นพี่น้องต่างมารดากัน นายพงษ์ศรีเป็นลูกเกิดจากภรรยาอื่นที่ทำงานเป็นคนรับใช้ในบ้าน เขามีอาชีพเป็นครู มีนิสัยสุภาพ ชอบช่วยเหลือคนอื่น จึงเป็นที่เคารพนับถือของทุกคน แตกต่างจากนายผดุงศักดิ์พี่ชายที่มีนิสัยขี้ฉ้อฉล และชอบเอาชนะ ชอบดูถูกคนอื่น มักหาเรื่องทำร้ายและแย่งชิงทุกสิ่งที่เป็นของนายพงษ์ศรี รวมทั้งผู้หญิงที่นายพงษ์ศรีรักเขาก็แย่งมาทั้งที่ไม่ได้รักผู้หญิงคนนั้น ดังตัวอย่าง

นอกจากจะแย่งทุกอย่างและยึดเยียดความแพ้อายให้กับน้องให้ได้ทุกสิ่ง เวียน เรื่องของหัวใจเป็นหนึ่งนั้น ปกติผดุงศักดิ์ไม่เคยเหยียบย่างมายังร้านตลาด เพราะถือเป็นงานของพวกบ่าว แต่ทันทีที่ได้ข่าวว่าไอศรีไปติดพันลูกสาวคนงามของร้านขนม เจ้าตัวไม่รอช้าที่จะแทรกเข้ามาระหว่างความสัมพันธ์ของคนทั้งสอง

(*กาหลมทรทิก*, 2562, น. 80)

จากตัวอย่างข้างต้นจึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งระหว่างพี่น้อง คือ นายผดุงศักดิ์กับนายพงษ์ศรีซึ่งเป็นพี่น้องต่างมารดากัน โดยนายผดุงศักดิ์คิดว่าตัวเองมีฐานะดีกว่าผู้อื่น เขาจึงชอบดูถูกคนที่ฐานะทางสังคมต่ำกว่า เขาไม่เคยยอมรับว่าพงษ์ศรีเป็นน้องชายเพราะพงษ์ศรีเป็นลูกเมียบ่าวของพ่อ แต่พงษ์ศรีเป็นคนที่ฉลาด มีไหวพริบ และเก่งกว่าผดุงศักดิ์ในทุก ๆ ด้าน นอกจากนั้น เขายังประกอบอาชีพเป็นครูจึงได้รับการยอมรับจากทุกคน ทำให้ผดุงศักดิ์ไม่พอใจและต้องการเอาชนะ เมื่อเขารู้ว่าพงษ์ศรีไปชอบลูกสาวเจ้าของร้านขนม ผดุงศักดิ์ก็ตามไปแย่งมาทั้งที่ไม่ได้รักผู้หญิงคนนั้นเลยก็ตาม ดังนั้น เมื่อเกิดเหตุการณ์คนร้ายฆ่าผดุงศักดิ์ตายจึงทำให้นายพงษ์ศรีตกเป็นผู้ต้องสงสัยของตำรวจไปด้วย

ในเรื่อง *หม่แดน* ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งระหว่างคุณเหรียญ อินໄໝພັນຸຸກັບ น้ำดังหลานของคุณสมิหลาภรรยาของเขา โดยบรรยายว่า คุณเหรียญกับคุณสมิหลาเลี้ยงน้ำดังเป็นลูกบุญธรรมตั้งแต่เด็ก น้ำดังถูกเลี้ยงอย่างตามใจ จึงทำให้เป็นคนหยิ่งยโส และเมื่อเขากระทำผิดก็มี

ชยตลูกชายคนเดียวของไซโยลูกน้องคนสนิทของสมิหลาออกมาจับผิดแทน ครั้งหนึ่ง เมื่อคุณเหรียญป่วยต้องไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล เขาได้ข่าวว่าน้ำดั่งขับรถชนคนเสียชีวิต และชยตต้องออกมาจับโทษแทน คุณเหรียญส่งสารชยตจึงจ้างทนายเพื่อช่วยเหลือชยต หลังจากนั้นชยตจึงออกไปต่างประเทศและไม่กลับมาอีก น้ำดั่งรู้เรื่องก็จะขอสารภาพผิดกับคุณเหรียญ แต่คุณเหรียญรู้สึกผิดหวังในตัวน้ำดั่งจึงแสดงท่าทางไม่สนใจและไม่รับฟังเรื่องที่เขาต้องการเล่า จึงทำให้น้ำดั่งรู้สึกไม่พอใจดังตัวอย่าง

นับแต่นั้น เหรียญ อินไชยพันธุ์ ไม่พูดชื่อน้ำดั่งร่วมกับภรรยา
นี้อีก เมื่อเด็กหนุ่มทำท่าจะสารภาพผิด เขาเงยขึ้นจากกองงานแล้ว
เสไปเรื่องอื่น...

น้ำดั่งเหมือนถูกล่อคอและต้องเป็นฝ่ายหน้าม่านกลับไป
หากถึงอย่างไร ตลอดระยะที่ชยตถูกดำเนินคดี แม้อุ้มป่วยด้วย
โรคร้ายเหรียญยังจัดจ้างทนายที่ดีที่สุดเพื่อช่วยเหลือเด็กหนุ่มอย่าง
ดีที่สุด...

(หม่อมแดง, 2559, น. 170-171)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งระหว่างคุณเหรียญอินไชยพันธุ์กับน้ำดั่งหลานของคุณสมิหลา จากเหตุการณ์ที่เขาขับรถชนคนตายและปล่อยให้ชยตต้องมารับผิดแทน ทำให้คุณเหรียญไม่พอใจในการกระทำของน้ำดั่ง แม้น้ำดั่งจะพยายามมาสารภาพผิดแต่คุณเหรียญก็ไม่รับฟัง จึงทำให้น้ำดั่งรู้สึกไม่พอใจคุณเหรียญ ความขัดแย้งนี้เป็นเหตุที่ทำให้น้ำดั่งไปเป่าหูน้ำหนาวพี่สาวของเขาว่าแดนเล่ห์ลูกชายของคุณเหรียญมีความทะเยอทะยานและจะครอบครองธุรกิจของคุณสมิหลาจนทำให้น้ำหนาวหลงเชื่อนอกจากนั้นยังไปยุยงให้คุณสมิหลาเกิดความสงสัยในพินัยกรรมที่คุณเหรียญทิ้งไว้ให้แดนเล่ห์ จนสุดท้ายแดนเล่ห์ต้องออกจากการเป็นทายาทสืบต่อธุรกิจของเครือเวียงอวิศย์

ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งระหว่างพี่น้องได้แก่ หมวดไตรตรึงษ์กับพี่สาววราห์ โดยเล่าเหตุการณ์ว่า ไตรตรึงษ์สืบค้นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่องและพบข้อสงสัยว่า ทุกคดีที่เกิดขึ้นฆาตกรจงใจให้เป็นที่สนใจของคนและยังสร้างเหตุการณ์เพื่อเป็นเบาะแสให้รับรู้ว่ายี่อแต่ละรายมีความสัมพันธ์กับนายทวยหาญ เอมอำนาจ เจ้าของโรงแรมดิเอมบีซีเทิล ซึ่งเป็นหนึ่งในนักธุรกิจที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ชาวรากษะ นอกจากนี้ยังมีบุคคลสำคัญทั้งข้าราชการระดับสูงและนักธุรกิจในพื้นที่อีกหลายคนที่ไม่มีส่วนร่วมในการนำชาวรากษะที่อพยพเข้ามาทางเรือไปส่งขายเป็นแรงงาน เมื่อไตรตรึงษ์สืบจนรู้ว่านายทวยหาญเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เขาจึงไปที่บ้านนายทวยหาญ ไตรตรึงษ์จึงถูกจับกักขังไว้เป็นตัวประกันเพื่อให้พี่สาวคือ นางวราห์มาช่วย นายทวยหาญต้องการให้วราห์มาร่วมมือใน

การชนชวราภษะ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงทำให้ไตรตรึงษ์รู้ความจริงว่าพี่สาวเคยเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับกำรค้ำนุชย์ชวราภษะมาก่อน จึงทำให้เขาเสียใจ โกรธ และรู้สึกขัดแย้งกับกำรกระทำของวราห์ ดังตัวอย่าง

พี่จะตระหนักรึยงว่าเลือกทางผิด ไตรตรึงษ์รู้ว่าเธอรักเขา
ไมโกรธเลยที่ตัวเองต้องมาถูกกักเป็นตัวประกันอยู่ที่นี้ แต่เขาโกรธ
ที่พี่ไปร่วมทางเรื่องร้ายพรรคนั้น ด้วยความเต็มใจ ด้วยสติอัน
เต็มเต็ง...

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 312)

จากตัวอย่างข้างต้นจึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งระหว่างพี่น้อง ได้แก่ หมวดไตรตรึงษ์กับพี่สาววราห์ โดยไตรตรึงษ์โกรธพี่วราห์ในเรื่องการค้ำนุชย์รภษะ ความขัดแย้งนี้มีบทบาทสำคัญที่กระตุ้นให้ผู้อ่านต้องติดตามเรื่องราวต่อไปจนถึงตอนสุดท้ายว่าไตรตรึงษ์จะตัดสินใจอย่างไร เขาจะเลือกความรับผิดชอบต่อหน้าที่หรือเลือกครอบครัวของเขา

2) ความขัดแย้งระหว่างคนนอกครอบครัว

ความขัดแย้งระหว่างคนนอกครอบครัว หมายถึง ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างคนนอกครอบครัวที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดหรือกฎหมาย อย่างเช่น ความขัดแย้งระหว่างเพื่อน ความขัดแย้งระหว่างครูกับลูกศิษย์ และความขัดแย้งต่อผู้ที่มีเรื่องบาดหมางกันรุนแรงและผูกพยาบาทต่อกัน รายละเอียดดังต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *กาหลมทรทิก* ความขัดแย้งระหว่างคนนอกครอบครัว ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างพระอนิจกับหลวงลุงเพ็องซึ่งเป็นศัตรูคนสำคัญที่ป้ายสีพ่อของพระอนิจให้ติดคุกและทำให้ครอบครัวของเธอต้องแตกแยกพังทลาย ดังตัวอย่าง

“ไม่พอ!” เธอตวาด กระแทกปากกระบอกปืนใส่ขมับเขา
“ท่านทำให้ครอบครัวของฉันพังทลาย พ่อของฉันเพิ่งป่วยตาย
บนเกาะนรกนั้นเมื่อไม่นานนี้ ส่วนแม่ก็หายสาบสูญ ท่านคิดหรือ
ว่า แค่ท่านรู้สึกผิดแล้วหนีไปอาศัยจิ๋วพระบังหน้ามันพอแล้วกับ
สิ่งที่ท่านก่อไว้!”

(กาหลมทรทิก, 2562, น. 193)

จากตัวอย่างข้างต้นจึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนได้บรรยายถึงความขัดแย้งระหว่างพระอนิจกับพระเพ็องอดีตนายตำรวจสันติบาล ที่เป็นจุดเริ่มต้นของปมปัญหาสำคัญในเรื่องทั้งหมด จนทำให้ตัวละครผู้ร้ายคือ พระอนิจ ต้องพบกับความแตกแยกของครอบครัว และติดอยู่กับปมความแค้นในอดีตที่นายทงนอกพ่อของเธอถูกตำรวจสันติบาลนายหนึ่ง นั่นคือ นายเพ็อง นรชัย

หรือ พระเพ็ชร์ใส่ความว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับกบฏบวรเดช จนทำให้ต้องถูกจับขังในคุกตะรุเตาและเสียชีวิตในที่สุด จากเหตุการณ์นี้ทำให้เธอต้องสูญเสียครอบครัวที่เคยสมบูรณ์ไป

ในเรื่อง *อโคทสาง* ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งระหว่างคนนอกครอบครัวโดยบรรยายเหตุการณ์ว่า เมื่อนายแพทย์ไถ้ไปฝึกงานที่โรงพยาบาล อาจารย์ที่ปรึกษาของเขาคือนายแพทย์ กฤษหิรัณย์ ในครั้งที่นายแพทย์ไถ้อยู่เวร มีผู้ป่วยคนหนึ่งมีอาการผิดปกติจึงไปแจ้งกับเขา เขาตรวจแล้วแต่ไม่พบอาการผิดปกติ และเนื่องจากวันนั้นนายแพทย์ไถ้ยุ่งมาก นายแพทย์ไถ้จึงไม่ได้ไปตรวจผู้ป่วยอีกรอบอย่างละเอียด เข้าได้แต่ให้นางพยาบาลสังเกตอาการของผู้ป่วยต่อ แต่นางพยาบาลลืมน จึงทำให้ผู้ป่วยเสียชีวิต ดังนั้น อาจารย์ที่ปรึกษาของนายแพทย์ไถ้จะต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ นายแพทย์กฤษหิรัณย์จึงโกรธมากเพราะเรื่องนี้ทำให้เขาเสียชื่อเสียงอย่างมาก จนเกิดความขัดแย้งกับนายแพทย์ไถ้ ดังตัวอย่าง

“หมอกฤษหิรัณย์ขี้ใจเลวใส่หัวหมอไถ้ต่อหน้าพยาบาลแล้วก็เพื่อน ๆ ของเขา บอกว่าให้ถอดชุด แล้วออกจากโรงพยาบาลไปมุดกลับเข้าห้องแม่ซะ หมอกฤษหิรัณย์ได้ยืนยันว่าตั้งแต่โตมาแม่ไถ้มีพ่อให้เกือบสิบคน เลยบอกว่าคลอดออกมาใหม่ขอให้เลือกเชื้อที่ดีกว่าเดิม จะได้ไม่เกิดมาเป็นภรรยาคนอื่นอีก”

(*อโคทสาง*, 2564, น. 118)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งระหว่างคนนอกครอบครัวในเรื่องนี้ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างนายแพทย์กฤษหิรัณย์กับนายแพทย์ไถ้ผู้เป็นลูกศิษย์ของเขา จากบทสนทนาข้างต้นแสดงให้เห็นว่านายแพทย์กฤษหิรัณย์โกรธมากจนระงับอารมณ์ไม่อยู่ ใช้คำพูดต่อว่านายแพทย์ไถ้ทำให้คนที่อยู่ในเหตุการณ์รู้สึกตกใจ เพราะปกตินายแพทย์กฤษหิรัณย์เป็นคนสุภาพ เหตุนี้จึงเป็นปมความขัดแย้งสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้นายแพทย์กฤษหิรัณย์สร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรม

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ในงานวิจัยครั้งนี้ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละครแบ่งได้เป็นความขัดแย้งระหว่างคนในครอบครัวและความขัดแย้งนอกคนในครอบครัว ดังนั้น ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละครที่ปรากฏสร้างขึ้นในนวนิยายสืบสวนสอบสวนมี 3 ประเภทใหญ่ ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยา อย่างเช่น เหยี่ยว อินไชยพันธุกับคุณสมิลาในเรื่อง *ห่มแดน* และนายแพทย์กฤษหิรัณย์กับแพทย์หญิงร้อยกรองในเรื่อง *อโคทสาง* ความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูก อย่างเช่น พระอนิจกับแพทย์เดชผู้เป็นพ่อเลี้ยงในเรื่อง *กาหลมหารทีก* นุชากับสุพรรณผู้เป็นแม่ในเรื่อง *นิราศมทรรมพ* และแดนเลขาท์ อินไชยพันธุกับเหยี่ยว อินไชยพันธุผู้เป็นพ่อในเรื่อง *ห่มแดน* และความขัดแย้งระหว่างญาติพี่น้อง อย่างเช่น นายผดุงศักดิ์กับนายพงษ์ศรีซึ่งเป็นพี่น้องต่างมารดากันในเรื่อง *กาหลมหารทีก* และหมวดไตรตรึงษ์กับพี่สาววราห์ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ส่วน

ความขัดแย้งนอกคนในครอบครัวจะมีความขัดแย้งระหว่างพระนอนิจกับหลวงลุงเฟื่องซึ่งเป็นศัตรูคนสำคัญของพระนอนิจในเรื่อง *กาหลมทรทิก* และนายแพทย์กฤษหิรัณย์กับนายแพทย์ไถ้ผู้เป็นลูกศิษย์ของเขาในเรื่อง *อโคทสวาง* ความขัดแย้งดังกล่าวล้วนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของตัวละครคนร้าย ทำให้พวกเขาเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อแก้แค้นและเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่าง ๆ

4.1.2 ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม

ในการวิจัยครั้งนี้ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคมรอบข้าง หมายถึง ตัวละครต่อต้าน ไม่พอใจ หรือฝ่าฝืนระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคมรอบข้าง ความขัดแย้งดังกล่าวจึงทำให้ตัวละครเกิดการกระทำที่ผิดกฎหมายสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่าง ๆ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ในเรื่อง *กาหลมทรทิก* ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม ผู้เขียนบรรยายความขัดแย้งนี้โดยบรรยายฉากที่หลวงลุงเฟื่องตามหาพระนอนิจด้วยเบาะแสบทโคลง ซึ่งเป็นผู้ที่ทำให้ครอบครัวของพระนอนิจต้องพังทลาย เขาพยายามโต้ตอบกับเธอเพื่อเกลี้ยกล่อมไม่ให้เธอทำผิดต่อ แต่พระนอนิจไม่ยอมหยุดแม้แต่จะวางแผนยิงเขาให้ตายแล้วเปิดเผยความจริงที่เขาเคยป้ายสีกับพ่อของเธอมาก่อน ดังตัวอย่าง

“...ฉันใช้สิ่งที่ตัวเองเคยเจอย้อนกลับมาทำกับท่านบ้าง
ตำรวจที่ตามสืบเหนียวแทบตายแล้วพบว่าสุดท้ายโคลงนั่นหัทหลัง
...”

“ฉันจะบอกให้ว่าเรื่องมันควรจะเป็นยังไง ท่านจะต้อง
ตาย ตายด้วยลูกกระสุนในปีนกระบอกนี้...”

(*กาหลมทรทิก*, 2562, น. 194)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ฆาตกรที่อยู่เบื้องหลังที่สร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมทั้ง 5 คดีคือพระนอนิจ เนื่องจากครอบครัวของเธอต้องพังพินาศ ทำให้พระนอนิจเต็มไปด้วยความเกลียดชังในจิตใจ จึงทำให้เธอเกิดพฤติกรรมสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมโดยไม่สนใจกฎหมาย ซึ่งนับได้เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับกฎหมายอย่างชัดเจน

ในเรื่อง *นิราศมทรหมพ* ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่าง นุชาซึ่งมีเผ่าพันธุ์ชาวเมินกับสังคมรอบข้าง จนทำให้นุชากระทำการที่ผิดกฎหมาย โดยบรรยายเหตุการณ์ว่า จากคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่อง สุพรรณแม่ของนุชาสงสัยว่านุชาจะเป็นคนร้ายที่กระทำผิด เมื่อเธอมีโอกาสดูพบกับนุชาเธอก็ถามนุชาถึงสาเหตุของคดีฆาตกรรม นุชายอมรับว่าตนเองเป็นคนร้ายที่ก่อคดีฆาตกรรม เธอรู้สึกว่สิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอและเผ่าพันธุ์ชาวเมินไม่มีความยุติธรรม เธอต้องอยู่กับยายตั้งแต่เด็กเพราะแม่ต้องการปกปิดชาติกำเนิดของเธอไม่ให้ใครรู้ว่าเธอมีเชื้อสายชาวเมิน เพราะคนในสังคมมีความเห็นแก่ตัว เห็นแก่พรรคพวกและผลประโยชน์ของตนเอง ไม่ยอมรับเผ่าพันธุ์ที่แตกต่าง และกดขี่ข่มเหงคนที่ด้อยกว่า ดังนั้น เธอจึงต้องการสร้าง

ความหวาดกลัวให้คนในสังคมเพื่อแก้แค้นและทำให้คนในสังคมรับรู้ถึงพลังพิเศษของชาวเมินจะได้ไม่กล้ารุกราน กตซีและทำร้ายชาวเมินอีกต่อไป ดังตัวอย่าง

“ความกลัวจะเปลี่ยนเป็นยาเกรงต่างหาก ถ้าพวกเขาได้รู้ว่าชาวเมินทำอะไรได้บ้าง และพวกเขาจะต้องระวัง...เมินจะสามารถใช้ความกลัวของพวกเขาเป็นอำนาจ แล้วเมื่อั้นการต่อรองจะต้องเกิด!”

...“สันดานมนุษย์เป็นอย่างนั้น พวกเขาไม่ยอมรับ ‘ความแตกต่าง’ แม้ในเผ่าพันธุ์เดียวกันเอง...พวกเขาไม่ได้เกิดมาเพื่อสันติ แต่เพื่อทำลายล้าง คนที่ต่างแล้วเอาชนะอีกฝ่ายได้เท่านั้น จึงจะอยู่เหนือและมีสิทธิ์ขึ้นนี้!”

“หนูยอมรับว่าที่ทำไปส่วนหนึ่งเพราะต้องการแก้แค้นคุณหนูเอง ยิ่งเธอเดินมาเป็นคนเปิดโปงเสียเอง ทุกอย่างที่ทำไปก็ยิ่งสาสม!”

(นิราศมทรณพ, 2561, น. 303-304)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคมในเรื่องนี้คือความขัดแย้งของนุชาซึ่งมีเชื้อสายชาวเมินกับสังคมรอบข้าง ที่กดดันให้นุชา รู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความยุติธรรม เพราะมนุษย์ทำตัวอยู่เหนือเผ่าพันธุ์อื่นไม่ยอมรับเผ่าพันธุ์ที่แตกต่าง และกตซีข่มเหงคนที่ด้อยกว่า ทำให้เผ่าพันธุ์ชาวเมินได้รับความเดือดร้อนอยู่ในสังคมไม่ได้ ความขัดแย้งดังกล่าวจึงเป็นชนวนสำคัญที่ทำให้นุชาสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมเพื่อพิสูจน์ว่า เผ่าพันธุ์ชาวเมินไม่ได้ด้อยกว่ามนุษย์ธรรมดา และพลังพิเศษของชาวเมินสามารถทำให้มนุษย์กลัวและไม่กล้าดูถูกหรือทำร้ายชาวเมินได้อีก

ในเรื่อง *ห่มแดน* ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม ผู้เขียนบรรยายเหตุการณ์ว่า คุณสมิหลาภรรยาของคุณเหรียญ เป็นคนสั่งการให้ไซโยลูกน้องของเธอไปกดดันเจ้าของที่ดินและรีสอร์ทที่คุณสมิหลาสนใจต้องการซื้อ แต่ไซโยทำเกินคำสั่งคือเผาบ้านและรีสอร์ทเหล่านั้น ถึงแม้คุณสมิหลาจะรับรู้ว่าการกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายแต่ก็ไม่ได้ดำเนินการใด ๆ และยังได้สั่งให้ลูกน้องของเธอไปจัดการเรื่องเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ที่อาจจะเชื่อมโยงมาถึงเธอ ดังนั้น จึงถือว่าเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครกับสังคม ดังตัวอย่าง

“หมายความว่าหมะม้าเป็นคนสั่งการเรื่องเผาที่พวกนั้น!”

...“ไซ้ แต่คนดำเนินการทั้งหมดคือไซโยกับลำนาลูกน้องเก่าของเขา”

...เหรียญส่ายหน้า “คุณสมิหลาไม่เคยไว้ใจผมอยู่แล้ว”

หลังจากเหตุเผาที่สงบลงได้สักพัก เธอก็ให้คนมาค้นเอกสารผม
จับได้คําหนังสือเขา เลยไปยืนยันกับเธอเองว่าให้หมดหวังได้...”

(ทมแดน, 2559, น. 201-202)

จากตัวอย่างข้างต้น สรุปได้ว่า การกระทำของคุณสมิหลาที่สั่งการให้ลูกน้องของเธอไป
กดดันเจ้าของที่ดินและรีสอร์ท จนทำให้เกิดเหตุการณ์เผาบ้านและเจ้าของบ้านเสียชีวิตในกองไฟ
ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ได้ทำด้วยตนเอง แต่การยุยงให้ผู้อื่นก่ออาชญากรรมก็ผิดกฎหมายเช่นกัน นอกจากนี้
คุณสมิหลายังส่งคนไปทำลายหลักฐานการเผาบ้านด้วย เรื่องนี้ก็ผิดกฎหมายเหมือนกัน ดังนั้น
ความขัดแย้งดังกล่าวจึงนับได้เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม

ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งระหว่างระหว่างตัวละครกับสังคม โดย
บรรยายเหตุการณ์ว่า พ.ต.ต.พรต ธิรสมบัติกับสารวัตรแจ้ห่าเป็นเพื่อนสนิทกัน พ.ต.ต.พรตแอบรัก
สารวัตรแจ้ห่า ถึงแม้ว่าสารวัตรแจ้ห่ามีวนิดาเป็นคนรักอยู่แล้ว เขาก็ยังรักสารวัตรแจ้ห่า
เหมือนเดิม เมื่อสองปีที่แล้ว ขณะปฏิบัติภารกิจสืบสวนคดีคํานุชย์รากละ สารวัตรแจ้ห่าสืบได้ว่า
นายทวยหาญ เจ้าของโรงแรมดิเอมบีซีเทิล คือผู้บงการเบื้องหลังคดีนี้ แต่ไม่มีใครกล้าจัดการเพราะมี
ทั้งข้าราชการผู้บริหารระดับสูง แม้กระทั่งตำรวจร่วมกระบวนการอยู่ด้วย ทุกคนได้ผลประโยชน์จาก
เรื่องนี้ จนภายหลังสารวัตรแจ้ห่าถูกลอบสังหาร ส่วนผู้บังคับบัญชาที่หลบหนีไปต่างประเทศเพราะ
เกรงว่าจะถูกลอบสังหารด้วยเช่นกัน เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทำให้พ.ต.ต.พรตเสียใจและคิดว่าถึงแม้
จะเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่รักษากฎหมายแต่ก็ไม่สามารถดำเนินการทางกฎหมายกับคนร้ายได้เลย เพราะ
ยังมีการลอบคํานุชย์โดยชนชาวรากษะทางเรือเดินทะเลมาขายแรงงานเหมือนเดิม เหตุการณ์
ดังกล่าวจึงถือเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครกับสังคม ดังตัวอย่าง

‘แม้แต่คดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่สื่อมวลชนกับคนทั่วไปให้
ความสนใจขนาดนี้ ก็ยังไม่วาย ไม่ใช่เหรอ’

เจ้าตัวคงกำลังหมายถึงข้อมูลที่ทางตำรวจเริ่มโยงได้
เหตุทั้งหมดเกี่ยวโยงไปยังนายทวยหาญ...

‘ก็ในประเทศนี้ คุณยังจะหวังอะไรกับระบบได้อีก
กฎหมายเล่นงานคนชั่วตัวใหญ่ ๆ ไม่ได้ แกมผู้รักษาฎก็กลายเป็น
แคว้วแคว้คอยให้พวกมันขี่คอ จุงจุมุกทำอย่างนั้นอย่างนี้ ทุกวันนี้
ถ้าปัญหาของคุณไม่ ‘ป้อป’ มากพอ คุณก็จะถูกเขี่ยซุกไว้ใต้พรม
ตรงข้าม ต่อให้เป็นเรื่องเล็กแค่นี้...

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 287-288)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม ได้แก่ พ.ต.ต.
พรต ธิรสมบัติคิดว่าสังคมไม่ยุติธรรม ทั้งที่เขารู้ว่ามันักธุรกิจผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ ข้าราชการและ

นายตำรวจระดับสูงเข้าไปมีส่วนในการค้ามนุษย์แต่ก็ไม่สามารถจัดการทางกฎหมายกับบุคคลเหล่านี้ได้เป็นความรู้สึกเก็บกดกับสิ่งที่เกิดขึ้น และตนเองยอมรับไม่ได้ ความขัดแย้งนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้พ.ต.ต.พรตตัดสินใจลงมือจัดการคนร้ายที่เกี่ยวข้องกับคดีค้ามนุษย์ลักขโมยด้วยตนเอง และคดีนี้ยังเป็นสาเหตุที่ทำให้ตำรวจจราจรเจ้าหน้าผู้ที่เขารักมากต้องเสียชีวิต

นอกจากนั้น ผู้เขียนยังบรรยายเหตุการณ์ว่า เบื้องหลังการให้อรชุนน้องเขยของโอร่งเพื่อนสนิทของไตรตริงซ์ ล่อให้ไตรตริงซ์ออกมาแล้วลงมือตีหัวจนเขาสลบและขับรถพาไปที่โกดังแต่จื่อเหลียงเอี้ยกงหวย เพื่อจุดไฟเผาโกดังให้ไตรตริงซ์ตายในกองเพลิง แต่อรชุนไม่ยอมทำตามเพราะเขาคิดว่าไตรตริงซ์เป็นคนหนึ่งในครอบครัว เบื้องหลังแล้วถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับชาวรากษะ การถูกเหยียบย่ำดูถูกจากสังคมว่าเป็นพวกเร่ร่อน มีฐานะต่ำกว่า จนทำให้พวกเขาลำบากไม่มีที่ยืนในสังคมเพื่อให้อรชุนซึ่งมีฐานะต่ำในสังคมเหมือนกันและมีประสบการณ์เดียวกันที่ถูกดูถูกจากสังคมรอบข้างและร่วมมือในการแก้แค้นคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ชาวรากษะ ดังตัวอย่าง

“อรชุน ฉันรู้ว่าคุณกำลังตกที่นั่งลำบาก รู้และเข้าใจ เพราะฉันเองก็อยู่ในฐานะไม่ต่างกันนัก คุณอาจจะรู้สึกว่ารากษะด้อยกว่ามาก แต่ที่จริงถ้ามองดี ๆ คุณก็จะเห็นว่าเราต่างก็ถูกเอาเปรียบจนแทบไม่มีที่ยืน ฉันถูกเอาเปรียบซึ่ง ๆ หน้า...”

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 340)

ในขณะเดียวกัน ความไม่เป็นธรรมในสังคมทำให้เบญจารู้สึกกดดันยิ่งขึ้น ดังตัวอย่าง

“ความเป็นธรรมที่แท้คือเราต้องเท่าเทียมกัน!” เบญจาทัด
“ไม่ใช่สร้างโอกาสให้ตัวเองกว้างขึ้นเรื่อย ๆ แต่ปิดประตูใส่คนอื่น”
เงาของหญิงรากษะพยักไปทางประตูสมาคมด้านนอก “ความเป็นธรรมไม่ใช่การยื่นความช่วยเหลือเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้ใคร ๆ แล้วได้หน้า ได้บุญคุณ!”

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 343)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างนางเบญจาทัดต่อสังคมรอบข้าง ทั้งการดูถูกกดดันจากสังคมที่มีต่อเผ่าพันธุ์ชาวรากษะ อย่างเช่น การค้ามนุษย์ที่ทำให้ชาวรากษะถูกกดขี่ ใช้แรงงาน และนางเบญจาทัดเคยถูกส่งไปขายให้บริการทางเพศ แต่ถูกตำรวจจับก่อน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้สร้างความรู้สึกกดดันและเกลียดชังจนทำให้เบญจาทัดร่วมมือกับพ.ต.ต.พรต สร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่าง ๆ เพื่อแก้แค้นและประกาศให้สังคมรับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับชาวรากษะและขอความยุติธรรมจากสังคม

ในเรื่อง *อโศกสวาง* ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม ผู้เขียนบรรยายว่า หมวดบวรชิตวางยานอนหลับกับนายแพทย์กฤษหิรัณย์ และทำร้ายเขาเพื่อนำศพของเขาไปรวมกับศพ

ของนายช่วงและสร้างฉากว่าทั้งสองคนทำร้ายกัน เพื่อเบี่ยงเบนให้ทุกคนเข้าใจว่านายแพทย์ กฤษหิรัณย์กับนายช่วงเป็นคนร้ายที่สร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่อง แต่ยานอนหลับหมดฤทธิ์ ก่อนจึงทำให้นายแพทย์กฤษหิรัณย์ตื่นขึ้นและต่อสู้กับหมวดบวรชิต ขณะที่ทั้งสองคนกำลังต่อสู้กัน ตำรวจก็มาถึงที่เกิดเหตุจึงทำให้จับคนทั้งสองได้ ดังตัวอย่าง

ยัดกายเอื้อมไปหยิบมิดที่ตอกอยู่ไม่ไกล จังหวะที่เงื้อขึ้น
เตรียมชักไล่เหยื่อ มโหตรก็ทะลึ่งลุกจากที่นอนพร้อมอาวุธปืนใน
มือ ‘หยุด! พวกคุณถูกจับแล้ว!’

คนบนพื้นทั้งคู่ชะงักค้าง โดยเฉพาะเมื่ออดีตใจเดียวกัน
บานประตูถูกผลักกว้างอีกครั้ง พร้อมปืนที่ซูร่าจ่อเข้ามาอีก
กระบอก ตามด้วยแสงไฟจากกล้องถ่ายวิดีโอของนักข่าว

เจ้าของปืนอีกกระบอกนั้นพูดเสียงเข้ม ‘มึงไม่ใช่ตำรวจ
แล้ว ไอ้ใครง! -ส่วนพวกคุณ ทั้งอาวุธชะ ทุกอย่างถูกบันทึกเป็น
หลักฐานไว้แล้ว และตำรวจกำลังจะมาที่นี่!’

(อโคกสง, 2564, น. 358)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม ได้แก่ นายแพทย์กฤษหิรัณย์ และหมวดบวรชิตได้กระทำผิดกฎหมายในคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่เกิดขึ้นในเรื่อง ทั้งที่นายแพทย์กฤษหิรัณย์ มีอาชีพเป็นหมอมือที่มีชื่อเสียง ได้รับการยอมรับในสังคม แต่เมื่อนายแพทย์ ไล่ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของตนเองรักษาคนไข้และบกร่องต่อหน้าที่จนทำให้คนไข้เสียชีวิต ทำให้นายแพทย์ กฤษหิรัณย์ถูกดำเนินจากสังคมรอบข้างไปด้วย ประกอบกับการที่รับรู้ชื่อนายแพทย์ไล่แอบมีสัมพันธ์ คู่สาวกับแพทย์หญิงร้อยกรองภรรยาของตนเองจนเป็นเหตุให้เขาเลือกกระทำความผิดกฎหมายฆ่าคน ทั้งสองตาย ส่วนหมวดบวรชิต มีอาชีพเป็นตำรวจรับผิดชอบในการสืบคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่อง แต่กลับก่อเหตุฆ่าคุณไวยคุปต์พ่อของภรรยาผู้หญิงที่เขาหลงรัก และยังพยายามปกปิดด้วยการสร้าง เหตุการณ์ให้เหมือนกับคดีฆาตกรรมที่เขากำลังติดตามสืบอยู่เพื่อเบี่ยงเบนให้สังคมเข้าใจผิดว่าคนร้าย ที่ก่อคดีเป็นคนเดียวกัน การกระทำดังกล่าวขัดแย้งต่อหน้าที่การทำงานและผิดต่อกฎหมาย แสดงให้เห็นว่าตัวละครมีพฤติกรรมฝ่าฝืนระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่สังคมกำหนดไว้ จึงถือเป็น ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครกับสังคม

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราชญ์ ความขัดแย้ง ระหว่างตัวละครกับสังคม ส่วนใหญ่จะเป็นพฤติกรรมของตัวละครที่ทำให้ผิดกฎหมาย ได้แก่ การสร้าง เหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ ยังมีความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคมรอบข้างที่ทำให้ รู้สึกถึงความไม่ยุติธรรม อย่างเช่น การกดขี่ ช่มเหง เอารัดเอาเปรียบจากคนในสังคมที่ปฏิบัติต่อ ชาวเมินและชาวรากษะ เป็นความขัดแย้งระหว่างชนชั้น ของผู้มีฐานะดีกับผู้มีฐานะต่ำกว่า และ

ความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติ เช่น ชาวเมินและชาวราคะ เป็นต้น ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคมที่แสดงให้เห็นในเรื่อง ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดและความสนใจต่อปัญหาในสังคมที่อาจเป็นประเด็นสำคัญจนก่อให้เกิดความขัดแย้งอันส่งผลกระทบต่อความสงบสุขของสังคม

4.1.3 ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร เป็นอารมณ์หรือความรู้สึกในใจของตัวละคร อย่างเช่น โกรธ ตัดสินใจไม่ได้ เศร้า หรืออารมณ์อื่น ๆ อารมณ์แบบนี้อาจมีอยู่แค่ภายในจิตใจของตัวละคร หรืออาจทำให้ตัวละครทำอะไรเพื่อระบายออกความอัดอั้นตันใจก็ได้ รายละเอียดดังต่อไปนี้

ในเรื่อง *กาหลมหารทิก* ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร โดยบรรยายเหตุการณ์ว่า พระنونิจต้องการเปิดเผยความจริงให้คนในสังคมรู้ว่าพระเพ็องเป็นคนที่ใส่ร้ายป้ายสีพ่อแท้ ๆ ของเธอว่าเป็นผู้เกี่ยวข้องกับกลุ่มกบฏวระเดช ทำให้พ่อต้องติดคุกครอบครัวของเธอต้องแตกแยกพังทลาย และเมื่อนายแพทย์เตชซึ่งรู้จักกับครอบครัวของพระنونิจได้นำเธอมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม แต่สุดท้ายเขาก็ข่มขืนเธอ สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้พระنونิจเก็บความรู้สึกเกลียดชังและโกรธแค้นไว้ในใจ จนเมื่อพระنونิจได้พบหมวดเวทาค์และแต่งงานกัน เธอรู้สึกมีความสุขที่ได้สามีที่ดีมีครอบครัวที่อบอุ่น แต่เมื่อเธอได้ข่าวเกี่ยวกับพระเพ็องก็ทำให้เธอนึกถึงความแค้นที่ฝังอยู่ในจิตใจของเธอ จนสุดท้ายเธอก็ตัดสินใจดำเนินแผนการเพื่อแก้แค้นพระเพ็องและนายแพทย์เตช ดังตัวอย่าง

ตอนแรก ถึงนายกล้าจะคะยั้นคะยอให้เริ่มจริง ๆ ชักที แต่ฉันก็ยังกลัวนะ ท่านไม่เห็นหรือว่า ฉันมีสามีและลูกที่ดี ฉันกำลังมีลูกแท้ ๆ ของตัวเองอีกคนอยู่ในท้อง ฉันกลัวว่าถ้าพลาด ทุกอย่างที่ฉันรักจะพังทลาย แต่ก็เพราะท่านไง ...ฉันถึงนึกได้ว่า สิ่งที่ฉันรักนี้ไม่จริงที่จริงคือความแค้นของฉันต่างหาก...

(*กาหลมหารทิก*, 2562, น. 192-193)

จากตัวอย่างจึงสรุปได้ว่า ตัวละครพระنونิจมีความขัดแย้งภายในจิตใจจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของเธอและตัวเธอเอง ถึงแม้ตอนนี้เธอจะมีครอบครัวที่อบอุ่น มีสามีเป็นคนดีและกำลังมีลูก แต่เธอก็ไม่สามารถลืมเหตุการณ์ที่ทำให้พ่อของเธอต้องติดคุกและตัวเธอเองถูกพ่อเลี้ยงข่มขืน จนเป็นปมความเคียดแค้นที่ฝังอยู่ในใจเธอได้ จนในที่สุด พระنونิจก็ตัดสินใจแก้แค้นโดยการวางแผนให้นายกล้าลูกน้องของเธอไปก่อเหตุการณ์คดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่องเพื่อแก้แค้นนายเพ็อง และหมอเตช ผู้ทำลายความสุขในชีวิตของเธอ

ในเรื่อง *นิราคมพรรณพ* ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละครคือ เด็กหญิงกำมะหยี่ซึ่งเป็นน้องสาวของกัณฑ์เหยื่อคนหนึ่งในคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่อง โดยบรรยายว่า กำมะหยี่เป็นเด็กพิการทางการได้ยิน ดังนั้น คนรอบข้างจึงอบรมเลี้ยงดูกำมะหยี่ด้วย

ความสงสารและตามใจ จนทำให้กำมะหยี่มีนิสัยเอาแต่ใจตัวเอง อารมณ์ร้าย และการที่ทุกคนพยายามช่วยเหลือดูแลเธอกลับทำให้เธอรู้สึกว่าภาระของทุกคนที่อยู่รอบข้างเป็นการเสแสร้งเพราะเห็นว่าเธอเป็นเพียงเด็กพิการที่น่าเวทนาคนหนึ่ง ดังนั้นในส่วนลึกของจิตใจเธอจึงมีความรู้สึกเกลียดชังต่อคนเหล่านั้น และเก็บความรู้สึกนี้ไว้ภายในใจ ดังตัวอย่าง

เด็กหญิงอยากกรีดร้องใส่หน้าพวกมัน ฉันไม่ใช่ลั้วแล้วก็
บันไดลิง! อยากตะปบด้วยกรงเล็บ อยากถ่มน้ำลายใส่แววตา
เวทนา (ในตัวเธอ) ระคนปลื้มใจ (ในตัวของเธอเอง) แต่ถ้าทำ
เช่นนั้น กำมะหยี่ก็กลัวเหลือใจว่าเธอจะถูกใคร ๆ เชี่ยว
กลายเป็นแค่ หมาพิการข้างถนนโดยสมบูรณ์แบบ เธอจึงแก้แค้น
ด้วยการยิ้ม หนักแน่น หลอกหลวงให้พวกหน้าโง่เหล่านั้นเชื่อว่า
ความเมตตาของพวกมันช่วยชุบชูใจเธอขึ้นได้ในที่สุด และแล้วเธอ
จะได้ยิ้มลับหลัง นอกจากทูลหนักแล้ว พวกมันยังสมองกลวงอีก
ต่างหาก!

(นิราศมหารณพ, 2561, น. 114)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละครคือ อยากต่อต้านคนรอบข้างแต่ไม่กล้าเพราะกลัวโดนทิ้ง ความขัดแย้งดังกล่าวทำให้เธอมีอุปนิสัยดื้อรั้นและไม่ยอมแสดงความรู้สึก ความคิด และความสามารถที่แท้จริงต่อผู้อื่น จึงทำให้ไม่มีใครสนใจเธอเพราะมองว่าเธอเป็นเพียงเด็กพิการคนหนึ่งซึ่งที่จริงแล้วเธอเป็นคนฉลาด มีไหวพริบ นี่จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เธอสามารถรวบรวมหลักฐานเกี่ยวข้องกับสาเหตุการตายของพี่ชายตนเอง จนนำไปสู่การค้นพบถึงสาเหตุของการก่ออาชกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่อง รวมถึงทราบว่าผู้ก่อเหตุอาชกรรมกลับไม่ใช่মনุषย์ แต่คือ นุชาพีเลี้ยงชาวเมินครึ่งคนครึ่งเงือกของเธอซึ่งมีคุณสมบัติพิเศษเกี่ยวกับการไต่ยีนและเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ในตอนสุดท้ายของเรื่องกำมะหยี่ใช้นุชาในการทดลองเพื่อเปลี่ยนหูให้กับเธอ

ในเรื่อง *ห่มแดน* ผู้เขียนบรรยายเหตุการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของแดนเลทซ์ว่า เวลาในชีวิตเขาไม่มีใครเลย แต่เขากลับมีภรรยาคือกระซางที่คอยให้ความช่วยเหลือเขามาโดยตลอดทั้งที่เขาไม่เคยสนใจเธอเลย เขารู้สึกว่าตนเองไม่คู่ควรที่กระซางจะมาเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยเหลือ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นน่าจะมาจากความโง่ของกระซางเอง ความรู้สึกดังกล่าวของแดนเลทซ์เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ ดังตัวอย่าง

เหมือนหมอกที่ห่มบังตามาตลอดถูกเป่าปิด ชายหนุ่ม
เพิ่งเห็นชัดเป็นครั้งแรกก็ตอนนี้ เวลาที่เขาไม่เหลือใคร

ในความจริงกลับยังมีหนึ่งคนดีนั้นช่วยเหลือด้วยความปรารถนา
ดีเสมอ คนที่อยู่ข้าง บางคราวตามหลัง แต่เขาไม่เคยสนใจหันมอง
เปล่า แदनเลขฑ์ปฏิเสธ ที่ร้องไห้ไม่ใช่เพราะซาบซึ้ง เขา
อ้างกับตัวเองว่าเพราะรู้สึกสงสารความโง่เง่าของภรรยาต่างหาก
ชีวิตของเขาไม่ควรค่ากับความรู้สึกแบบนั้น ไม่เลยสักนิดเดียว!

(หม่อมแดง, 2559, น. 168)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของแดนเลขฑ์
ประการแรกคือ เรื่องราวเกี่ยวกับพินัยกรรมที่คุณเหรียญซึ่งเป็นพ่อของเขาภักดิ์สมบัดิเทพ
ทั้งหมดให้การกุศลและมอบแก่อนุภรรยาที่ไม่ใช่ให้แก่แดนเลขฑ์ เขาเข้าใจว่าผู้เป็นพ่อกำลัง
ประชดประชันเขาเรื่องการวาดภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่เขารักแต่พ่อเกลียด และทำให้เขามีปัญหาเกี่ยวกับพ่อเสมอ
ประการที่สอง คือ แदनเลขฑ์แต่งงานกับภรรยาโดยที่ไม่ได้รักกัน เมื่อแต่งงานแล้วเขาก็ไม่เคยสนใจหรือ
ดูแลเธอเลย แต่ภรรยากลับให้ความช่วยเหลือเขาอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะการสืบพบความจริงว่า
เหตุผลที่พ่อของแดนเลขฑ์ทำพินัยกรรมไว้เช่นนั้นเพราะเกรงว่าเขาจะได้รับอันตรายหากเข้าไป
ยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจซึ่งมีแต่การแก่งแย่งกัน การกระทำของภรรยาทำให้เขารู้สึกขัดแย้งในจิตใจ และรู้สึก
ว่าตนเองไม่ควรที่ภรรยาจะต้องมาเสี่ยงอันตรายเพื่อช่วยเหลือเขา

ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนบรรยายว่า จากเหตุการณ์ฆาตกรรมต่อเนื่องทำให้ภรรยา
พี่สาวของไตรตรึงษ์ตัดสินใจทิ้งทวยหาญและแยกตัวออกจากกลุ่มการค้ามนุษย์ชาวรากษะ เพื่อไม่ให้
ตำรวจสืบสาวถึงตนเอง ทำให้ทวยหาญไม่พอใจจึงวางแผนหลอกให้ไตรตรึงษ์มาที่บ้านของตนเองและ
จับไตรตรึงษ์ขังไว้ในบ้านเพื่อข่มขู่ให้ภรรยาเข้ามาช่วยและบีบคั้นให้ภรรยาร่วมมือเรื่องการค้ามนุษย์
ต่อไป จากเหตุการณ์นี้ทำให้ไตรตรึงษ์รู้ความจริงว่าภรรยามีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีค้ามนุษย์ เขารู้สึก
ผิดหวัง เสียใจและเกิดความขัดแย้งสับสนภายในจิตใจ หากพี่สาวถูกจับลงโทษให้ติดคุก ชื่อเสียง
ครอบครัวของเขาและธุรกิจของพ่อต้องเสียหายไปด้วย ในขณะที่เดียวกันเขาก็เป็นตำรวจ มีหน้าที่คือ
จับคนร้ายให้ได้เพื่อทำให้ทุกคนได้รับความยุติธรรมและสังคมนี้มีความสุข ดังตัวอย่าง

กำหมัดขาวทุบเคาน์เตอร์หินจนผิวกลายเป็นสีชมพูเข้ม
ถึงอย่างนั้นก็ไม่ช่วยให้ความอัดอั้นตันตันใจกลางลง ตาร้อนจัด
น้ำตายังเต็มหน่วย มือที่ย่นอ่ำล้างหน้าจับความเย็นจนลั่น หรือที่
จริงมันลั่นเพราะอารมณ์ภายในปลุกปั่นก็สุดรู้ สั่นจนแทบพุงร่วง
ไว้ไม่อยู่

เราควรทำอย่างไร!

ความพึงพินาจะเกิดขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย อย่างไม่อาจ
ย้อนคืนได้กับข้างใดข้างหนึ่ง ถ้าเพียงแต่เขาเลือกอีกข้าง
ตัวเอง หรือรากษะ

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 314)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของไตรตรังษ์
ได้แก่ ความรักต่อครอบครัวกับหน้าที่ของเขา ซึ่งทำให้เขารู้สึกอึดอัดสับสนในจิตใจเมื่อได้รู้ว่าพี่สาวมี
ส่วนเกี่ยวกับคดีค้ำมนุษย์ ในขณะที่ตัวเขามีหน้าที่ต้องไปจับคนร้ายที่ค้ำมนุษย์รากษะ และมีหน้าที่ต้อง
รักษาความยุติธรรมของสังคมด้วย และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละครนี้ ยังทำให้
ผู้อ่านได้ย้อนกลับมาคิดด้วยเหมือนกันว่า หากอยู่ในสถานะที่ต้องเลือกทางเลือกที่มีสองทางในเวลา
เดียวกัน ต้องต่อสู้กับความนึกคิดของตนเอง เป็นความรู้สึกที่ได้แย้งกันเองระหว่างความถูกต้องหรือ
ไม่ถูกต้อง ความดีกับความชั่ว ความเหมาะสมกับความไม่เหมาะสม เราควรตัดสินใจอย่างไร

และผู้เขียนยังสร้างความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของอรชุนโดยบรรยายเหตุการณ์
ว่า อรชุนน้องเขยของโคร่งเพื่อนสนิทของไตรตรังษ์ไปตรวจร่างกายแล้วพบว่ามึนงงในดับ ถึงแม้ว่า
มึนงงนี้ไม่ร้ายแรง แต่ถ้าเขาไม่สามารถรวบรวมเงินได้มากพอสำหรับการผ่าตัด มึนงงนี้อาจ
พัฒนาเป็นมะเร็งได้ เบญกาใช้เรื่องนี้มาเร้าความทุกข์ในใจของเขา และตอกย้ำให้เขารู้สึกว่าตนเองมี
สถานะด้อยต่ำในสังคม เขาต้องทำงานหนักตลอดเวลาเพื่อเลี้ยงดูแม่ ภรรยา และหลาน โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งตอนนี้ภรรยาของเขากำลังตั้งครรภ์ ครอบครัวของเขายังเต็มไปด้วยภาระมากมายที่ต้อง
รับผิดชอบ เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้เขารู้สึกว่าสังคมไม่ยุติธรรม ดังตัวอย่าง

อรชุนพยายามรวบรวมเงินเก็บ แต่ส่วนใหญ่ไม่เหลือเก็บ
เพราะทั้งบ้านเต็มไปด้วยภาระ ท่ามกลางคืนวันอันน่าหวาดผวา
ภรรยาของเขายังแสนดี ทั้งเป็นห่วงและพยายามดูแลเนื่องจากคิด
ว่าเขาทำงานจนเครียดเกิน ยิ่งเธอดีเท่าไร เขาก็ยิ่งปวดใจ และ
รู้สึกตัวเองไม่ควรค่ากับเธอมากเท่านั้น

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 330)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของอรชุน ได้แก่
ความกดดันต่างๆ ในสังคม เนื่องจากเขามีเชื้อสายชวรากษะจึงมีปมอยู่ในใจว่าตนเองด้อยค่าในสังคม
และไม่คู่ควรกับภรรยา เมื่อเขาได้พบกับเบญกาและตอกย้ำเรื่องที่ชวรากษะถูกนำไปขายแรงงาน
โดนกดขี่ข่มเหงก็ยิ่งซ้ำเติมความกดดันภายในใจของเขาทำให้เขารู้สึกถึงความไม่เท่าเทียมในสังคม
สิ่งเหล่านี้สะสมอยู่ในจิตใจจนทำให้อรชุนเกลียดสังคมมากขึ้นเรื่อย ๆ จนเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เขา
ร่วมมือกับเบญกาลักพาไตรตรังษ์ไปกักขัง เขาต้องการแก้แค้นเพราะพี่สาวของไตรตรังษ์เป็นนักธุรกิจ
คนหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้ำมนุษย์ชวรากษะ

ในเรื่อง *อโศกสง* ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของพ.ต.ต.บวรชิต จระนำ โดยบรรยายเหตุการณ์ว่า หมวดบวรชิตรักภรรยาดีมาก เมื่อเห็นเธอต้องเหน็ดเหนื่อยและทุกข์ใจจากการที่ต้องดูแลคุณโยยคุปต์พ่อที่ป่วยเป็นอัมพาตและเธอยังต้องช่วยดูแลธุรกิจของพ่อเธอ ในขณะที่พ่อไม่เคยไว้วางใจให้เธอเป็นผู้ตัดสินใจในการทำธุรกิจเลย ทำให้ภรรยาอึดอัดใจมาก บวรชิตรู้สึกสงสารเธอมาก จึงเกิดความคิดว่าหากโยยคุปต์เสียชีวิตไปภรรยาที่น่าจะมีชีวิตที่อิสระและมีความสุขมากขึ้นกว่านี้ เขาจึงวางแผนใส่ยานอนหลับให้พ่อของภรรยาจนเสียชีวิต แต่การกระทำของเขาก็สร้างความขัดแย้งเจ็บปวดในจิตใจ เขาเป็นตำรวจแต่เขาก็ได้ทำความผิดฆ่าคนตายเพื่อช่วยผู้หญิงที่เขารักให้หลุดพ้นจากความทุกข์ ดังตัวอย่าง

*บวรชิตเจ็บปวด ไม่รู้จะทำอย่างไร ลึก ๆ เขาหวังว่าคุณ
โยยคุปต์จะไม่ตื่น เพื่อภรรยาจะได้พ้นพันธนาการเสียที เป็น
ความคิดที่พลอยให้รู้สึกผิดอยู่ในใจ แต่ถึงวันก็ยังไม่ห้ามไม่ได้...*

(*อโศกสง*, 2564, น. 400)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของพ.ต.ต.บวรชิต จระนำ ได้แก่ เขามุ่งคุณโยยคุปต์ตายเพื่อภรรยาผู้ที่เขารักมากจะมีชีวิตที่อิสระและมีความสุขมากกว่านี้ แต่เขาก็รู้สึกผิดต่อหน้าที่ในฐานะที่เขาเป็นตำรวจ เขาไม่ควรทำผิดจนเป็นเหตุให้คนตาย เป็นความรู้สึกที่โต้แย้งกันเองระหว่างความถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง ความเหมาะสมกับความไม่เหมาะสม ซึ่งเป็นความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละครที่ต้องต่อสู้กับความนึกคิดของตนเอง

จากการวิเคราะห์ดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัวละครเกิดพฤติกรรมก่อคดีฆาตกรรมต่าง ๆ จึงนับได้เป็นแรงจูงใจของตัวละครคนร้าย และสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความใคร่ครวญต่อปัญหาที่ปรากฏในเรื่องได้

4.2 การคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์

การคลี่คลายความขัดแย้ง หมายถึง วิธีการแก้ไขปัญหาหรือความขัดแย้งให้ลดน้อยลงเพื่อจะดำเนินไปสู่ขั้นตอนต่อไปหรือการปิดเรื่อง และการคลี่คลายความขัดแย้งจะแบ่งได้เป็น 5 ลักษณะตามแนวคิดของโรมัสและคิลแมนน์ (เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์, 2540, น. 104-105) และ เดอวีโต้ (บุษบา สุธีธร, 2560, น. 54-67) ได้แก่ การเอาชนะ การร่วมมือ การประนีประนอม การหลีกเลี่ยง และการยอมรับหรือยอมให้ ดังนั้น ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะศึกษาการคลี่คลายความขัดแย้งที่ปรากฏในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ทั้ง 5 เล่มโดยตาม 5 ลักษณะดังกล่าว โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.2.1 การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร

ในงานวิจัยครั้งนี้ การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละครจะแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ได้แก่ การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างคนในครอบครัวและการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างคนนอกครอบครัวดังต่อไปนี้

1) การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างคนในครอบครัว

การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างคนในครอบครัวโดยมี 3 ประเด็น ได้แก่ การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยา การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูก และการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างญาติพี่น้อง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยา

ในเรื่อง *ห่มแดน* ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างคุณเหรียญอินไชยพันธ์กับคุณสมิหลา อวิศย์กุลผู้เป็นภรรยา โดยบรรยายว่า ความขัดแย้งที่ไม่รักกันระหว่างคุณนี้ทำให้คุณเหรียญ อินไชยพันธ์ทรมาณตลอด เขาจึงไปขอหย่ากับภรรยา แต่คุณสมิหลาไม่ยอมหย่า เขาจึงคลี่คลายความขัดแย้งโดยวางแผนแกล้งออกข่าวว่าเขาตายในบ้านใหญ่ที่พญา โดยมีพยานสำคัญคือนายแพทย์เดชาเพื่อยืนยันการตายและจัดการการตายด้วยเอาศพคนอื่นมาปลอมเป็นคุณเหรียญดังตัวอย่าง

เหรียญพยายามขอหย่ากับคุณสมิหลา ยืนยันว่าเขาจะ
ช่วยงานเวียงอวิศย์ต่อไป แต่ภรรยาไม่ยอม 'ทั้งที่เธอก็มีคนอื่น
ตลอดเวลา...ทางเดียวที่จะทำให้พ่อกับเธอหลุดพ้นจากการได้คือ
ความตายเท่านั้น!'

ชายสูงวัยขอความช่วยเหลือจากนายแพทย์เดชา...
แพทย์หนุ่มเป็นพยานสำคัญเพื่อยืนยันการตาย รวมถึงช่วยจัดการ
ศพไร้ญาติภายในโรงพยาบาลสำหรับงานฌาปนกิจด้วย

(ห่มแดน, 2559, น. 210-211)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครคุณเหรียญใช้วิธีการคลี่คลายความขัดแย้งด้วยวิธีการเอาชนะ เป็นการตอบสนองที่เน้นการบรรลุความต้องการของตนเองเป็นหลัก เนื่องจากคุณเหรียญแต่งงานกับคุณสมิหลาซึ่งที่ไม่ได้รักกัน เพราะต้องการตอบแทนบุญคุณพ่อของคุณสมิหลาที่ทำให้เขาได้มีโอกาสในการทำงานและประสบความสำเร็จ จึงทำให้ทั้งสองคนไม่ได้มีความสุขในการใช้ชีวิตร่วมกัน จนเมื่อคุณเหรียญป่วยและมีพยาบาลเข้ามาช่วยดูแลเขาเป็นอย่างดี ทั้งสองรักและรู้สึกดีต่อกัน ทำให้คุณเหรียญต้องการขอหย่ากับคุณสมิหลาเพื่อไปใช้ชีวิตในบั้นปลายกับหญิงที่ตนเองรักและเขาก็คิดว่าคุณสมิหลาจะได้ใช้ชีวิตของตนเองได้ตามใจเพราะเธอเป็นผู้ที่มีรสนิยมชื่นชอบเพศเดียวกันแต่เธอก็ไม่ยอมหย่า จนกระทั่งเกิดเหตุการณ์ไฟไหม้บ้านที่พญาคุณเหรียญจึง

ตัดสินใจใช้วิธีการปล่อยข่าวว่าเขาเสียชีวิตแล้วจากเหตุการณ์ไฟไหม้และขอให้ดูแลเขาช่วยโดยหาศพไร้ญาติมาปลอมเป็นศพเขาแทนและช่วยเป็นพยานยืนยันว่าเขาเสียชีวิตแล้ว เพื่อเขาจะได้ไม่ต้องอยู่แบบสามีภรรยา กับเธออีกต่อไป หลังจากนั้น เขาก็หลบตัวไปอาศัยอยู่ในชนบทที่ห่างไกลมีชีวิตใหม่ที่เป็นอิสระ เป็นการคลี่คลายความขัดแย้งที่สุดท้ายคุณเหรียญก็ได้รับชัยชนะทำให้ตนเองได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับคนที่ตนเองรัก

การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูก

ในเรื่อง *กาหลมหารทิก* ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างพระนอนิจกับนายแพทย์เดชพ่อเลี้ยงโดยบรรยายว่า ในคืนวันหนึ่งฝ่ายสัมพันธมิตรได้โปรยลูกระเบิดลงมาใกล้ ๆ บ้านของนายแพทย์เดช ขณะนั้นเขากำลังเมาเหล้าอยู่ที่บาร์เครื่องดื่มในบ้านและคิดว่าพระนอนิจจะกลับมาเขาจึงไม่ยอมหนีออกจากบ้าน จนเมื่อเหตุการณ์สงบลงเพื่อนบ้านและตำรวจมาพบที่นายแพทย์เดชได้รับบาดเจ็บอยู่ในสภาพวิกฤต จากเหตุการณ์นั้นทำให้เขาต้องเป็นอัมพาตนอนอยู่บนเตียงไปตลอดชีวิต ในขณะที่เดียวกัน การเสียชีวิตของสาววัดเวทาศามีของพระนอนิจทำให้เสียใจมากและสำนึกผิดในการกระทำของตนเอง พระนอนิจจึงพาลูกทั้งสองคนกลับมาอยู่กับนายแพทย์เดชและดูแลเขาอย่างดีเหมือนกับว่าสองคนนี้ไม่เคยมีความขัดแย้งกันมาก่อน ดังตัวอย่าง

ห้องเก็บของชั้นล่างได้รับการจัดเป็นห้องนอนสำหรับ
ผู้ป่วยมาได้สี่ปี ในวันที่สวรรค์ปรากฏดวงประทีปแห่งชีวิตไปจาก
พระนอนิจ นรกได้ลงทัณฑ์คนผิดอีกคนแทนเธอ

...ถึงจะหมดความสามารถไปตลอดร่าง อย่างหนึ่งที่เตชยัง
พอใจคือทำให้เขาได้มาอยู่ใกล้ลูกสาวสุดที่รัก พระนอนิจดูแลเขา
อย่างดี ป้อนข้าวเขา ห่มผ้าเขา ลูบหน้าบ่นล้างเปื้อนของเขา

(กาหลมหารทิก, 2562, น. 203-204)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครพระนอนิจคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างเธอกับนายแพทย์เดชพ่อเลี้ยงด้วยวิธีการยอมให้ เป้าหมายของวิธีการนี้คือการเสียสละให้อีกฝ่ายได้ในสิ่งที่เขาต้องการเพื่อจะทำให้เกิดความสงบสุข เพราะว่าหลังจากนายแพทย์เดชเป็นอัมพาตและต้องนอนอยู่แต่บนเตียง เธอคิดว่าเขาก็ได้รับผลกระทบจากการกระทำของเธอแล้ว ดังนั้น เธอจึงเลือกกลับมาดูแลเขาอย่างดีในฐานะที่เขาเคยเป็นพ่อเลี้ยงช่วยเหลือดูแลเธอมาเพื่อความสงบสุขของครอบครัว ซึ่งการกระทำของเธอทำให้นายแพทย์เดชมีความสุข และวิธีดังกล่าวก็เป็นวิธีทางเดียวในตอนนี้อย่างที่เธอคิดว่าสามารถแก้ไขในสิ่งที่เกิดขึ้นและทำให้เธอดำรงชีวิตอยู่ต่อไปได้

ในเรื่อง *ห่มแดน* ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างแดนเลทท์กับคุณเหรียญโดยบรรยายว่า เมื่อแดนเลทท์ไปที่ยิวเซียงใหม่ เขาบังเอิญไปเจอเรือนแห่งหนึ่งที่ชื่อว่าเรือน

กลางหมอก จึงจอตกลงมาเพื่อเข้าไปดู ในขณะที่เดียวกันเจ้าของเรือนที่ชื่อว่าดาล เกิดศิริออกมาต้อนรับ แต่ลักษณะความสูง การเดิน และด้านอื่น ๆ ทำให้แดนเลทซ์รู้สึกว่าเป็นคุณหญิงอินไชยพันธุ์พ่อของเขา เมื่อทั้งสองเดินเข้าไปในเรือน ดาล เกิดศิริจึงอธิบายความเข้าใจผิดระหว่างเขากับแดนเลทซ์โดยใช้หมอกมาเปรียบเทียบเป็นอคติ เป็นเพราะอคติทำให้แดนเลทซ์มองไม่เห็นความจริง ซึ่งทำให้แดนเลทซ์เข้าใจว่ามรดกที่พ่อทิ้งไว้มีวัตถุประสงค์ข้อเดียวคือเพื่อปกป้องเขาไม่ให้เขาไปยุ่งกับธุรกิจของคุณสมิหลาและตกอยู่ในอันตราย และคุณหญิงรักแดนเลทซ์ตลอด ดังตัวอย่าง

“บางครั้งเราต่างก็มีเรื่องที่ไม่สามารถบอกกันตรง ๆ ได้”... “ต้องปกปิดเพื่อให้ดินอุดม พร้อมสำหรับพืชพรรณจะเติบโตขึ้นต่อไป ไข่ม้อยคะคุณอา”

ดาลนิ่งไปครู่ ก่อนตอบว่า “คนเรามีหลายมุมหลายด้าน เราคงไม่สามารถมองใครแค่ด้านเดียวแล้วจินตนาการต่อทั้งด้วยความรักและเกลียดชังเพื่อตัดสินเขา เพราะนอกจากไม่ยุติธรรมแล้ว มันยังทำให้เรามองไม่เห็นความจริงด้วย”

(หม่อมแดง, 2559, น. 243-244)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การคลี่คลายความขัดแย้งในเรื่องนี้ใช้วิธีการยอมให้ ซึ่งเป็นการคลี่คลายความขัดแย้งที่เน้นไปที่ประเด็นความขัดแย้ง หรือความแตกต่างทางความคิดของสองฝ่าย ด้วยการรับฟังและแสดงให้เห็นความพยายามอย่างยิ่งที่จะคลี่คลายประเด็นที่เป็นปัญหานั้นให้หมดไปด้วยวิธีการละมุนละม่อม แต่ยังคงรักษาความสัมพันธ์ที่ดีไว้ให้ได้ด้วยการให้เหตุผลและผลที่มีอยู่ของแต่ละฝ่าย ขณะเดียวกันก็มีความใส่ใจและระมัดระวังต่อคำพูดหรือการกระทำที่อาจทำร้ายหรือทำลายความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน ดังเช่นตัวอย่าง ในตอนสุดท้ายของเรื่องหม่อมแดง แดนเลทซ์ได้เดินทางไปเชียงใหม่และได้พบกับเจ้าของรีสอร์ทแห่งหนึ่ง คือ ดาล เกิดศิริ เมื่อได้คุยกันคุณดาลได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับชีวิตของเขาในอดีตที่ทำให้แดนเลทซ์รู้สึกได้ว่าเรื่องราวนั้นเหมือนกับที่เกิดขึ้นในชีวิตของเขา และทำให้เขาสงสัยว่าคนนี่คือคุณหญิงผู้เป็นพ่อของเขา แต่เขาก็ไม่ได้แสดงความรู้สึกนั้นให้อีกฝ่ายได้รับรู้ เขาได้แต่รับฟังเรื่องราวที่คุณดาลเล่าและเปรียบเทียบให้เห็นถึงอคติที่อยู่ในใจของแต่ละคนจนทำให้ไม่สามารถมองเห็นความจริงที่เกิดขึ้น แต่เมื่อได้หยุดคิดเปิดใจและทำความเข้าใจเราก็จะค่อย ๆ เห็นความจริงนั้น เมื่อแดนเลทซ์ได้ฟังก็ทำให้เข้าใจและยอมรับในเรื่องราวที่ผ่านมาและมองเห็นความจริงได้ชัดเจนขึ้น

การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างญาติพี่น้อง

ในเรื่อง หม่อมแดง ผู้เขียนบรรยายความขัดแย้งระหว่างคุณหญิงอินไชยพันธุ์กับน้ำดังหลานของคุณสมิหลาภรรยาของเขา โดยบรรยายว่า น้ำดังถูกเลี้ยงอย่างตามใจ เมื่อเขากระทำผิดก็มีชยุตลูกชายคนเดียวของไข้อยู่ลูกน้องคนสนิทของสมิหลาออกมาจับผิดแทน อย่างเช่นเหตุการณ์

ที่น้ำดังขับรถชนคนเสียชีวิต และชยุดต้องออกมารับโทษแทน เมื่อคุณเหรียญรู้เรื่องราวดังกล่าวเขาจึง
จ้างทนายเพื่อช่วยเหลือชยุด เมื่อน้ำดังรู้เรื่องก็จะมาขอสารภาพผิดกับคุณเหรียญ แต่คุณเหรียญแสดง
ท่าทางไม่สนใจและไม่รับฟังเรื่องที่เขาต้องการเล่า ดังตัวอย่าง

นับแต่นั้น เหรียญ อินไชยพันธ์ ไม่พูดชื่อน้ำดังร่วมกับกรณี
นี้อีก เมื่อเด็กหนุ่มทำท่าจะสารภาพผิด เขาเงยขึ้นจากกองงานแล้ว
เสไปเรื่องอื่น...

น้ำดังเหมือนถูกล็อกคอและต้องเป็นฝ่ายหน้าม่านกลับไป

...

(หม่อมแดง, 2559, น. 170)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครคุณเหรียญได้ใช้วิธีการคลี่คลายในเรื่อง
นี้ ด้วยการหลีกเลี่ยงออกจากปัญหาความขัดแย้งนั้น โดยการปฏิเสธที่จะพูดถึงเรื่องที่เป็นปัญหา การ
ตอบสนองด้วยวิธีนี้จัดเป็นวิธีการที่เห็นได้ชัดให้ผลทางลบต่อความสัมพันธ์ เพราะไม่ได้ช่วยลดความตึง
เครียดด้านความสัมพันธ์ที่มีต่อกันระหว่างคู่ขัดแย้ง แต่ในบางสถานการณ์หากประเมินแล้วว่าไม่มี
ประโยชน์ที่จะพูดคุยหรือสื่อสารกันในเรื่องที่ขัดแย้งในเวลานั้น ๆ การใช้วิธีคลี่คลายปัญหา
ความขัดแย้งด้วยการหลีกเลี่ยงออกจากปัญหาโดยยุติความสัมพันธ์กับบุคคลที่ทำให้เกิดความขัดแย้ง
ชั่วคราว อาจให้ผลดีกว่าวิธีอื่น ๆ อย่างน้อยก็ในช่วงเวลาสั้น ๆ นั้น อย่างเช่น การกระทำของ
คุณเหรียญที่ใช้วิธีเสแสร้งไปพูดเรื่องอื่น เมื่อน้ำดังจะพยายามเข้ามาขอสารภาพผิดเกี่ยวกับการกระทำ
ของตน แต่คุณเหรียญแสดงท่าทางไม่สนใจและไม่รับฟังเรื่องที่เขาต้องการเล่า จนทำให้น้ำดังต้องกลับ
ออกไปจากห้อง

ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่าง
หมวดไตรตรึงษ์กับวราห์พี่สาวของเขาโดยบรรยายเหตุการณ์ว่า ไตรตรึงษ์รักษาตัวที่โรงพยาบาล
หลังจากได้รับการช่วยเหลือจากเหตุไฟไหม้ที่แต่จื่อเหลียงเอี้ยกงหวย ในขณะที่เดียวกัน นักข่าวต่าง ๆ ก็
เริ่มออกข่าวเกี่ยวกับคดีการค้ำนุษย์รักษะที่เชื่อมโยงกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง ทำให้พี่วราห์กับพี่เขย
ของเขามีสวนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้ต้องหนีไปต่างประเทศเพื่อให้รอดพ้นจากการถูกจับกุม แม้ว่า
เขาจะยังโกรธพี่สาวอยู่มาก แต่เมื่อได้ข่าวว่าพี่สาวทะเลาะกับสามีเพราะเขาจะกลับมารับโทษแต่เธอไม่
ยอมจนทำให้ต้องหย่ากันและเธอจะไม่กลับมาอีก ความขัดแย้งระหว่างเขากับพี่สาวจึงกลายเป็น
ความผิดหวัง ดังตัวอย่าง

พี่วราห์โทร.ทางไกลมาหลายหน พร่ำขอโทษเขา ที่ขาด
ไม่ได้คือตีโพยตีพายอย่างเจ้าหญิงผู้ไม่คุ้มกับสถานการณ์ร้าย
ไตรตรึงษ์โกรธ ยิ่งกว่าโกรธคือผิดหวัง...

บทสนทนาถัด ๆ ไปจึงเป็นการปลอบขวัญพี่สาว เขาตกใจ
เมื่อได้ข่าวว่าเธอทะเลาะและแยกทางกับสามีแล้ว รายนั้นวางแผน
เดินทางกลับมารับโทษ แต่พี่วราห์ไม่อาจทำใจ...

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 362)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครไตรตรึงษ์เลือกใช้วิธีการคลี่คลาย
ความขัดแย้งด้วยการหลีกเลี่ยง ซึ่งเป็นวิธีตอบสนองต่อความขัดแย้งที่สามารถสนองตอบ
ความต้องการของทั้งตนเองและผู้อื่น ดังตัวอย่างว่า พี่วราห์หนีไปต่างประเทศเพื่อรอดจากคดี ไม่ว่าจะ
ไตรตรึงษ์พูดโน้มน้าวใจกับพี่สาวอย่างไร เธอก็ไม่ยอมกลับมาอีก ดังนั้น ถึงแม้ว่าไตรตรึงษ์จะ
ไม่เห็นด้วยในพฤติกรรมของพี่วราห์ แต่เขาก็ปิดปากและยอมปล่อยให้เธออาศัยอยู่ที่ต่างประเทศต่อ
เพื่อความสงบสุขของครอบครัว และเลือกที่จะไม่พูดถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพี่สาว ไม่คิดถึงเรื่องดังกล่าว
อีก ดังนั้น การคลี่คลายความขัดแย้งด้วยการหนีจากปัญหาปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามทางอาจจะ
เป็นวิธีหนึ่งในการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว

2) การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างคนนอกครอบครัว

ในเรื่อง *กาหลมทรทีก* ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างพะนอนิจกับ
หลวงลุงเฟื่อง โดยบรรยายเหตุการณ์ว่า ขณะที่พะนอนิจต่อสู้กับหลวงลุงเฟื่องผู้ที่ทำให้ครอบครัวของเธอ
พังทลายและเธอต้องการฆ่าเขาเพื่อแก้แค้นให้พ่อแม่ พ.ต.ท.เวทางค์ ภิรมย์รุจซึ่งแอบฟัง
การสนทนาระหว่างคนทั้งสองคน เมื่อเห็นว่าพะนอนิจกำลังจะยิงหลวงลุงเฟื่อง เขาจึงปรากฏตัวเพื่อ
ห้ามพะนอนิจกรรยาของเขาไม่ให้กระทำคามผิด แต่ไม่ทันเพราะกระสุนพุ่งทะลุผ่านร่างของเขาจน
ทำให้เสียชีวิต พะนอนิจเสียใจมากเมื่อเห็นว่าเวทางค์ต้องเสียชีวิตจากการกระทำของเธอจึงยกปืน
จ่อขมับตัวเองเพื่อจะยิงตัวเอง หลวงลุงเฟื่องจึงพยายามเข้าไปแย่งปืนและโน้มน้าวให้เธอมีชีวิตอยู่
ต่อไป ในขณะนั้น ร.ต.ท.กบี่ลูกน้องของพ.ต.ท.เวทางค์เข้ามาเห็นแล้วเข้าใจผิดว่าหลวงลุงเฟื่องกำลังจะ
ทำร้ายพะนอนิจจึงชักปืนยิงหลวงลุงเฟื่องเสียชีวิต จากเหตุการณ์ดังกล่าว ถึงแม้ว่าแผนการของ
พะนอนิจที่ต้องการแก้แค้นให้พ่อแม่จะทำได้สำเร็จ เพราะหลวงลุงเฟื่องผู้ที่เป็นศัตรูของเธอถูกยิงจน
เสียชีวิต แต่ทุกอย่างกลับตาลปัตร เพราะสามีที่เธอรักมากที่สุดต้องมาเสียชีวิตจากการกระทำของเธอ
ด้วย การเสียชีวิตของพ.ต.ท.เวทางค์ทำให้พะนอนิจสำนึกผิด เพราะการแก้แค้นทำให้เธอต้องสูญเสีย
คนที่เธอรักมากไปและทำให้ชีวิตของเธอต้องติดอยู่กับความรู้สึกผิด ความโศกเศร้าเสียใจทำให้เธอไม่มี
ความสุข จนกระทั่ง หมวดกบี่ลูกน้องของพ.ต.ท.เวทางค์ได้พูดคุยกับเธอและบอกว่า สิ่งที่เราควรจะทำ
เพื่อไถ่โทษให้ตัวเองและสามีของเธอคือ เลี้ยงลูกของพ.ต.ท.เวทางค์ทั้งสองคนให้เติบโตเป็นคนดี
จึงทำให้เธออดทนมีชีวิตอยู่เพื่อดูแลลูกต่อไป ดังตัวอย่าง

‘ลูกขึ้นมาเถอะครับ ทำอะไรเพื่อสารวัตรอีกครั้ง ถ้าคุณยัง

คิดว่าเป็นความผิดของตัวเอง นี่คือนโอกาสที่คุณจะไถ่โทษให้ตัวเอง

ได้ เลี้ยงน้องทั้งสองคนอย่างดี ให้เขาเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ดี
นี่แหละคือสิ่งที่จะทำให้สาร์วตรสมใจแล้วให้อภัยคุณ'

นั่นเองคือเหตุผลเดียวที่ทำให้เธอยังมีชีวิตอยู่ อยู่กับ
ความรู้สึกผิดแบบที่ครั้งหนึ่งหลงลุ่มเพื่อองเคยรู้สึก...

(กาหลมหรทีก, 2562, น. 203)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครพระนอนิจใช้วิธีการยอมรับซึ่งเป็นการให้ความสำคัญกับความต้อการผู้อื่นมากกว่าตนเอง เพื่อคลี่คลายความขัดแย้งในเรื่องนี้ วิธีการนี้ใช้ได้ดีเมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งรู้สึกว่าเป็นฝ่ายผิดการเสียสละให้อีกฝ่ายในสิ่งที่เขาต้องการบางครั้งก็เพื่อจะทำให้เกิดความสงบสุข และแสดงให้เห็นความพยายามอย่างยิ่งที่จะคลี่คลายประเด็นที่เป็นปัญหานั้นให้หมดไป เพื่อรักษาความสัมพันธ์ที่ดีไว้ให้ได้ ดังเช่นตัวอย่าง ในตอนสุดท้าย พระนอนิจสำนึกผิด และต้องการไถ่โทษตนเอง เมื่อเธอได้ฟังหมวดกปีลูกน้องของพ.ต.ท.เวทวงศ์พูดทำให้เธอยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นจากการกระทำของเธอและอดทนดำเนินชีวิตต่อไปเพื่อเลี้ยงลูกทั้งสองคนให้เป็นคนดีและประสบความสำเร็จ เรื่องนี้ทำให้เห็นว่า การใช้วิธีคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งด้วยการยอมรับ อาจจะเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุด ที่จะช่วยให้เราอยู่ในโลกของความเป็นจริงได้ ความสุขภายในจิตใจก็จะเกิดขึ้นได้เพราะจิตใจไม่ได้หมกมุ่นหรือทุกข์ใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว และการกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยใจยอมรับก็จะทำให้เราสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้

ในเรื่อง *อโคกสง* ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างนายแพทย์กฤษหิรัณย์กับนายแพทย์ไถ่โดยบรรยายเหตุการณ์ว่า เนื่องจากความประมาทของนายแพทย์ไถ่ทำให้ผู้ป่วยเสียชีวิต และทำให้นายแพทย์กฤษหิรัณย์อาจารย์ที่ปรึกษาของเขาต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ นายแพทย์กฤษหิรัณย์โกรธมากเพราะเขาเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับชื่อเสียงของเขาเป็นอย่างมาก จึงเสียการควบคุมตัวเองจนสาปแช่งนายแพทย์ไถ่ว่าเขาเป็นคนที่ไร้ประโยชน์ ซึ่งไล่เขาออกจากโรงพยาบาล ให้เขาหยุดเรียนกับเขาและไม่ให้เขาเป็นหมออีกเพื่อปกป้องเกียรติยศที่นายแพทย์กฤษหิรัณย์สร้างมาตลอดชีวิต ดังตัวอย่าง

“หมอไถ่โกรธมาก แต่ก็พยายามขอโทษและอธิบายตัวเอง
คุณคงนึกออกว่าหมอกฤษณไม่ฟัง แกรมยังไม่โห แกวหาว่าหมอไถ่
เป็นคนโกหก และแกไม่ได้เกลียดคนโกหกเท่ากับคนที่มองว่าแกโง่
กว่าด้วยซ้ำ แกล่ำทับอีกว่าคนอย่างหมอไถ่ไร้ความรับผิดชอบและ
ไม่มีทางเป็นหมอได้ หรือต่อให้เป็นหมอก็ไม่มีวันเป็นหมอที่ดี
ถึงกับประกาศเลยว่าต่อไปอย่าให้หมอไถ่มายุ่งกับเคลของตัวอง
อีก”

(อโคกสง, 2564, น. 118)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครนายแพทย์กฤษหิรัณย์คลี่คลายความขัดแย้งระหว่างเขากับนายแพทย์ไถ้ด้วยวิธีการเอาชนะ พฤติกรรมของนายแพทย์กฤษหิรัณย์ที่ไถ้นายแพทย์ไถ้ออกจากโรงพยาบาลเพื่อให้เขาหยุดเรียนและไม่ให้เขาเป็นหมออีกนั้น เพราะนายแพทย์กฤษหิรัณย์ต้องการรักษาเกียรติยศที่เขาสร้างมาตลอดชีวิต ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เน้นการบรรลุความต้องการของตนเองโดยไม่คำนึงถึงประโยชน์และอนาคตของนายแพทย์ไถ้ ดังนั้น วิธีการคลี่คลายความขัดแย้งดังกล่าวจึงนับได้เป็นลักษณะการเอาชนะ เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นปัจจัยทำลายความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน และไม่เหมาะสมเมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ยอมรับหรือไม่ต้องการแก้ปัญหาตามวิธีตามกล่าว และการกระทำของนายแพทย์กฤษหิรัณย์เป็นการกระทำที่ทำให้เขากลายเป็นผู้ต้องสงสัยคนหนึ่งในเหตุการณ์คดีฆาตกรรมนายแพทย์ไถ้

จากการวิเคราะห์ดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละครที่ผู้เขียนสร้างในเรื่องต่าง ๆ จะมี 3 ลักษณะ ได้แก่ การเอาชนะ การยอมรับหรือยอมให้ และการหลีกเลี่ยง และผู้วิจัยพบว่า การยอมรับหรือยอมให้เป็นวิธีการคลี่คลายความขัดแย้งที่ถูกนำมาใช้ในการสร้างเรื่องมากที่สุด ได้แก่ พะนอนิจกับนายแพทย์เดช พะนอนิจกับหลวงลุงเฟื่องในเรื่อง *กาหลมหารัทติก* และแดนเลทท์กับคุณเหรียญในเรื่อง *ห่มแดน* รองลงมาคือการเอาชนะกับการหลีกเลี่ยง ได้แก่ คุณเหรียญกับคุณสมิหลาในเรื่อง *ห่มแดน* และนายแพทย์กฤษหิรัณย์กับนายแพทย์ไถ้ในเรื่อง *โอศกกลาง* ใช้วิธีการคลี่คลายความขัดแย้งด้วยการเอาชนะ และคุณเหรียญกับน้ำดังในเรื่อง *ห่มแดน* หมวดไตรตรึงษ์กับพี่วราห์ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ใช้วิธีการคลี่คลายความขัดแย้งด้วยการหลีกเลี่ยง

4.2.2 การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม

ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างชาวรากษะกับสังคมรอบข้างโดยบรรยายว่า หมวดไตรตรึงษ์พบว่าเสือโคร่งเพื่อนสนิทของเขายังมีชีวิตอยู่และซ่อนตัวแถวตลาดหลาวและอยู่รอบ ๆ สถานที่เกิดเหตุต่าง ๆ เพื่อสืบสวนคดีการค้ำมนุษย์ชาวรากษะที่เกี่ยวข้องกับผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น และเขายังพบว่าเหตุการณ์ฆาตกรรมบางเหตุการณ์ที่มีชาวรากษะเข้าไปเกี่ยวข้องกระทำผิดอยู่ด้วยโดยมีสาเหตุจากความกดดันเครียดแค้นว่าตนเองไม่ได้รับความยุติธรรมจากสังคม เพราะชาวรากษะเป็นผู้อพยพจากถิ่นฐานที่ตนเองอยู่ด้วยเหตุผลทางการเมืองและศาสนาที่ขัดแย้งกันจนทำให้อยู่ในประเทศตัวเองไม่ได้ แต่เมื่อพวกเขาเข้ามาในประเทศใดก็จะไม่ได้รับการยอมรับและยังถูกกล่าวหาว่าเป็นกลุ่มคนที่เข้ามาแย่งชิงใช้ทรัพยากร ดังนั้น กลุ่มชาวรากษะจึงถูกผู้มีอิทธิพลในพื้นที่เหล่านั้นฉวยโอกาสนำชาวรากษะมาดขี่ขายแรงงานจนในที่สุดทำให้พวกเขาออกมาต่อสู้เพื่อปกป้องตนเองและกลายเป็นผู้ก่อการร้ายในพื้นที่เหล่านั้น ดังนั้นเหตุการณ์ฆาตกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในบ้านหลาวจึงมีความซับซ้อนซึ่งหมวดไตรตรึงษ์และเสือโคร่งต้องร่วมมือกันเพื่อสืบหาหลักฐานจับผู้กระทำผิดทั้งหมดมาลงโทษ ดังตัวอย่าง

“รัฐที่คนรักษะอาศัยอยู่มีทั้งคนพุทธแล้วก็คนเชื้อสายอื่นที่นับถือลัทธิศาสนาเดียวกันด้วย แต่ทั้งหมดก็คิดเหมือนกัน คือไม่ยินดีให้รักษะอยู่ที่นี้ เพราะรู้สึกว่าเป็นคนนอก คนนอกที่มาแย่งทรัพยากรทำกิน ทำให้ตัวเองยากจนที่สุดในประเทศ”

...“เพราะเหตุกดดันทุกทางอย่างนี้ ทั้งที่รู้ว่าจะเจอความลำบาก เรือลำแล้วลำเล่าเลยยังขนขวารักษะออกมากลางทะเล เป็นเหยื่อให้พวกค้ำมนุษย์อีกต่อ”

...“พวกรักษะต้องเจออะไรขนาดนี้ แต่พอเรือลอยไปขึ้นฝั่งที่ไหน คนที่นั่นก็ยิ่งเก็งกันผลักไล่ เพราะกลัวว่าจะกลายเป็นรับภาระเข้าตัว!”

...“เบญญาอาจเป็นแค่คนรักษะตัวเล็ก ๆ มีผู้บงการอยู่ข้างหลัง เลยคิดทำอะไรขนาดนี้ได้ แต่ถ้าวันหนึ่งคนพวกนี้ถูกต้อนจนไม่มีทางออกจนรู้สึกว่่าที่ไหน ๆ ในโลกก็ไม่มีแสงสว่าง ไม่มีความยุติธรรม ไม่มีความช่วยเหลือ มึงคิดว่าสุดท้าย คนที่รู้สึกว่่าใคร ๆ ก็รู้มทำร้าย เขาจะหาทางออกยังงั”

...“นี่แหละ คือบ่อเพาะผู้ก่อการร้ายทุกทีในโลก!”

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 265-268)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครสื่อโครงกับหมวดไตรตรึงษ์คลี่คลายความขัดแย้งของตัวละครกับสังคมด้วยวิธีการร่วมมือกันในการทำให้สังคมรับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในบ้านหลวงซึ่งการร่วมมือเป็นพฤติกรรมตอบสนองที่ให้ความสำคัญกับความต้องการของทั้งตนเองและผู้อื่นเพื่อร่วมมือแก้ไขปัญหา ให้ความใส่ใจต่อการสื่อสารและรับฟังทำความเข้าใจในเรื่องราวที่เกิดขึ้นและยอมรับในความต้งใจระหว่างกันและกัน โดยหวังให้เกิดประโยชน์ต่อทั้งสองฝ่าย วิธีการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งรูปแบบนี้ทำให้ทั้งสองฝ่ายได้ประโยชน์ตามต้องการ เป็นวิธีการที่ใช้เวลาและทั้งสองฝ่ายมีความตั้งใจแน่วแน่ที่จะร่วมกันแก้ไขปัญหา ดังเช่น สื่อโครงนายตำรวจที่ทุกคนเข้าใจว่าตายในเหตุการณ์ไฟไหม้ขณะที่เขาเข้าไปสืบคดีการฆาตกรรมหลายคดีที่เกิดขึ้นในบ้านหลวง จริง ๆ แล้วเขายังไม่ได้ตายแต่แฝงตัวแอบสืบคดีอยู่ในพื้นที่ เมื่อเขาได้พบกับหมวดไตรตรึงษ์จึงเล่าข้อมูลเรื่องราวที่เขาสืบพบว่า คดีฆาตกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเชื่อมโยงกับการค้ำมนุษย์ขวารักษะของผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น และยังเกี่ยวข้องกับกลุ่มผู้อพยพขวารักษะที่ได้รับการกดขี่ใช้แรงงาน จนเกิดความเครียดแค้นต่อกับสังคมรอบข้าง อย่างเบญญาขวารักษะคนหนึ่งที่ถูกหลอกไปค้าประเวณี ทำให้เธอรู้สึกเครียดแค้นต่อสังคมที่ดูถูกเหยียดหยามและไม่ยุติธรรมต่อเธอ เหตุการณ์ที่เกิดในบ้านหลวงจึงมีผู้เกี่ยวข้องในการกระทำผิดหลายส่วน ดังนั้น ทั้งสื่อโครงและไตรตรึงษ์ต้องร่วมมือกันสืบหาความจริง

เพื่อชีวิตให้เกิดความกระจ่างต่อสังคมและสามารถนำผู้ที่เกี่ยวข้องในการกระทำความผิดทั้งหมดมาลงโทษให้ได้

ในเรื่อง *อโคกสง* ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างนายแพทย์กฤษศิริณย์ หมวดบวรชิตโดยบรรยายว่า นายแพทย์กฤษศิริณย์สร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมนายแพทย์ไถ่กับแพทย์หญิงร้อยกรอง และหมวดบวรชิตเลียนแบบสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมนายไถ่กับนายกิเลน ซึ่งล้วนเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย ไตรตรีงษ์ในฐานะที่เป็นนักสืบซึ่งต้องสืบค้นคดีให้ได้ เมื่อเขาได้สืบข้อมูลจนมีหลักฐานว่าคนร้ายที่สร้างเหตุการณ์คดีต่าง ๆ คือนายแพทย์กฤษศิริณย์กับหมวดบวรชิต และได้เบาะแสว่าคนร้ายทั้งคู่กำลังไปบ้านนางถนอมจึงรีบโทรศัพท์บอกนักข่าวสารนิจเพื่อขอความช่วยเหลือในการจับคนร้ายและเปิดเผยความจริงกับสังคม ดังตัวอย่าง

สายตาของสารนิจกวาดสำเร็จคนข้าง ๆ และเรื่อยไปยัง
เบาะหลังเป็นไปตามที่เธอกำชับ ‘ใส่สีดำ แล้วถ้ามีอุปกรณ์อะไรที่
ป้องกันตัวเองได้ก็เตรียมมาเลยนะ’

ตอนนั้น เจ้าตัวหัวเราะตื่นเต้น ‘รู้แล้วว่า จะไปตามจับ
ฆาตกรทั้งที!’

...“หมวดไตรติดต่อมาว่าคนร้ายเคลื่อนไหวแล้ว วันนี้เรา
น่าจะได้หลักฐานสำคัญ”

...ใช่

“คุณหมอกฤษคือคนร้าย!”

...ไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้าที่ไตรตรีงษ์โทร.มาบอกว่าวันนี้จะมี
ภารกิจสำคัญต้องขอพึ่งเธอด้วย สารนิจตื่นเต้นแล้วชักใช้เงินได้ชื่อ
คนร้าย...

(อโคกสง, 2564, น. 333-334)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครนักสืบไตรตรีงษ์กับนักข่าวสารนิจใช้วิธีการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคมด้วยการร่วมมือกันในการจับผู้กระทำผิด ได้แก่ นายแพทย์กฤษศิริณย์ ซึ่งเป็นหมอที่มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับในสังคม และหมวดบวรชิต นายตำรวจที่ได้รับมอบหมายให้สืบคดี การร่วมมือเป็นพฤติกรรมตอบสนองที่ให้ความสำคัญกับความต้องการของทั้งตนเองและผู้อื่นเพื่อร่วมมือแก้ไขปัญหา โดยนักสืบไตรตรีงษ์ต้องการสืบหาหลักฐานเปิดเผยความจริงและคนร้ายที่กระทำความผิด ส่วนนักข่าวสารนิจต้องการหาข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ และคนร้ายที่กระทำความผิดเพื่อเผยแพร่ให้กับสังคมได้รับรู้ความจริง เมื่อทั้งสองให้ความร่วมมือกันก็สามารถทำให้ทั้งสองฝ่ายต่างได้รับประโยชน์ตามความต้องการของตนเองได้

จากการวิเคราะห์ดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคมที่พบในนวนิยายสืบสวนของปราปต์ ใช้วิธีการร่วมมือซึ่งเป็นวิธีการที่ให้ความสำคัญกับความ ต้องการทั้งตนเองและผู้อื่น แต่ทั้งสองฝ่ายต้องรับฟังความต้องการของกันและกัน และมีความตั้งใจที่ แน่วแนในการร่วมกันแก้ไขปัญหาที่ทั้งสองฝ่ายเผชิญอยู่ เป็นวิธีที่ดีที่จะทำให้ทั้งสองฝ่ายต่างได้รับ ประโยชน์

4.2.3 การคลี่คลายความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจหรือเกิดจากความสับสนภายในใจ ทำให้ตัวละคร ต้องตัดสินใจเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้มนุษย์เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ และเป็น แรงจูงใจนำไปสู่พฤติกรรมที่ซับซ้อนของมนุษย์ โดยปกติ เมื่อเกิดความขัดแย้งภายในจิตใจ มนุษย์จะมี 2 ปฏิกริยา คือ ยอมรับ และ ไม่ยอมรับ ไม่ว่าจะเป็นปฏิกริยาประเภทไหนก็ตาม ล้วนอาจกระตุ้นให้ มนุษย์เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงจะศึกษาวิธีการคลี่คลายความขัดแย้งดังกล่าวตามลักษณะ 5 แบบ ได้แก่ การเอาชนะ การร่วมมือ การประนีประนอม การหลีกเลี่ยง และการยอมให้ โดยมี รายละเอียดดังต่อไปนี้

ในเรื่อง *กาหลมหารติก* ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของ พระนอนิจ โดยบรรยายว่า ความปรารถนาที่จะแก้แค้นหลวงลุงเพื่องกับความทุกข์ที่ได้อยู่กับสามีที่รัก ของพระนอนิจในตอนนี ทำให้เธอเกิดความขัดแย้งในใจว่าจะแก้แค้นต่อไปหรือไม่ จนกระทั่งวันหนึ่งเธอ ได้ตระหนักว่า เธอพร้อมจะสูญเสียความสุขในปัจจุบันของเธอแล้ว เพราะตั้งแต่วันที่ครอบครัว พังทลายเพราะหลวงลุงเพื่อง ความสุขของเธอก็หายไป ความทุกข์ทรมานในจิตใจดังกล่าวทำให้ พระนอนิจตัดสินใจต้องลงมือแก้แค้นหลวงลุงเพื่องเพื่อพ่อแม่และความเป็นอิสระในใจของเธอเอง ดังตัวอย่าง

“ถ้าถึงวันที่มันพลาด ฉันพร้อมจะสูญเสียทุกอย่างไปด้วย
ความตายของตัวเอง โลกนี้จะไม่มีความยุ่งยากอะไรจากฉันไปได้อีก...
ทุกอย่างมันบอกฉันว่า นี่คือเวลาที่สวรรค์ประทานให้แล้ว
ถ้าฉันทิ้งมันไป ในชีวิตนี้ฉันจะไม่มีโอกาสอีก ฉันก็เลยต้องเริ่ม แคะ
บอกนายกล้าให้เริ่มมัน!”

(กาหลมหารติก, 2562, น. 193)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครพระนอนิจคลี่คลายความขัดแย้งภายในจิตใจ ของตัวเองด้วยการเอาชนะ คือการแก้แค้นหลวงลุงเพื่องที่ทำให้ครอบครัวของเธอต้องแตกแยก เธอจึง วางแผนให้นายกล้าลูกน้องผู้จงรักภักดีของเธอไปสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่อง เพื่อ ปืบค้นให้หลวงลุงเพื่องแสดงตัวออกมา เธอคิดว่าสิ่งที่ทำทั้งหมดจะทำให้ความทุกข์ทรมานภายใน จิตใจของเธอหมดไปเพราะเธอได้แก้แค้นให้พ่อแม่ของเธอแล้ว การกระทำดังกล่าว มุ่งเน้นการเอาชนะ

เพื่อตอบสนองความรู้สึกของตนเองเป็นหลัก ไม่คำนึงถึงความสูญเสียของผู้อื่น ซึ่งพระนอนิจทำสำเร็จ เพราะเธอทำให้หลวงลุงเพื่อองปรากฏตัวออกมายอมรับความผิดที่เกิดขึ้น แต่สุดท้ายการกระทำนั้นก็ทิ้งความเสียใจให้เพราะตัวเธอก็ต้องทุกข์ทรมานใจเพิ่มขึ้นเมื่อต้องสูญเสียสามีคนที่รักเธอและเธอก็รักเขามากที่สุดไปจากการแก้แค้นนั้น

ในเรื่อง *นิราศมทรณพ* ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งของเด็กหญิงกำมะหยี่ โดยบรรยายว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของกำมะหยี่ที่อยากต่อต้านคนรอบข้างแต่ไม่กล้า เพราะกลัวโดนทอดทิ้งเพราะเธอเป็นเด็กพิการทางการได้ยิน เธอเติบโตเป็นเด็กที่มีความคิดลึกซึ้งกว่าเด็กวัยเดียวกัน เธอรู้จักสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่นอย่างรอบคอบและตอบสนองตามนั้นเพื่อเอาใจพวกเขาและทำให้พวกเขามีความสุข ดังตัวอย่าง

*ความคิดซับซ้อนแบบนี้กระมังช่วยเพาะกรำให้เซรีรัมย์
หยักเป็นคลื่น กำมะหยี่ลึกซึ้งและเฉียบไวกว่าเด็กวัยเดียวกัน เมื่อ
ผู้ใหญ่ให้ของขวัญ เธอจะแกะกล่องไปพร้อมกับแกะใจ คำตอบจะ
ตกถึงมือพร้อมของข้างในว่าผู้ให้มองเธอเป็นเช่นไรแน่ และนั่น
สะท้อนกลับไปว่าพวกเขาเป็นคนแบบไหน แล้วเธอควรจะ ‘แสดง’
โต้ตอบแบบไหนให้เกิดความพอใจสูงสุด*

(*นิราศมทรณพ*, 2561, น. 114-115)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครกำมะหยี่ใช้วิธีการคลี่คลายความขัดแย้งด้วยการประนีประนอม ถึงแม้จะมีบางอย่างที่ผู้ใหญ่ทำให้เธอไม่พอใจ แต่กำมะหยี่ก็ไม่ได้ตอบโต้เพราะกลัวโดนทอดทิ้ง เธอจึงใช้วิธีการทำตามที่ผู้ใหญ่ต้องการเพื่อเอาใจที่พวกเขา เป็นการพบกันครึ่งทางระหว่างความต้องการของตัวเองกับผู้อื่น เป็นความพยายามที่จะให้ทั้งสองฝ่ายได้รับความพอใจ โดยมีฝ่ายหนึ่งยอมเสียสละบางเรื่องซึ่งผลที่เกิดขึ้นคือไม่มีฝ่ายใดได้รับความพึงพอใจทั้งหมดทีเดียว ทั้งสองฝ่ายต่างต้องเสียในสิ่งที่ตัวเองอยากได้บางส่วน เป็นวิธีที่ช่วยรักษาความสงบสุขและทำให้ยังคงรักษาความสัมพันธ์ระหว่างกันไว้ได้

ในเรื่อง *ห่มแดน* ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของแดนเลทซ์ โดยบรรยายพฤติกรรมของแดนเลทซ์ เมื่อแดนเลทซ์มีความรู้สึกซาบซึ้งต่อกุรช่าภรรยาของเขา และเขาไม่เคยมีความรู้สึกดังกล่าวมาก่อนหน้านี้ แดนเลทซ์จึงพยายามหักห้ามใจระงับความรู้สึกที่มีต่อเธอ และขับรถต่อไป เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ดังตัวอย่าง

*ชายหนุ่มปิดโทรศัพท์ รู้ตัวว่าไม่มีความสามารถเพียงพอ
จะโต้ตอบเป็นคำพูดในกรณีที่เขาโทร.กลับมา เราไม่คุ้นเคย*

สภาวะนี้ ท้ายที่สุดเขาสตาร์ตรถคันที่เพิ่งเข้ามาใหม่ ใจจดจ่อต่อ
ทางข้างหน้า

(หม่อมแดง, 2559, น. 168)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า เมื่อเกิดความขัดแย้งภายในจิตใจ ตัวละครแดนเลทซ์
เลือกวิธีคลี่คลายความขัดแย้งด้วยการหลีกเลี่ยง โดยปิดโทรศัพท์ไม่รับข่าวจากภรรยาและขับรถต่อไป
ปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามทาง เป็นวิธีที่ใช้กับคนที่ไม่ต้องการเผชิญความขัดแย้ง วิธีนี้มีข้อดีตรงที่
ทำให้มีเวลาคิดเพื่อตอบสนองต่อความคิดเห็นที่ขัดแย้ง ข้อดีอีกประการหนึ่งคือในบางสถานการณ์ที่
อีกฝ่ายมีความก้าวร้าวรุนแรง วิธีการหลีกเลี่ยงปัญหาช่วยให้ไม่ต้องเผชิญกับความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้น
จากคู่ขัดแย้ง อย่างไรก็ตาม การหลีกเลี่ยงเป็นการแสดงออกให้เห็นว่าผู้ใช้วิธีนี้ยังไม่ได้แก้ไขปัญหา
และเมื่อปัญหายังไม่ได้รับการคลี่คลาย ความขัดแย้งเล็ก ๆ ที่เกิดขึ้นอาจกลายเป็นปัญหาใหญ่ที่พร้อม
จะพัฒนาไปสู่ความรุนแรงในอนาคตได้ต่อไป

ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ
ของร.ต.ท.ไตรตรึงษ์ โดยบรรยายว่า เมื่อหมวดไตรตรึงษ์รู้ว่าพี่วราห์มีส่วนร่วมกับการค้า
มนุษย์รากละ และหนีไปต่างประเทศไม่กลับมาอีก ถึงแม้ว่าความขัดแย้งภายในจิตใจและหน้าที่
คุณธรรมในฐานะข้าราชการตำรวจทำให้เขาทรมานมาก แต่เขาก็ไม่ได้ไปจับพี่วราห์ และยังไม่
ปลดปล่อยเธอในฐานะน้องชาย เพราะความรักที่มีต่อครอบครัว ดังตัวอย่าง

บทสนทนาถัด ๆ ไปจึงเป็นการปลดปล่อยพี่สาว เขาตกใจ

เมื่อได้ข่าวว่าเธอทะเลาะและแยกทางกับสามีแล้ว...

...ไตรตรึงษ์รับฟังด้วยหัวใจปวดร้าว อธิบายไม่ถูกว่ามันคือ

ความรู้สึกอะไรแน่ เศร้า ผิดหวัง ดีใจกับพี่ หรือที่จริงอยาก
แสดงคล้ายถูกต้องยกย้า ไม่ว่าจะเกิดอะไร คนระดับเขาก็ยังมีตัวเลือก
ให้เสมอ!

(สิงพาดกลอน, 2561, น. 362-363)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ตัวละครหมวดไตรตรึงษ์ใช้วิธีการหลีกเลี่ยงกับ
ความขัดแย้งภายในจิตใจ โดยรู้แล้วว่าพี่สาวหนีไปต่างประเทศแต่ไม่ได้บอกกับคนอื่น และเมื่อพี่สาว
โทรศัพท์มาพำขอโทษเขา ถึงแม้เขาจะไม่เห็นด้วยในพฤติกรรมแต่ก็ยินดีให้พี่สาวหลบหนีการลงโทษ
ไป และยังปลดปล่อยพี่สาว ซึ่งเป็นวิธีการหลีกเลี่ยงจากปัญหาปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามทาง และ
วิธีการคลี่คลายด้วย การหลีกเลี่ยงทำให้เห็นได้ชัดว่า ในบางสถานการณ์การหลีกเลี่ยงก็ช่วยให้
ความขัดแย้งในใจลดลง และทำให้เรามีเวลามากขึ้นที่จะคิดแนวทางแก้ปัญหา แต่ผู้ใช้วิธีการหลีกเลี่ยง
ยังไม่ได้แก้ไขปัญหา และเมื่อปัญหายังไม่ได้รับการคลี่คลาย ความขัดแย้งเล็ก ๆ ที่เกิดขึ้นอาจ
กลายเป็นปัญหาใหญ่ในอนาคตได้ต่อไป อย่างเช่นในเรื่องนี้ ไตรตรึงษ์เลือกใช้วิธีการหลีกเลี่ยงปัญหา

และไม่ต้องเผชิญกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากความขัดแย้ง แต่พฤติกรรมที่ผิดกฎหมายของพี่สาวไม่ได้หายไปเพียงเพราะเธอหนีไปต่างประเทศ เธอต้องใช้ชีวิตแบบหลบหนีไปตลอดชีวิต และไม่สามารถกลับมาอยู่กับครอบครัวได้อย่างอย่างมีความสุขอีกต่อไป

ในเรื่อง *อโคกลาง* ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของ นายกิเลน กิจวานิชน้องชายของนายกีรินท กิจวานิช โดยบรรยายว่า นายกิเลนรู้ว่ามีคนร้ายคอยวนเวียนตามเขาตั้งแต่วันที่เกิดเรื่องจากโรงพยาบาลจนเขาออกไปอยู่บ้าน พ.ต.ท.แมนรัตน์ นายกิเลนจึงตัดสินใจเขียนจดหมายให้กับนักสืบไตรตรึงษ์เพื่อขอความช่วยเหลือโดยสารภาพผิดว่า เขาเคยเปิดห้องให้กีรินทพี่ชายที่หนีโทษจากกฎหมายตั้งแต่ 17 ปีก่อนกลับมาซ่อนตัวอยู่ที่โรงหล่อ และหลังเกิดเรื่องศพในองค์พระ มีคนเอาหนังสือนิทานเวตาลมาให้เขาอ่านประโยคหนึ่งในนั้นมาเตือนเขาเพื่อโน้มน้าวใจเขาให้รู้ว่า การตายของเหยื่อคือนายกีรินทพี่ชายของเขาเพราะคนร้ายฆ่าผิดคน คนร้ายตั้งใจจะฆ่านายกิเลน และนายกิเลนเคยแจ้งเรื่องดังกล่าวกับหมวดบวรชิต แต่บวรชิตไม่ได้ดำเนินเรื่องอะไร ดังนั้น นายกิเลนจึงนัดเจอกับนักสืบไตรตรึงษ์เพื่อบอกเบาะแส ดังตัวอย่าง

สวัสดิ์หมวดไตร

ถ้าได้รับจดหมายนี้ แสดงว่าผมคงไม่ได้ไปพบคุณตามนัด (ทั้งที่อยากมีโอกาสไปคุยกับคนหล่อ ๆ ด้วยกันสองต่อสองมากเลย ฮา) ตอนนั้นผมน่าจะตายไปแล้วก็ได้ แต่ถึงยังไงผมก็ไม่ยอมตายฟรีหรอก

มีเรื่องที่ผมยังไม่ได้บอกคุณ หนึ่งวันก่อนที่ผมจะโทรหาคุณเพื่อนัดเจอกัน มีใครอีกคนโทรมาหาผมก่อน...ไม่แน่ใจว่ามันปลอมพวกจังหวัดหวะวิธีการพูดด้วยรีไปเล่า แต่ไม่มีใครที่ผมรู้จักพูดจังหวัดแบบนั้นแน่ ๆ

หมวดคงรู้ ตอนนี้ไม่มีอะไรที่ผมจดจ่อมากไปกว่าการกลับไปบ้านพักในโรงหล่อ เพื่อทำลายหลักฐานทั้งหมดที่เคยเปิดห้องให้กีรินซ่อนตัวอยู่

ใช่แล้วที่หมวดสงสัยอยู่หน้าถูกทั้งหมด...

หลังเกิดเรื่องศพในองค์พระ มีคนเอาหนังสือ นิทานเวตาลมาให้ผมอ่าน ประโยคหนึ่งในนั้นโดนใจผมมาก ๆ

‘ยุติธรรมนั้นบางทีก็ไม่ยุติธรรม’

...นี่แหละ เหตุผลจริง ๆ ที่ทำให้ผมตัดสินใจโทรหาหมวด ทั้งที่ผมมีเรื่องอยากจะขอความช่วยเหลือหมวดตั้งนานแล้ว...

(อโคกลาง, 2564, น. 264-266)

จากตัวอย่างข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนใช้วิธีการคลี่คลายปัญหาด้วยวิธีการร่วมมือ ในเรื่องดังกล่าว ตัวละครนายกิเลนรู้ว่าเขาอาจจะถูกฆ่าตาย เขาจึงเขียนจดหมายถึงไตรตรึงษ์เพื่อบอกเบาะแสสำคัญในการสืบคดี การร่วมมือของตัวละครนายกิเลนทำให้นักสืบไตรตรึงษ์สามารถสืบหาตัวคนร้ายในคดีได้แม่นยำขึ้น ดังนั้นการกระทำของตัวละครจึงเป็นการร่วมมือกันแก้ไขปัญหา ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำให้ทั้งสองฝ่ายต่างได้ประโยชน์ตามความต้องการ และเป็นแนวทางที่เป็นที่พอใจทั้งสองฝ่าย

จากการวิเคราะห์ดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละครโดยใช้วิธีการเอาชนะ การหลีกเลี่ยง การประนีประนอม และการร่วมมือ ซึ่งการหลีกเลี่ยงเป็นวิธีการคลี่คลายความขัดแย้งที่พบมากที่สุด โดยปรากฏในเรื่อง *ห่มแดน* และ *ลึงพาดกลอน* รองลงมาคือการเอาชนะ โดยปรากฏในเรื่อง *กาหลมหรรทิก* การประนีประนอม โดยปรากฏในเรื่อง *นิราศมทรณพ* และการร่วมมือ โดยปรากฏในเรื่อง *อโคกสวาง*

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง องค์ประกอบและความขัดแย้งในนวนิยายปรាប់ มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของการสร้างเรื่องแนวสืบสวนสอบสวนในนวนิยายของปรាប់ และเพื่อวิเคราะห์ความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ โดยศึกษานวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ที่ได้รับรางวัล หรือเข้ารอบการตัดสินรางวัลวรรณกรรม ซึ่งมีจำนวน 5 เล่ม และนำเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) มีผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง องค์ประกอบและความขัดแย้งในนวนิยายปรាប់ สรุปผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

5.1.1 องค์ประกอบของการสร้างเรื่องแนวสืบสวนสอบสวนในนวนิยายของปรាប់

ในด้านองค์ประกอบของการสร้างเรื่องแนวสืบสวนสอบสวนในนวนิยายของปรាប់นี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง การผูกปม การคลายปม การปิดเรื่อง การสร้างตัวละคร และการสร้างฉากและบรรยากาศในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ โดยมีผลการวิจัยดังนี้

การเปิดเรื่อง ผู้วิจัยพบว่า นวนิยายทั้ง 5 เรื่องของปรាប់มีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์ที่น่าสงสัยซึ่งเป็นจุดเริ่มของปัญหาหรือข้อสงสัยในเรื่องที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ว่าผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ข้างต้นคือใคร มีความสำคัญอย่างไร และเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปคือเหตุการณ์ใด สามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้อยากอ่านต่อเพื่อทราบคำตอบของข้อสงสัยต่าง ๆ และทำให้ผู้อ่านเข้าสู่เนื้อเรื่องได้อย่างรวดเร็วอันจะเป็นการนำผู้อ่านเข้าสู่ขั้นตอนการดำเนินเรื่องต่อไป

การดำเนินเรื่อง ผู้วิจัยพบว่า การดำเนินเรื่องที่ใช้ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ แบ่งได้เป็นสามประเภทใหญ่ ได้แก่ การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทินหรือลำดับเวลา การดำเนินเรื่องย้อนไปย้อนมา และการดำเนินเรื่องโดยการอ้างถึง โดยเฉพาะการดำเนินเรื่องโดยการอ้างถึง ผู้วิจัยพบว่า เป็นวิธีการดำเนินเรื่องที่เป็นจุดเด่นในงานเขียนของปรាប់ อย่างเช่น ในเรื่อง *กาหลมหารัท* ผู้เขียนดำเนินเรื่องด้วยการอ้างถึง กลโคลง ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนดำเนินเรื่องด้วย *โทษประหาร ๒๑ สถาน* เมื่อกาลก่อน ใน *กฎหมายตราสามดวง* และในเรื่อง *อโศกสง* ผู้เขียนดำเนินเรื่องด้วย *นิทานเวตาล* ส่วนเรื่อง *นิราศธรรมชาติ* ผู้เขียนได้นำเอาบทกลอนของสุนทรภู่ ในเรื่อง

พระอภัยมณี มาบรรยายความรู้สึกของตัวละครเอกในเรื่อง เป็นต้น ส่วนการดำเนินเรื่องตามลำดับ ปฏิทินจะช่วยให้ผู้อ่านทราบรายละเอียดของเรื่องได้ตามวัน เวลาของแต่ละเหตุการณ์ ทำให้ผู้อ่านไม่สับสนกับการดำเนินเรื่องและติดตามเรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง และการดำเนินเรื่อง ย้อนไปย้อนมา ผู้วิจัยพบว่า วิธีดำเนินเรื่องประเภทนี้จะช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจภูมิหลังของตัวละครและ เหตุการณ์ที่เชื่อมโยงกับเรื่องและบทบาทของตัวละครในเรื่องได้ชัดเจน ดังนั้น วิธีการดำเนินเรื่องใน นวนิยายสืบสวนสอบสวนมีความสำคัญมาก เป็นการท้าทายความสามารถของผู้เขียนที่ต้องดึง ความสนใจของผู้อ่านให้เกิดความสนใจใคร่รู้อยากติดตามสืบสวนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปจนถึง ตอนจบของเรื่อง

การผูกปม ผู้วิจัยพบว่า การผูกปมในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ ส่วนใหญ่ จะมาจากการขาดความรักและความเข้าใจ การเกลียดชังและใส่ร้ายกัน และความห่างเหินกันของ บุคคลในครอบครัว จึงทำให้เกิดเหตุการณ์คดียาตรากรรมต่อเนื่องที่นำไปสู่การสืบสวนหาความจริงเพื่อ ไขปมปริศนาต่อไป

การคลายปม ผู้วิจัยพบว่า การคลายปมในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ เรื่อง *กาหลมทรทิก นิราคมทรณพ ห่มแดน ลิงพาดกลอน และอโคกสวาง* จะคลายปมโดยการเปิดเผย ตัวละครคนร้าย และเหตุจูงใจที่มีจุดเริ่มต้นจากการขาดความรักและความเข้าใจกันของบุคคลใน ครอบครัว ความเกลียดชังและทำร้ายกันของคนในสังคม ทำให้เกิดการก่อคดีต่าง ๆ ในเรื่อง

การปิดเรื่อง ผู้วิจัยพบว่า วิธีการปิดเรื่องที่ใช้ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ จะเป็นการจบแบบโคกนาฏกรรม ได้แก่ตัวละครจากไปหรือเสียชีวิต ทำให้ตัวละครไม่สมหวังและ เสียใจ การจบแบบหักมุม ได้แก่ เป็นการจบเรื่องแบบที่ผู้อ่านคาดไม่ถึง หรือไม่เป็นที่คาดเดาไว้ และการจบแบบทิ้งปมปัญหา ได้แก่จบแบบสร้างข้อสงสัยให้กับผู้อ่านว่าหลังจากนี้เกิดเหตุการณ์ อะไรต่อไปกับตัวละครในเรื่อง

การสร้างตัวละคร ประเภทตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของ ปราปต์สามารถแบ่งเป็นสามประเภทตามบทบาทในเรื่อง ได้แก่ ตัวละครนักสืบ ตัวละครผู้ช่วยนักสืบ และตัวละครคนร้าย ผู้วิจัยพบว่า 1) ตัวละครนักสืบที่ผู้เขียนสมมุติขึ้นในนวนิยายสืบสวนสอบสวน อาจจะมีหนึ่งคนหรือมากกว่าหนึ่งคน ตัวละครนักสืบจะมีความฉลาด มีไหวพริบ และมีความละเอียด รอบคอบในการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีเหตุผลเพื่อสืบหาตัวฆาตกร ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีอาชีพตำรวจที่มี หน้าที่ในการสืบสวนสอบสวนหาความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์คดียาตรากรรมต่าง ๆ นอกจากนั้นยังมี ตัวละครนักสืบที่เป็นบุคคลธรรมดาแต่มีความเกี่ยวข้องกับผู้ตาย และมีความสงสัยในเหตุการณ์ต่าง ๆ จึงต้องการเข้ามาสืบหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเบาะแสที่สามารถเชื่อมโยงไปหาตัวฆาตกร เช่น แดนเลซท์ ในเรื่อง *ห่มแดน* และกำมะหยี่ ในเรื่อง *นิราคมทรณพ* และเรื่องจะดำเนินต่อไปตามการสืบค้น ความจริงและไขปริศนาจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ของตัวละครนักสืบ 2) ตัวละครผู้ช่วยนักสืบที่ผู้เขียน

สมมุติขึ้นในนวนิยายสืบสวนสอบสวน มีบทบาทสำคัญในเรื่องเหมือนกับตัวละครนักสืบ ซึ่งจะดำเนินเรื่องและช่วยเสริมให้ตัวละครเอกเด่นขึ้น ตัวละครผู้ช่วยนักสืบส่วนใหญ่จะเป็นตำรวจ นอกจากนั้นยังมีนักข่าว เป็นตัวละครที่ให้ข้อมูลเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมแก่นักสืบและคอยช่วยตัวละครนักสืบให้สามารถคลี่คลายข้อสงสัยในคดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง และ 3) ตัวละครคนร้ายในนวนิยายสืบสวนสอบสวนผู้เขียนสมมุติให้เป็นบุคคลที่ผู้อ่านคาดเดาไม่ได้ว่าเป็นผู้ก่อเหตุในคดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง เช่น พระนอนิจ ในเรื่อง *กาหลมหารทิก* มีบุคลิกเรียบร้อย สุขุม ฉลาด มีไหวพริบ ในเรื่อง *นิราศมหารณพ* ผู้ก่อเหตุการณคดีฆาตกรรม คือ นุชา ที่มีนิสัยขี้อาย ไม่มั่นใจ และค่อนข้างเก็บตัว ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ตัวละครคนร้าย คือ พ.ต.ท.พรต ธิธสมบัติ นายตำรวจที่ยึดมั่นความถูกต้องต่อการทำหน้าที่และกระบวนกรยุติธรรม และเบญญา ชาวรากษะที่ไม่มีสิทธิ์มีเสียงในสังคม และถูกนำไปขายในกระบวนกรค้ามนุษย์ ในเรื่อง *อโศกสง* คือ นายแพทย์กฤษหิรัณย์ ซึ่งมีอาชีพเป็นหมอ และ พ.ต.อ.อาหรับ และ พ.ต.ต.บวรชิต ซึ่งเป็นตำรวจที่ทำหน้าที่ในการสืบคดี ตัวละครผู้ร้ายส่วนใหญ่จะสร้างให้มีภาพลักษณ์ที่ตึ๋งไม่น่าจะเป็นผู้ร้ายจึงทำให้ผู้อ่านต้องติดตามจนถึงตอนจบว่าคนร้ายลงมือก่อคดีเนื่องจากมีความแค้นเคืองต่อเหยื่อหรือต้องการผลประโยชน์อย่างใด

การสร้างฉากและบรรยากาศ ผู้วิจัยพบว่า ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ ผู้เขียนจะสร้างฉากและบรรยากาศในเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้อ่านสงสัยว่าคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่องเป็นการกระทำที่เกิดจากคนร้ายคนเดียวกันหรือไม่ เพราะลักษณะศพของเหยื่อในแต่ละเรื่องจะถูกจัดให้มีสภาพศพที่คล้ายกัน นอกจากนั้นยังมีการนำคำประพันธ์หรือบทกลอนที่ปรากฏในวรรณกรรมมาใช้ในการบรรยายฉากที่ทำให้น่าติดตาม เช่น ในเรื่อง *กาหลมหารทิก* ผู้เขียนสร้างสถานที่เกิดเหตุที่รวมแล้วเป็นรูปห้าเหลี่ยมโดยมีศูนย์กลางเป็นวัดโพธิ์ และ เหยื่อในแต่ละคดีฆาตกรรมยังมีลักษณะคล้ายกันคือ มีรอยสัก 5 คำที่จะประกอบเป็นโคลงได้ ในเรื่อง *นิราศมหารณพ* ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศของที่เกิดเหตุในบริเวณวัด สภาพการตายของทุกเหยื่อก็ไม่มีแผลบนร่างกาย และมีขวดพลาสติกและกองน้ำมันใกล้รอบศพ ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศที่เกิดเหตุโดยบรรยายว่าฆาตกรใช้วิธีสร้างสภาพการตายของเหยื่อตามลักษณะจาก *โทษสถาน ๒๑ สถาน* ที่จาก *กฎหมายตราสามดวง* และในเรื่อง *อโศกสง* ผู้เขียนสร้างฉากที่เกิดเหตุโดยบรรยายว่าฆาตกรจะจัดสภาพการตายของเหยื่อตาม *นิทานเวตาล* จึงนับได้เป็นวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศที่มีลักษณะเฉพาะของผู้เขียนทำให้ผู้อ่านสนใจและอยากติดตามว่าเรื่องราวจะคลี่คลายอย่างไรในตอนจบ

5.1.2 ความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់

ในด้านความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ ผู้วิจัยได้ศึกษาความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ โดยมีผลการวิจัยดังนี้

ความขัดแย้ง ผู้วิจัยพบว่า ความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់แบ่งได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม และความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละครแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างคนในครอบครัว ซึ่งมีความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยา อย่างเช่น เทรียญ อินไชยพันธุ์กับคุณสมิหลาในเรื่อง *ห่มแดน* และนายแพทย์กฤษหิรัญย์กับแพทย์หญิงร้อยกรองในเรื่อง *อโคทสาง* ความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูก อย่างเช่น พะนอนิจกับแพทย์เดชผู้เป็นพ่อเลี้ยงในเรื่อง *กาหลมทรทิก* นุชากับสุพรรณผู้เป็นแม่ในเรื่อง *นิราคมธรรมณพ* และแดนเลทซ์อินไชยพันธุ์กับคุณเทรียญ อินไชยพันธุ์ผู้เป็นพ่อในเรื่อง *ห่มแดน* และความขัดแย้งระหว่างญาติพี่น้อง อย่างเช่น นายผดุงศักดิ์กับนายพงษ์ศรีซึ่งเป็นพี่น้องต่างมารดากันในเรื่อง *กาหลมทรทิก* และหมวดไตรตรึงษ์กับพี่สาววราห์ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* ความขัดแย้งระหว่างคนนอกครอบครัว มีความขัดแย้งระหว่างพะนอนิจกับหลวงลุงเฟื่องซึ่งเป็นศัตรูคนสำคัญของพะนอนิจในเรื่อง *กาหลมทรทิก* และนายแพทย์กฤษหิรัญย์กับนายแพทย์ไต้ผู้เป็นลูกศิษย์ของเขาในเรื่อง *อโคทสาง* ความขัดแย้งดังกล่าวล้วนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของตัวละครคนร้าย ทำให้พวกเขาเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อแก้แค้นและเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่าง ๆ 2) ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม ซึ่งสรุปได้ว่า ในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม ส่วนใหญ่จะเป็นพฤติกรรมของตัวละครที่ทำผิดกฎหมาย ได้แก่ การสร้างเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ ยังมีความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคมรอบข้างที่ทำให้รู้สึกถึงความไม่ยุติธรรม อย่างเช่น การกดขี่ ช่มเหง เอาไรต์เอาเปรียบจากคนในสังคมที่ปฏิบัติต่อชาวรากษะเป็นความขัดแย้งระหว่างชนชั้น ของผู้มีฐานะดีกับผู้มีฐานะต่ำ และความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติ เช่น ชาวเมินและชาวรากษะ เป็นต้น ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม ที่แสดงให้เห็นในเรื่อง ทำให้ผู้อ่านเกิดความคิดและความสนใจต่อปัญหาในสังคมที่อาจเป็นประเด็นสำคัญจนก่อให้เกิดความขัดแย้งอันส่งผลกระทบต่อความสงบสุขของสังคม และ 3) ความขัดแย้งที่เกิดภายในจิตใจของตัวละครในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัวละครเกิดพฤติกรรมก่อคดีฆาตกรรมต่าง ๆ จึงนับได้เป็นแรงจูงใจของตัวละครคนร้าย และสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความใคร่ครวญต่อปัญหาที่ปรากฏในเรื่องได้

ส่วนการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปรាប់ ผู้วิจัยพบว่า ลักษณะการคลี่คลายความขัดแย้งที่ปรากฏในนวนิยายมี 5 ลักษณะ ได้แก่ การเอาชนะ การร่วมมือ การประนีประนอม การหลีกเลี่ยง และการยอมให้ โดยผลการวิจัยแบ่งการวิเคราะห์เป็น 3 ด้าน ดังต่อไปนี้ 1) การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่าใช้วิธีการคลี่คลายความขัดแย้ง 3 ลักษณะ ได้แก่ การยอมรับหรือยอมให้เป็นวิธีการคลี่คลายความขัดแย้งที่ถูกนำมาใช้ในเรื่องมากที่สุด วิธีการนี้ใช้ได้ดีเมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งรู้สึกกว่าตนเองเป็นฝ่ายผิดการเสียสละ

ให้อีกฝ่ายในสิ่งที่เขาต้องการ บางครั้งก็เพื่อจะทำให้เกิดความเข้าใจหรือความสงบสุข ดังเช่น การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่าง พระอนิจกับนายแพทย์เดช และพระอนิจกับหลวงลุงเฟื่องในเรื่อง *กาหลมหารทีก* แคนเลขทู้กับคุณเหรียญในเรื่อง *ห่มแดน* รองลงมาคือการเอาชนะกับการหลีกเลี่ยง โดยการเอาชนะเป็นการตอบสนองที่เน้นการบรรลุความต้องการของตนเองเป็นหลักและให้ความสำคัญกับความต้องการของผู้อื่นน้อยมากหรือไม่ให้ความสำคัญเลย ดังเช่น การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างคุณเหรียญกับคุณสมิหลาในเรื่อง *ห่มแดน* และนายแพทย์ภฤทธีรัณย์กับนายแพทย์ไถ้ในเรื่อง *อโคกลาง* ส่วนการหลีกเลี่ยง เป็นการปฏิเสธที่จะพูดถึงเรื่องที่เป็นปัญหา การตอบสนองด้วยวิธีนี้จัดเป็นวิธีการที่เห็นได้ว่าให้ผลทางลบต่อความสัมพันธ์ เพราะไม่ได้ช่วยลดความตึงเครียดด้านความสัมพันธ์ที่มีต่อกันระหว่างคู่ขัดแย้ง แต่ในบางสถานการณ์หากประเมินแล้วว่าไม่มีประโยชน์ที่จะพูดคุยหรือสื่อสารกันในเรื่องที่ขัดแย้งในเวลานั้น ๆ การใช้วิธีคลี่คลายปัญหาความขัดแย้งด้วยการหลีกเลี่ยงออกจากปัญหาโดยยุติความสัมพันธ์กับบุคคลที่ทำให้เกิดความขัดแย้งชั่วคราว อาจให้ผลดีกว่าวิธีอื่น ๆ ดังเช่น การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างคุณเหรียญกับน้ำดังในเรื่อง *ห่มแดน* และหมวดไตรตรึงษ์กับพีวราห์ในเรื่อง *สิงพาดกลอน* 2) การคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม จากการวิเคราะห์ดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า ในนวนิยายสืบสวนของปราปต์ ใช้วิธีการร่วมมือซึ่งเป็นวิธีการที่ให้ความสำคัญกับความต้องการทั้งตนเองและผู้อื่น แต่ทั้งสองฝ่ายต้องรับฟังความต้องการของกันและกัน และมีความตั้งใจที่แน่วแน่ในการร่วมกันแก้ไขปัญหาที่ทั้งสองฝ่ายเผชิญอยู่ เป็นวิธีที่ดีที่จะทำให้ทั้งสองฝ่ายต่างได้รับประโยชน์ และ 3) การคลี่คลายความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร จากการวิเคราะห์ดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า ผู้เขียนสร้างการคลี่คลายความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละครโดยใช้วิธีการเอาชนะ การหลีกเลี่ยง การประนีประนอม และการร่วมมือ ซึ่งการหลีกเลี่ยงเป็นวิธีการคลี่คลายความขัดแย้งที่พบมากที่สุด โดยปรากฏในเรื่อง *ห่มแดน* และ *สิงพาดกลอน* รองลงมาคือการเอาชนะ โดยปรากฏในเรื่อง *กาหลมหารทีก* การประนีประนอม โดยปรากฏในเรื่อง *นิราศมหารมณพ* และการร่วมมือ โดยปรากฏในเรื่อง *อโคกลาง*

5.2 อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ มีประเด็นการอภิปรายผลดังนี้

1) ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า องค์ประกอบของการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนในด้านการเปิดเรื่อง ผู้เขียนใช้วิธีการบรรยายเหตุการณ์และการกระทำของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านรับรู้ว่ามีเหตุฆาตกรรมเกิดขึ้น ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของข้อสงสัยในเรื่องที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจใคร่รู้ว่าเหยื่อและฆาตกรคือใครและมีความขัดแย้งกันอย่างไร ส่วนด้านการดำเนินเรื่อง ผู้เขียนใช้วิธีดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาของการเกิดเหตุการณ์ที่นำไปสู่การฆาตกรรมและการสอบสวน

คดี นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังพบว่าจุดเด่นด้านดำเนินเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ คือวิธีการดำเนินเรื่องโดยการอ้างอิง ส่วนการปิดเรื่อง ผู้เขียนใช้วิธีการปิดเรื่องแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมายเพราะผู้อ่านได้รับรู้ว่าฆาตกรเบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมดคือใครแต่เขาก็ไม่ได้รับโทษตามกฎหมาย สอดคล้องกับแนวคิดที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของนวนิยายของ สายทิพย์ นุกุณกิจ (2543, น. 125-126) ได้กล่าวว่า การเปิดเรื่องของนวนิยายจะเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย หมายถึง จะบรรยายตัวละคร บรรยายฉาก หรือบรรยายเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง นอกจากนั้นยังมีการเปิดเรื่องด้วยการใช้ สุภาษิต คำพังเพย บทกวี บทเพลง หรือข้อความที่คมคายชวนคิด เป็นต้น และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาริฉัตร ภูพันธ์ (2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “อาชญาวิทยาไทย พ.ศ. 2541 – 2550” พบว่า การดำเนินเรื่องในอาชญาวิทยาหรือนิยายสืบสวนสอบสวนจะมีการดำเนินเรื่องเป็นไปตามขั้นตอนลำดับเวลาหรือลำดับปฏิทิน คือ เริ่มด้วยการเกิดคดีอาชญากรรมที่เป็นเหตุให้มีการสืบหาความจริงและสามารถทราบถึงตัวคนร้ายได้ในที่สุด แต่ในขณะเดียวกันก็มีการสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ สลับกับการสืบหาความจริง เช่น เกิดคดีฆาตกรรมซ้ำขึ้นอีกในขณะที่นักสืบกำลังสืบหาความจริง และงานวิจัยของสุดารัตน์ ชุนทอง (2562) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “กลวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนในนวนิยายเรื่อง กี่แพ้ว” ผลการศึกษาในด้าน การดำเนินเรื่องพบว่า การดำเนินเรื่องในนวนิยายเรื่อง กี่แพ้ว ผู้เขียนใช้วิธีการดำเนินเรื่องแบบลำดับเหตุการณ์ตามลำดับเวลา เพื่อให้ผู้อ่านได้ร่วมติดตามการสืบสวนหาตัวคนร้ายและคลายความสงสัยในเหตุการณ์คดี ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง

2) ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ พบว่า ความขัดแย้งในงานวิจัยปรากฏ 3 ประเภท ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร ซึ่งมีปรากฏในทั้ง 5 เรื่อง ได้แก่ *กาหลมหารทีก* *ห่มแดนนิราศมหารมณพ* *อโคกสวาง* และ *ลึงพาดกลอน* ผลการวิจัยดังกล่าวจึงสอดคล้องกับงานวิจัยของนริศรา โหระโซ (2546) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “ความขัดแย้งในนวนิยายของ ทมยันตี” พบว่า ความขัดแย้งปรากฏในเรื่องมีความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคมและความขัดแย้งภายในใจตัวละคร และงานวิจัยของ Zhao Danping (2558) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “ความขัดแย้งในเรื่องสั้นรางวัลสุภาวาทกุลฯ พ.ศ. 2546–2556” ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะความขัดแย้งที่ปรากฏในเรื่อง มี 3 ประเภท ได้แก่ 1) ความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นทั้งด้านกายภาพ หรือบุคลิกภาพ กับความรู้สึกนึกคิด อารมณ์หรือความรู้สึกรับผิดชอบชีวิตของตัวละคร 2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างมนุษย์กับกฎหมาย ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพฤติกรรมกระทำผิดของตัวละครในเรื่อง ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับเชื้อชาติในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความไม่ยุติธรรมและกดขี่ข่มเหงต่อตัวละครในเรื่อง 3) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ แบ่งเป็นความขัดแย้ง

ระหว่างญาติกับญาติ ความขัดแย้งระหว่างบิดามารดากับบุตร ความขัดแย้งระหว่างสามีกับภรรยา ความขัดแย้งระหว่างคนในสังคม และงานวิจัยของ Yang Chan (2562) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “ความขัดแย้งในละครโทรทัศน์ซีรีส์คลับฟรายเดย์ พ.ศ. 2559-2561” พบว่า ความขัดแย้งที่พบมากที่สุดในเรื่องคือ ความขัดแย้งระหว่างคู่รักกับความขัดแย้งระหว่างสามีภรรยา ส่วนความขัดแย้งที่รองลงมา ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างเครือญาติ ความขัดแย้งระหว่างคนในสังคม และความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร สำหรับการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละคร พบว่า มีวิธีการคลี่คลายความขัดแย้ง 5 วิธี ได้แก่ การเอาชนะ การหลีกเลี่ยง การยอมรับหรือยอมให้ การประนีประนอม และการร่วมมือ การคลี่คลายความขัดแย้งดังกล่าวสามารถจะช่วยให้คู่ขัดแย้งเรียนรู้ซึ่งกันและกันมากกว่าเดิมและใช้โอกาสจากความขัดแย้งนั้นเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีที่เกิดขึ้น และเป็นตัวอย่างที่ดีต่อผู้อ่าน เมื่อพบปัญหาดังกล่าว เราสามารถเลือกวิธีที่เหมาะสมที่สุดในการแก้ปัญหาได้ ซึ่งเป็นจุดเด่นที่สอดคล้องกับแนวคิดของบุษบา สุธีธร (2560) อธิบายถึง การตอบสนองต่อความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลของวูด (Wood) ซึ่งได้รวบรวมงานของนักวิชาการต่าง ๆ และได้นำเสนอวิธีการตอบสนองต่อความขัดแย้งมีทั้งในลักษณะของการจัดการต่อประเด็นปัญหาความขัดแย้งหรือไม่จัดการกับปัญหา ดังนั้น รูปแบบในการจัดการความขัดแย้งจึงจำแนกได้เป็น 5 ลักษณะ คือ การแข่งขันหรือการเอาชนะ การหลีกเลี่ยง การยอมให้ การประนีประนอม และการร่วมมือ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Li Yan (2555) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “การวิเคราะห์ความขัดแย้งที่ปรากฏในเรื่องสั้นชื่อการเกิดปี 2553” ผลการวิจัยพบว่าวิธีการคลี่คลายความขัดแย้ง ได้แก่ การยอมรับ วิธีการแก้ปัญหาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า เมื่อมนุษย์เผชิญกับปัญหาในชีวิต ก็แสวงหาทางออกเพื่อลดความตึงเครียดและความทุกข์ รวมทั้งเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายตามที่ต้องการ และงานวิจัยของ Zhao Danping (2558) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “ความขัดแย้งในเรื่องสั้นรางวัลสุภาวเทวกุลฯ พ.ศ. 2546-2556” ผลการวิจัยพบว่า วิธีแก้ปัญหา แบ่งเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ การแก้ปัญหาด้วยการยอมรับ การแก้ปัญหาด้วยตัวเอง และการแก้ปัญหาด้วยการพึ่งพิงผู้อื่นหรือสิ่งอื่น และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตติกา กรรณิกา (2559) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง “ความขัดแย้งของตัวละครในวรรณกรรมซีไรต์” ผลการวิจัยด้านแนวทางการจัดการความขัดแย้งของตัวละครเอก พบว่า มีจัดการความขัดแย้งตามแนวคิดของ โทมัส และคิลแมนนอยู่ 5 แนวทาง คือ การเอาชนะ การร่วมมือ การประนีประนอม การหลีกเลี่ยง และการยอมให้

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของปราปต์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ได้แก่

1. ควรศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของผู้เขียนท่านอื่น เพื่อได้ผลกว้างขวางมากขึ้น เช่น องค์ประกอบการสร้างเรื่องในนวนิยายสืบสวนสอบสวนของ พงศกร เป็นต้น
2. ควรศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการสร้างเรื่องและความขัดแย้งในนวนิยายประเภทอื่น ๆ เพื่อให้เห็นถึงกลวิธีการสร้างเรื่องและความขัดแย้งที่แตกต่างกัน เช่น กลวิธีการสร้างเรื่องและความขัดแย้งในนวนิยายที่ได้รับรางวัล หรือกลวิธีการสร้างเรื่องและความขัดแย้งในเรื่องสั้นที่ได้รับรางวัล เป็นต้น
3. ควรศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการสร้างเรื่องและการใช้ภาษา ในผลงานอื่น ๆ ของปรাপต์ เพื่อให้เห็นลักษณะการใช้เทคนิควิธีการในการถ่ายทอดเรื่องราวของผู้เขียน อย่างเช่น กลวิธีการสร้างเรื่องและความขัดแย้งในนิยายรักของปรাপต์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กอบกุล อิงคุทานนท์. (ม.ป.ป.) *ศัพท์วรรณกรรม*. กรุงเทพมหานคร: รักอักษร
 กิติกร มีทรัพย์. (2559). *ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ฉบับรวบรัด*. กรุงเทพมหานคร: สมิต.
 เฉลิมเกียรติ ผิวนวล. (2560). *จิตวิเคราะห์ของฟรอยด์*. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์การพิมพ์แก่นจันทร์.
 ดานา, แดเนียล. (2549). *กลยุทธ์หยุดความขัดแย้ง* (จรรยา พุคยาภรณ์, ผู้แปล). กรุงเทพมหานคร:
 แมคกรอ-ฮิล.
 ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. (2546). *นวนิยายกับการเมืองไทย ก่อนและหลังเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516*.
 กรุงเทพมหานคร: แชนพอร์ พรินต์ติ้ง.
 นริศรา โหระโซ. (2546). *ความขัดแย้งในนวนิยายของทมยันตี* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต).
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพมหานคร.
 นาฏอนงค์ พวงสมบัติ. (2554). *วิเคราะห์วรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวน ของ วินทร์ เลียววาริณ
 และโยคมิโซะ เซชิ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก
 บุชบา สุธีธร. (2560). ความขัดแย้งและการคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างบุคคล. *วารสารนักบริหาร*,
 37(1), 54-67.
 ปริญญา เกื้อหนู. (2537). *เรื่องสั้นอเมริกันและอังกฤษ*. กรุงเทพมหานคร: โอ. เอส.พรินต์ติ้ง เฮ้าส์.
 ปรีชญา สุขมี. (2563). *การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายผีชุด "Six Scream" ของ
 ภาคินัย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
 ปาริฉัตร ภูพันธ์. (2553). อาชญาวิทยาไทย พ.ศ. 2541-2550. *วารสารศิลปศาสตร์ปริทัศน์*, 5(10),
 53-65.
 ปาริฉัตร ภูพันธ์. (2554). *อาชญาวิทยาไทย พ.ศ. 2541-2550* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต).
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
 พระบรมราชาบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเกี่ยวกับการอ่านที่ได้ทรงพระราชทานแก่
 คณะสมาชิกห้องสมุดทั่วประเทศ ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา เมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน
 พ.ศ.2514. (12 มิถุนายน 2549). *คม ชัด ลึก*, น. 11.
 เพ็ญวิภา วัฒนปริชานนท์. (2550). *กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของของ
 กิ่งฉัตร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
 ไพโรธ เลิศพิริยภมล. (2542). *วรรณกรรมปัจจุบัน*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
 ภพ สวัสดิ์. (2550). *ลักษณะเด่นในนวนิยายปิยะพร คักดิ์เกษม* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต).
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- มติชนออนไลน์. (14 สิงหาคม 2563). เปิดมุมมองในวันที่มีความดีไม่ผูกขาดในรูปแบบเดียวกับนักเขียนสุดฮอต 'ปราปต์'. ค้นคืนจาก https://www.matichon.co.th/book/news_2305781
- ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. (2539). *แว่นวรรณกรรม* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์แอนด์ พับลิเคชันส์.
- ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา. (2544). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ยุวพาส์ ชัยศิลป์วัฒนา. (2545). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี II*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- รัตติกา กรรณิกา. (2559). *ความขัดแย้งของตัวละครในวรรณกรรมซีไรต์* (ปริญญาณิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- วนิดา บำรุงไทย. (2544). *ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย*. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- วิภา กงกะนันทน์. (2556). *วรรณคดีศึกษา ว่าด้วยหลักการอ่าน*. กรุงเทพมหานคร: องค์การค้ำของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา.
- วีรวัฒน์ อินทรพร. (2561). *วรรณคดีวิจารณ์*. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2534). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพมหานคร: การพิมพ์พระนคร.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2543). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: เอส. อาร์. พรินต์ติ้ง แมสโปรดักส์.
- สายวรุณ สุนทรโรทก. (2560). *นิทวิทยาศาสตร์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนเรื่องกาหลมหรทึกและรหัสลับดาวินชี*. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์อุดหนุนการวิจัยสถาบันวิจัยและพัฒนา โครงการวิจัยที่คณะกรรมการดำเนินงานของสถาบันและพัฒนา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุดารัตน์ ขุนทอง. (2562). *กลวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนในนวนิยายเรื่อง กี่ฟ้า* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพมหานคร.
- สุทัศน์ วงศกระบอกถาวร. (2550). *บันเทิงคดีประเภทเรื่องสั้น*. กรุงเทพมหานคร: โอ. เอส. พรินต์ติ้ง เฮ้าส์
- สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น ชุมชนคนรักการอ่าน. (ม.ป.ป.). ปราปต์ ชัยรัตน์ พิพิธพัฒนา. ค้นคืนจาก https://www.praphansarn.com/home/detail_author_th/189
- เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. (2540). *ความขัดแย้งกับการบริหารเพื่อสร้างสรรค์*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ ตะเกียง.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- อังคณา สุขวิเศษ. (2544). *นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน: อิทธิพลของชุดเซอร์ลอคโฮล์มส์ที่มีต่อชุดข้าวไรต์และนิทานทองอิน* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- อิงอร สุพันธ์ุณี. (2552). *นวนิยายนิทัศน์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อิงอร สุพันธ์ุณี. (2558). *เลื่อมลายสายรุ้ง ภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายปัจจุบัน* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bai Xiaoyu. (2562). *ความขัดแย้งเรื่องสั้นรางวัลซีไรต์ พ.ศ. 2551-2560* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, สมุทรปราการ.
- Jiang Nannan. (2555). *กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายชุด ความสุขของกะทิโดย งามพรรณ เวชชาชีวะ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, สมุทรปราการ.
- Li Xinyao. (2564). *กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายไทย* (ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, สมุทรปราการ.
- Li Yan. (2555). *การวิเคราะห์ความขัดแย้งที่ปรากฏในเรื่องสั้นช่อการะเกดปี 2553* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, สมุทรปราการ.
- Luo Yan. (2560). *กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายสำหรับเยาวชนที่ได้รับรางวัลแว่นแก้ว พ.ศ. 2557* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, สมุทรปราการ.
- Yang Chan. (2562). *ความขัดแย้งในละครโทรทัศน์ซีรีส์คลับฟรายเดย์ พ.ศ. 2559-2561* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, สมุทรปราการ.
- Zhao Danping. (2558). *ความขัดแย้งในเรื่องสั้นรางวัลสุภาวดี เทวฤทธิ์ พ.ศ. 2546-2556* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, สมุทรปราการ.

เรียนเพื่อรับใช้สังคม

หนังสือยินยอมการเผยแพร่ผลงานวิจัย
Letter of Consent for Publication of Research
论文发表同意书

เขียนที่ At 写于 มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
วันที่ Date 日期 06 กรกฎาคม 2566

ข้าพเจ้า นาย/นาง/นางสาว Mr./Mrs./Miss 学生姓名 LI RUIYAN (ดาว)

รหัสนักศึกษา Student ID 学号 646006-812 หลักสูตร

ระดับ level 学位 ปริญญาโท Master's degree 硕士 ปริญญาเอก Ph.D. 博士

หลักสูตร Courses 课程 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา field of study 专业

การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง คณะ Faculty 学院 ศิลปศาสตร

Email 电子邮件 lry603634987@qq.com

ชื่อเรื่อง (คุณนิพนธ์/วิทยานิพนธ์/การศึกษาค้นคว้าอิสระ Title (dissertation/Thesis/Independent study
(申请检查学位论文/毕业论文/选修)

(ชื่อภาษาไทย) (Thai Title) (泰文名称) องค์ประกอบและความขัดแย้งในนวนิยายสืบสวน
สอบสวนของปรাপต์

(ชื่อภาษาอังกฤษ) (English Title) (英文名称) Elements and Conflict in the Detective Novels
of Prapt

- อนุญาต** ให้ศูนย์บรรณสารสนเทศ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เผยแพร่งานวิจัยของ
ข้าพเจ้าสู่สาธารณะ เพื่อเป็นผลงานทางวิชาการ ผ่านระบบฐานข้อมูลงานวิจัย ThaiLIS
- Permit** the Information Center at Huachiew Chalermprakiet University to publish
my research to the public as an academic achievement through the ThaiLIS
research database system
- 同意** 同意华侨崇圣大学信息中心通过泰国文献数据库 ThaiLIS 面向
社会公开发表本人论文
- ไม่อนุญาต** Not permitted 不同意

ลงชื่อ Sign Li Ruiyan ผู้วิจัย Researcher 作者签名

(LI RUIYAN)